

Petre Barbu – născut pe 20 iulie 1962, la Galați. Absolvent al Facultății de Mecanică Galați. Debutează editorial în 1993, cu volumul de povestiri *Tricoul portocaliu fără număr de concurs*, Cartea Românească. Câștigă concursul de debut (la secțiunea roman) al Editurii Nemira cu *Dumnezeu binecuvântează America*, apărut în 1995. În 1998, îi apare romanul *Ultima tresărire a submarinului legionar*, la Nemira. Piese de teatru montate la București (Teatrul Foarte Mic) și Târgu-Mureș (Teatrul Național), multe dintre ele nominalizate sau premiate de UNITER.

© 2005 by Editura Polirom www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506 București, B-dul I.C. Brătianu nr. 6, el. 7, ap. 33, O.P. 37; P.O. BOX 1 – 728, 030174

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

BARBU, PETRE

Blazare/ Petre Barbu; pref. de Sanda Cordoș – Iași: Polirom, 2005

ISBN: 973 – 681 – 830 – 6

I. Cordoș, Sanda (pref.)

821.135.1 – 31 Printed in ROMÂNIA

Petre Barbu

Blazare

Prefață de Sanda Cordoș

POLIROM 2005

O altă cronică de familie sau Despre de-tabuizarea României

Reprezentant al celui *de-al doilea val optzecist* (desantat, în marea majoritate, după 1990, acesta cuprinde scriitori care continuă – deși, nu o dată, personalizează și radicalizează – poetica literară optzecistă: Simona Popescu, Marius Oprea, Andrei Bodiu, Caius Dobrescu, Adrian Oțoiu, Cristian Popescu, Ioan Es. Pop etc), Petre Barbu își păstrează același univers (tematică, tip de personaje, viziune) în toate cărțile de până astăzi: *Tricoul portocaliu fără număr de concurs* (povestiri, Editura Cartea Românească, 1993), *Dumnezeu binecuvântează America* (roman, Editura Nemira, 1995), *Ultima tresărire a submarinului legionar* (roman, Editura Nemira, 1998), *Tatăl nostru care ești în supermarket* (piesă în două acte, câștigătoare a concursului UNITER „Cea mai bună piesă românească a anului”, Editura Unibet, 2003) și *Teatru* (prefață de Marian Popescu, Editura

Unitext, 2003).

La fel ca în proza anterioară, și în *Blazare* un narator debil face cronica (pe alocuri, cu alertețe de reportaj) a familiei sale și, prin extensie, a lumii în care aceasta se mișcă. În vârstă de 41 de ani, Costache (Tache) Enoiu este – cum cei din preajmă îi reamintesc adesea – „un

Sanda Cordoș parazit”, „fără slujbă și fără bani, un *loser*” care, întrucât „mă aflu în repaus de când mă născusem”, trăiește în casa și sub protecția părinților săi. Narațiunea debutează cu înmormântarea tatălui său, fost mecanic de locomotivă pe traseul ce leagă orașul muncitoresc (siderurgic) de București. Rămas cu mama și cu Adrian Dura, un chiriaș bizar pe care aceasta îl primește în apartament (mai târziu, cititorul descoperă că Dura este cercetător la Institutul Român de Istorie Recentă), Tache duce o viață plină de evenimente: primește telefoane de la cel care a profanat cadavrul tatălui și i-a furat ochii (pe care îi negociază la suma de 5.000 de euro), participă la producerea de emisiuni televizate în studioul amenajat de un prieten în propriul apartament („am apărut în mai multe roluri decât a avut Al Pacino în toată cariera lui la Hollywood: traficant, pește, aurolac, marinăr fugit de pe un vas românesc sechestrat într-un port din Egipt, muncitor în Israel, profesor dat afară pentru că bătuse doi elevi care se drogau în closetul școlii, manelist, clarvăzător, bolnav de SIDA”), întreprinde mici acțiuni detectivistice pentru a descoperi ceva despre viața surorii sale, Teodora Enoiu, plecată de acasă cu mulți ani în urmă și devenită, în mod neașteptat, cea mai bogată femeie de afaceri din oraș. Activitatea sa preferată (și, totodată, singurul său proiect existențial) este să contemple de la fereastra bucătăriei Complexul cu Alimentară și, susținut de Sebastian Obae (prieten din copilărie, producător de perii și curtezan fără speranță al surorii sale), să apere această clădire. Centrul vital de altă dată al cartierului, închis în 1992, Complexul este acum (cândva în preajma anului 2000) un loc în paragină în care noaptea „turbații” (tineri plictisiți aflați în căutare de senzații tari) obișnuiesc să organizeze jocuri de-a hoții și vardiștii. În ultimii doi ani, Tache și-a descoperit adevăratul rost în luptele pe care le dă pentru apărarea fostei „Alimentara”. Echipat ca un pompier, acesta folosește ca armă de luptă – în scene ce îmbină violența cu scatologia – un furtun ce pompează apele reziduale ale orașului. Pe lângă secretele războaielor nocturne, Complexul se însuflețește însă și pe timpul zilei: Dura

coordonează ample acțiuni de distribuire a ajutoarelor alimentare de la Uniunea Europeană și, mai târziu, a dolarilor veniți de la NATO. Silvia Enoiu, mama lui Tache, este cea care, avertizată de niște stranii dureri abdominale, presimte „ora de ajutoare” și coboară în magazin pentru a distribui concetățenilor surescitați hrană sau, mai rar, îmbrăcăminte. Fericită în rol până la un punct (a procura, a face și a împărți mâncare au fost axele dintotdeauna ale vieții sale), ea devine tot mai tracasată și sfârșește prin a mărturisi, la puțină vreme înainte de moarte, că „Ah, Uniunea asta cum mi-a încurcat viața!”. Ultima încurcătură este transformarea Complexului într-un supermarket („arată ca la televizor”), care nu este însă, cum cred mama și fiul, un dar (și, deopotrivă, o temniță) de la Uniune, ci o investiție neinspirată a Teodorei: „N-am prevăzut că Alimentara a rămas înfiptă în mințile lor obosite”. Este acesta un punct crucial în cronica familiei Enoiu: mama face o criză și moare, Teodora începe să arate un oarecare interes pentru Sebastian și, evenimentul cel mai senzațional, Complexul începe să se miște („Alimentara alunecă ușor, ca un cărucior într-un supermarket”).

Roman al unui cotidian convulsiv, marcat de frustrare, foame și neajunsuri, *Blazare* este, deopotrivă (ca, de altfel, întreaga proză de până acum a autorului), un roman de factură expresionistă, grație unui palier care

Sanda Cordoș prelucrează o viziune grotescă, magmatică și întunecată (aici, pe alocuri, cu irizări chagalliene, dată fiind capacitatea unor personaje de a umbla pe un pod de aer). Spațiu cu multe întrebuintări, Complexul cu Alimentară asigură, pe lângă declanșarea situațiilor epice (unele, neobișnuite, întreținând senzaționalul), densitatea artistică a semnificațiilor. Astfel, înainte de a se pune în mișcare, Alimentara este o agora, un spațiu (tensionat) al dezvoltărilor comunitare. Aici, așteptându-și rândul la ajutoare sau sărbătorind viitoare contracte între Complex și Uniune, locuitorii orașului își construiesc memoria, care este, precumpănitor, una a foamei și a procurării hranei. Ei își amintesc, spre exemplu, despre vara lui '81, când, cu ocazia unei vizite a Partidului Comunist Chinez, Complexul se umple de mâncare, din care ei însă nu primesc nimic, „în ciuda protestelor siderurgiștilor care își scosese banii de la CEC pentru a-și cumpăra curmale, icre de morun și curcani congelați”, își amintesc, de asemenea, cu mai puțină plăcere, și despre anul 1984, când trei tineri

au fost găsiți morți în congelatorul Alimentarei. „Au furat carne!”, strigă, neiertătoare, glasurile orășenilor. „Securiștii i-au bătut pe cei trei până i-au omorât”, acuză Adrian Dura. În forumul acesta, istoria recentă este, prin interpretările și versiunile contradictorii, extrem de confuză, deși unele opinii – precum cea a Anetei Bogdan – încearcă să armonizeze antitezele: „Și ce dacă securiștii conduc România pe drumul spre Occident? Care-i problema?”. Din momentul în care se pune în mișcare (antrenând o mulțime de ipoteze: „... un blestem, un semn clar că ne putem aștepta la un cutremur ca urmare a reasezării plăcilor tectonice, o minune de la Dumnezeu, mișcările unor pânze freatice sau ale unor pungi de petrol.

Diavolul și-a băgat coada [...], vine Apocalipsa!”), Complexul capătă, peste toate, semnificația de arcă. Asediată de molime și întreținând excese („am trăit ca o bestie”, înregistrează Tache), corabia împlinește speranțele disperate ale multora dintre călători: Sebastian devine om de afaceri în Normandia, Mihai Lunescu (zis Muie) este, pentru o vreme, corespondent CNN, Maria, iubita lui Tache, are o fetiță și conduce Complexul devenit Muzeul Tragediei, Disperării și al Morții (staționat la Madrid) etc. Când nu mai iubește Complexul, Tache se reîntoarce în țară; are o altă vârstă, și-a pierdut mult din inocență și darul (chagallian, pe care îl au doar cei disperați și cu amintiri puternice) de a umbla prin aer: „Podul de aer s-a dărâmat”.

Roman senzațional (cuprinzând întâmplările neobișnuite ale locuitorilor unui oraș siderurgic), cronică (bizară, puternică și nelipsită de umor, pe alocuri urmuzian) a unei familii ținute împreună de foame și nefericire, *Blazare* conține – fără ca aceasta să-i prejudicieze vitalitatea – o dimensiune parabolică ce vizează viața în România post decembristă. Prin acest palier, romanul lui Petre Barbu (ca și cărțile sale anterioare) participă, alături de cărți de proză semnate de Dumitru Țepeneag, Adrian Oțoiu, Petru Cimpoeșu, Dan Lungu, Bogdan Suceavă sau Florina Ilis, la un fenomen literar al anilor din urmă pe care l-aș numi *de-tabuizarea României*. În paginile acestor prozatori (nu singurii, de altfel), este prezentă o Românie de astăzi, debusolată, abracadabrantă, terifiantă, în multe feluri insuportabilă. Prin destinul unor personaje, aceste cărți scriu (reinventează narativ) o țară, scuturând-o de clișee și de tabuuri, făcând-o – ceea ce stă în puterea artei – dacă nu suportabilă, atunci accesibilă. În cadrul acestei proze, vocea lui Petre Barbu este profundă, autentică, inconfundabilă

literar; în *Blazare*, această voce vorbește cu pregnanță despre foamea care continuă să hrănească spaimele, memoria și destinul de ființă migratoare al românilor.

Adrian Dura s-a stabilit în casa noastră imediat după ce l-am îngropat pe tata. Înmormântarea ne-a costat 68 de dolari. Calculasem suma în timp ce groparii se chinuiau să coboare coșciugul. Mama a ținut să mă verifice, dictându-mi toate cheltuielile în vreme ce spăla farfuriile de la pomană. Când mă pregăteam să trag linie sub blestematele de cifre înscrise pe un bilet vechi de autobuz, am auzit-o oftând:

— Dacă Teodora nu se întoarce, vând apartamentul și ne mutăm la garsonieră.

Sora mea sosise chiar la sfârșitul slujbei, îmbrăcată ca parașutele din *Cosmopolitan*. A potrivit niște garoafe prinse aiurea în coroane – una din partea sindicatului C.F.R., cealaltă cumpărată de cei cinci vecini cărora tata le-a răspuns zilnic la salut în cei treizeci și doi de ani de când locuiam în blocul din spatele Complexului – și, după ce și-a dat seama că făcuse un gest idiot, s-a retras pe trotuar, lângă Dacia Papuc, căutându-și țigările în poșetă. Mama ar fi putut să-i poruncească – acesta era gestul potrivit într-un asemenea moment – să lase țigara, să intre în biserică, să aprindă o lumânare, să-și facă cruce și să-i sărute mâna lu' taică-su. Dar mama, după ce a studiat-o preț de o secundă, s-a dus ca o găină beată la niște cerșetori cărora le-a împărțit coliva. Sebastian n-a pierdut ocazia să se apropie de sora mea, să-i aprindă țigara și să-i adreseze câteva cuvinte de compasiune. După ce a tras primul fum în piept, Teodora l-a gonit cu o privire scârbită, parcă văzuse un gândac, flit! Sebastian și cei cinci vecini ai noștri au așezat cu grijă coșciugul în Dacia Papuc. Teodora ne-a urmat cu mâinile îndesate în buzunarele paltonului, amuzându-se, dobitoaca! pe seama oamenilor de pe trotuar care se holbau la cele două tampoane de vată înfundate în orbitele tatălui meu. Atunci mi-a venit să plâng: tata nu merita să fie desfigurat chiar în noaptea premergătoare înmormântării de un nemernic (niște nemernici?) pe urmele căruia comisarul Grigore Postolache pornise investigațiile, corpul său uscat de chimioterapia inutilă nu merita să fie purtat la vedere prin cartier (încercasem să acopăr coșciugul, dar mama s-a opus) și nu merita indiferența colegilor săi, ceferiști căcănari! care trimiseseră o prăpădită de coroană, dar niciunul nu venise să-l conducă pe ultimul

drum. N-am plâns pentru că Teodora se hlizea și pe seama Anetei Bogdan, care, trimisă de mama, se apropiase de ea și-i șoptise să nu mai meargă în coada cortegiului, să vină chiar în față și să plângă, s-o vadă lumea că suferă – sunt sigur că asta îi șoptise și de aceea soră-mea se hlizea ca proasta în târg! La cimitir am ajuns într-un sfert de oră. Nu l-am mai oprit în fața blocului, ca să-și ia rămas-bun de la apartamentul cu trei camere pe care-l primise în urmă cu trei decenii de la sindicatul C.F.R. Asta ar fi însemnat să ocolim Complexul, și-am fi plătit pe Dacia-papuc închiriată încă doi dolari. Groparii s-au chinuit să bage frânghiile pe sub coșciug, prilej pentru a începe să socotesc cât ne costase înmormântarea: 68 de dolari. După ce groparii au fixat crucea, Teodora a dispărut. Aneta Bogdan a urmat-o. Și Sebastian cu cei cinci vecini s-au retras. Ar mai fi de adăugat că, în vreme ce mama bocea la proaspătul mormânt, iar eu îi plăteam pe groparii beți mângă, s-a auzit sirena unei locomotive. Am văzut în depărtare trecând acceleratul de București. Ca un personaj de telenovelă, am gândit cu voce tare: „Uite trenul tău, tată!”. Acceleratul a fost înghițit de nămeți. În fața noastră se desfășura, ca un dinozaur, combinatul siderurgic, la stânga dormea în faliment fabrica de îmbuteliat Coca-Cola, la dreapta se întindea cimitirul alb și înghețat, cu morții orașului nostru din ultimul deceniu al secolului XX, în spate ne aștepta cartierul de blocuri ridicat în anii '60, iar deasupra strălucea un soare ipocrit de ianuarie. De-abia atunci am izbucnit în plâns. Mama a fost mulțumită, dar nu s-a prins de ce plângeam în hohote. Rămăsesem fără bani.

Mama a scurs apa de pe farfuriile spălate și s-a apucat să frece cu buretele de sârmă cratița în care gătise tocana de cartofi. Am tras linia sub cifrele înșirate și le-am adunat: șaizeci și patru de dolari la cursul zilei. Am verificat de două ori: șaizeci și patru de dolari.

— Nu-mi ies patru dolari, i-am raportat bucuros. Mama a lăsat cratița și a studiat cifrele, urmărindu-le cu unghia degetului mic. Nu era obișnuită cu transformările în dolari, obicei pe care-l deprinsesem de pe vremea când lucram manipulator la cea mai tare firmă de distribuție a detergenților de rufe din oraș. Și-a oprit unghia în dreptul celor douăzeci de lumânări care costaseră un dolar și jumătate. Eu îl găsisem pe tata în capela bisericii cu lumânările arzând la căpătâi și cu orbitele mutilate. Singurul obiect de preț, verigheta din aur de 14 K, se afla pe deget, iar degetul era neatins. „Dementul a folosit chei potrivite la ușa și o șurubelniță cu cap de cruce pentru a-i scoate ochii” – a fost

singura constatare pe care comisarul Grigore Postolache a făcut-o cu voce tare după ce a studiat mortul.

— Vinul pentru preot l-a plătit Adrian Dura, m-a lămurit și s-a întors la cratiță.

— Cine-i ăsta?

— Chiriașul meu.

Nici bine nu se așezaseră invitații la masa întinsă în sufragerie – preotul care citise pentru sufletul tatălui meu, Sebastian și cei cinci vecini –, că mama a auzit soneria. Crezuse că e Teodora. „Trebuia să vină și ea la pomană, că și așa ne râde lumea din cartier că l-am îngropat cu paltonul ăla vechi de cînșpe ani”, oftă mama. În locul Teodorei, s-a prezentat însă „un domn bine”: „Numele meu este Adrian Dura”. N-a lăsat-o să respire. A întrebat-o ferm și respectuos, „fii atent cum m-a întrebat: «Aveți posibilitatea să-mi închiriați o cameră luminoasă pentru o perioadă nedeterminată?»”. Chestia asta protocolară – „perioadă nedeterminată” – a dat-o pe spate.

— Și eu unde eram?

— Poate erai dus să umpli sifoanele sau să cumperi pâine...

— Ai băgat un străin în casă?

— Mi-a plătit chiria pe șase luni și vinul pentru preot. La masă a stat lângă Sebastian.

Cum să stea lângă Sebastian? Eu stătusem lângă colegul meu de liceu, singurul om cu care tata juca șah, și ce bătaii îi trăgea tata! pe balcon jucau, iar eu spărgeam semințe și mă uitam la mama cum se înghesuia la coada pentru brânză formată în curtea interioară a Complexului. Era vară, Sebastian Obae se înroșea la față după trei partide pierdute la mare luptă, se înroșea pentru că era în joc și onoarea lui de student silitor la Facultatea de Metalurgie, își mușca buzele (până la sânge?), în timp ce tata striga cât îl țineau plămâni, să-l audă Teodora cuibărită în camera ei, răsfoind albumul cu ilustrate primite din zeci de țări de pe cinci continente: „Teodora, tată, am bătut un inginer!”. Striga de mai multe ori, să fie sigur că fiică-sa îl auzea, apoi aranja cu pasiune piesele pentru a patra partidă. Tata fusese campion județean la șah, am aflat de la un știu care pensionar din bloc, dar cine îi mai ține minte pe campionii anilor '50?

— Eu am stat lângă Sebastian!

— Adrian Dura a stat la dreapta lui. Ce diferență este între ei!

Mama făcuse prima ei afacere. Proastă. îl acceptase pe acest

Adrian Dura nu pentru că îi plătise chiria în avans pe șase luni, salvându-ne de rușinea de a cerși pe stradă, ci pentru că se gândise la Teodora. Țasta era planul ei: Teodora să revină acasă, să-i facă niște cartofiori prăjiți cu ficăței de pui și, după ce o va vedea mâncând, e un fel de a spune mâncând, pentru că soră-mea nu mănâncă, ci răscolește nervoasă mâncarea în farfurie de parcă cineva ar fi scăpat acolo un rahat, mama să deschidă subiectul și să-i vorbească răspicat, ca de la mamă la fiică, despre măritișul cu „un domn bine”. Dacă Teodora s-ar fi măritat cu acest Dura, mama ar fi murit liniștită, iar eu ar fi trebuit să fac rost de încă șaiszeci și patru de dolari la cursul zilei, vinul pentru preot fiind plătit de Adrian Dura, ginerică. Dacă nu se combinau, atunci mama era hotărâtă să vândă apartamentul și să ne mutăm într-o garsonieră. Cum putea mama să creadă că o femeie ca Teodora, la 36 de ani, cu o miopie ajutată de o pereche de ochelari cu lentile groase cât un fund de borcan, uscată, colțoasă și plină de bani, putea să se mărite la comandă cu un chiriș? În sufletul ei de femeie casnică, ce curățase toată viața grajdul ăsta de apartament ocupat de doi porci (eu și tata), o admira pe fiică-sa care, la nici 19 ani împliniți, și-a pus într-o dimineață valiza la ușă și, după ce ne-a îmbrățișat (pe tata l-a mângâiat pe obraz), a plecat din casa noastră, a plecat pentru că așa i se năzărise, fără niciun motiv declarat cuiva. Am căutat în camera ei albumul cu ilustrate pe care le strânsese din corespondența cu zeci de străini de pe cinci continente, dar nu l-am găsit. De mai multe ori o ameninșasem că dacă pun mâna pe album o să-l vând pe bani frumoși. După trei luni, Aneta Bogdan a informat-o pe mama că Teodora fusese văzută lucrând ca ospătăriță în București, la un restaurant din apropierea Gării de Nord. Mama n-a crezut-o. Am trăit amândoi cu teama, tata nu aflase de această bârfă, că într-o noapte Grigore Postolache va suna la ușa noastră, mama în cămașă de noapte va deschide ușa, și proaspătul sergent de Miliție ne-o va împinge peste prag pe Teodora, înfometată și tremurând de frig în geaca ei de vinilin, nu înainte de a ne avertiza: „Data viitoare o amendez pentru vagabondaj!”. Frica ne-a fost risipită peste cinci ani, când profesorul de engleză din liceu al Teodorei ne-a dat vestea: terminase facultatea la București și ieșise profesoară de engleză, dar își băgase picioarele în repartitia primită de la minister, care o trimitea într-un sat din Bărăgan. Tot de la profesor, persoană credibilă, de altfel, am aflat că Teodora se întorsese în orașul nostru și că, subliniasse mama, se întreține singură din meditații, spre deosebire

de tine, Tache, un parazit! O admira chiar și atunci când mi se văita pe seama celor povestite de Aneta Bogdan, colega de liceu a Teodorei, care auzise de la cineva că umbla prin port. Și dacă umblă pe acolo, înseamnă că umblă cu marinari și ne face de râsu' lumii pe toți! Ce ipocrită! Mama nu avea curajul să-mi spună pe bune că soră-mea este o curvă, salvând-o cu improvizatia asta grețoasă, „umblă cu marinari”, ca și cum, eu, fratele ei mai mare, aș fi fost un mucos care nu trebuia să știe ce-i aia curvă în port... În acea vreme, când umbla zvonul că Teodora și-o trage cu marinarii, eu și cu mama am avut același coșmar. (Tata o fi aflat de această bârfă, dar poate n-a avut curajul să se ducă să-i ceară socoteală Anetei Bogdan, pentru că se căsătorise cu un locotenent de Securitate.) Se făcea că într-o noapte Grigore Postolache, avansat la gradul de plutonier, se prezenta la ușa noastră și, înainte de a o împinge peste prag pe Teodora, fardată strident și beată turtă, ne avertiza: „Data viitoare o amendez pentru prostituție!”. Și mai cred ceva: mama ar fi admirat-o pe Teodora chiar dacă și-ar fi tras-o cu toți marinarii greci care trecuseră prin portul nostru în ultimul cincinal ceaușist. O admira pentru că fiică-sa cunoscuse ce este libertatea, atât cât se putea cunoaște în acele vremuri. După căderea lui Ceaușescu, coșmarul nostru comun a fost înlocuit de câte o speranță: mama – s-o vadă măritată, iar eu – să-l văd în pragul ușii pe comisarul Grigore Postolache anunțându-ne că automobilul Toyota Land Cruiser a suferit un grav accident, fiind avariat în proporție de 80% (varză!), dar domnișoara Teodora a scăpat nevătămată...

— Ce cameră i-ai dat?

— Camera ta, cea mai luminoasă din casă.

Am fugit în camera mea, cea în care, timp de un an, tata suferise ca un câine de pe urma operației de prostată. Eram hotărât să-l îmbrâncesc pe scări pe Adrian Dura, oricât de „domn bine” ar fi fost, să-i arunc geamantanul din piele neagră – nu știu de unde îmi venise ideea că își adusese și un imens geamantan –, să-i înșir pe stradă chiloții boxer și tricourile albe de *sportsman*, cum ar spune Teodora, sictir, dobitocule! să-l scuip, dumnezeii mă-tii de nesimțit! n-ai văzut că reca-mierul pe care te-ai tolănit e pătat cu sânge și căcat? Asta a mai rămas de pe urma tatălui meu... Liniștește-te, Tache! Liniștește-te! Când am deschis ușa, m-a izbit un miros de levănțică. Recamierul părea neatins de îndelungata suferință. O pernă fusese așezată ca o lebadă pe plapuma abia înfășată, nicio urmă de vomă pe mocheta

măturată, nicio cutie de Piafen pe noptieră. Dispăruseră peria igienică, o comandă specială făcută de Sebastian, cu ajutorul căreia mama îl ștergea la cur pe tata când se caca în așternut, aparatul de bărbierit și pachetul cu lame abia desfăcut. Îl bărbierisem pe tata cu patru ore înainte de a-și da duhul și n-am să uit niciodată ochii săi desfigurați de groază care îmi urmăreau mâna. Aș fi vrut atunci ca tata să-mi spună niște vorbe bune, ceva de genul: „Ești priceput, Tache”. Poate că în locul aparatului de ras pe care-l mânuiam cu îndemânare văzuse Coasa. Dispăruse și ultimul său talon de pensie, pe care-l lipise cu prenadez pe oglindă și pe spatele căruia scrisese ca Silvia, adică mama, să nu aibă parte de pensia de urmaș. Era de-ajuns că trecuse apartamentul pe numele ei. „Nimeni să nu aibă parte de pensia mea”, adăugase chinuit și semnase: Radu Enoiu. Degeaba se chinuise să scrie, mama avea parte de pensie de urmaș, așa e legea, Sebastian ne confirmase. Camera arăta de parcă tata n-ar fi murit cu doar două zile în urmă și nici Adrian Dura n-ar fi ocupat-o. Cu o singură excepție. Pe masa lipită de recamier se afla o hartă a orașului nostru, ruptă dintr-un pliant turistic pe care erau trecute diferite temperaturi atmosferice, dar toate cu semnul minus. În casa noastră se stabilise un meteorolog nesimțit. Ar fi meritat totuși să-i arunc harta pe fereastră.

— Cine a curățat camera? m-am întors în bucătărie.

— Trebuie să-i duci Teodorei o bucatăică de colivă, mi-a arătat mama pe masă o farfurie împachetată în hârtie albastră. Acuma trebuie să-i duci.

Așa mă pedepsea când o înfruntam: îmi dădea niște sarcini idioate, care nu sufereau amânare. N-a apucat să mă vadă luând coliva, pentru că a sunat telefonul. Până să ajungă în hol să ridice receptorul, mi-am imaginat ce chestie tare ar fi să ne sune tata, să întrebe ce mai facem și mama să-i povestească ce lume multă fusese la înmormântare, însuși directorul C.F.R.-ului a venit cu o coroană minunată, însoțit de o mulțime de mecanici tineri, care auziseră ce bun mecanic ai fost tu, Radule, să știi că ne-au ajuns banii pentru pomană, Teodora a plâns, sărăcuța! și mi-a promis că o să-mi dea bani să-ți fac până la primăvară un garduț din fier forjat și să plantez niște flori, vrei să vorbești cu Tache? Cu Tache, parazitul, tata n-ar fi consumat impulsuri telefonice, și chiar dacă ar fi vrut n-ar fi apucat, pentru că eu deja alergam spre studioul lui Muie, o bombă, Muie! ne-a sunat tata, bă, Muie! Ne-a sunat tata! Interviu pe care Muie l-ar fi făcut cu mama,

prima femeie care vorbise la telefon cu un mort, ar fi crescut audiența postului său de televiziune, apoi l-ar fi vândut cu bani grei televiziunii naționale și, de ce nu? CNN-ului, ar fi scăpat de faliment, iar eu aș fi luat comisionul care mi-ar fi permis să mănânc semințe și să privesc fără griji Complexul de la fereastra bucătăriei... Numai un bărbat ca mine, ajuns la 41 de ani, fără slujbă și fără bani, un *loser* – cum mă considera Teodora – ar fi putut gândi prostia asta: să ne sune tata! Ha! Cum să formeze numărul de telefon de pe lumea cealaltă, de vreme ce pe lumea asta comisarul Grigore Postolache îl căuta pe dementul care îi scosese ochii cu o șurubelniță cu cap de cruce!

— Teodora? Alo?... Tu ești, Teodora?... Vorbește mai tare, dragă! Ești nemâncată?... Alo?

Mi-a întins dezamăgită receptorul:

— E unu' care zice ceva de ochii lu' taică-tu. O voce sigură și bine articulată m-a trezit din prostia pe care o gândisem până atunci:

— Te costă cinci mii de dolari ochii trădătorului Radu Enoiu.

— De unde știu eu că sunt ochii lui?

— Pentru că ești fiul lui, bou! s-a răstit nemernicul și mi-a trântit receptorul.

În prima clipă am vrut să-l sun pe Postolache, să-l anunț că banditul care îl mutilase pe tata – și doar insistasem pe lângă mama să-l ținem în casă, și nu în capela bisericii – îmi cerea cinci mii de dolari. Să vină cu specialiștii lui și să ne pună sub urmărire telefonul, pentru că sigur va mai suna. Și când va suna, eu îl voi ține de vorbă, iar poliștii lui Postolache îi vor localiza telefonul și în mai puțin de o oră îi vor lua cu asalt casa și-l vor aresta. Ochii lui tata ne vor întâmpina beliți într-un pahar cu formol ascuns în frigiderul criminalului. Vom obține aprobare de la procuror să-l dezgropăm ca să-i punem ochii în orbite, așa, de formă. De ce să nu se sfârșească povestea cu *happy-end*, ca în filmele americane? Cu deosebirea că pârâitul aparatelor de ascultare sovietice, aflate încă în dotarea echipei comisarului Postolache, l-ar fi atenționat pe criminal că poliția e pe fir, și atunci el ar fi încercat să treacă granița în Ucraina, dar după o urmărire palpitantă ar fi fost împușcat... Încetează, Tache!

M-am infuriat. După ce că îmi ceruse o grămadă de bani, criminalul îl mai făcuse și „trădător” pe tata. Nici bine nu se răcise în pământ, că un dement se găsisse să-l împroaște cu noroi. Puteam să admit că soră-mea era cea mai bogată curvă din oraș, că mama era

atinsă deja de scleroză, că eu eram un bou (conform dementului), un parazit (mama), un loser (Teodora), dar în niciun caz nu puteam să accept că tata fusese un trădător. Dacă Postolache o să-l aresteze pe acest dement, mi-am jurat așezând receptorul în furcă, o să-i scot ochii cu furculița!

Telefonul a sunat din nou și am strigat în receptor:

— O să-ți scot ochii cu furculița, dementule!

— Turbații, șopti Sebastian și închise telefonul. Năvăleau turbații în Complex! Nu trecuseră nici două săptămâni de când îi umpluserăm de zoaie și-i aruncaserăm din Complex ca pe niște murături. Mi-am încălțat cizmele din cauciuc și mi-am tras jacheta impermeabilă.

— Să-i duci coliva, insistă mama.

Mi-am îndesat pe cap casca de pompier pe care mi-o dăruise Sebastian când împlinisem 40 de ani. O cumpărase de la familia unui pompier care murise într-un incendiu la oțelăria combinatului siderurgic. Mama a apărut în hol cu pachetul.

— Bine, îi duc coliva.

Am coborât scările sărind câte trei-patru trepte, în fața blocului m-am oprit. Un cer plin de stele apăsa întunericul în care se cufundase cartierul înghețat. O vreme ideală ca să-i stropesc pe turbați, să le înghețe mațele în burtă. Am aruncat coliva, s-o ia dracu', șo pe turbați și pe mama lor, Tache!

Am traversat strada cu grijă și am descuiat lacătul Templului. Teodora botezase această clădire înaltă până la primul etaj al blocului nostru, cu două intrări – „Bărbați” și „Femei” –, care dădeau spre curtea interioară a Complexului. Nimeni nu cunoștea numele arhitectului după ale cărui planuri se construise în 1969, odată cu Complexul, cel mai mare W.C. public din oraș și nici motivul pentru care fusese ridicat. Să fi intuit arhitectul că mulțimea care va aștepta la cozile anilor '80 venirea mașinilor cu ulei, carne și brânză va avea nevoie de un asemenea closet? Am văzut puțini oameni care s-au bucurat de această facilitate. Mama n-a intrat niciodată în Templu, deși n-a pierdut nicio coadă în acei ani. Singura persoană care a cotizat la WC-ul public a fost adolescența Teodora. Se ducea de trei-patru ori pe zi, când se trezea, când venea de la școală, când bea mai mult Brifcor și înainte de culcare, fie ploaie, fie ger. Plătea taxa de 50 de bani țișăncii care avea grijă de closet, dar folosea propriul sul de hârtie igienică.

Ciudățenia asta, de a-și face nevoile (mici și mari) la closetul de peste drum de blocul nostru, a fost pusă de mama pe seama faptului că sora mea trăgea „vânturi”, fiind mereu balonată, și îi era rușine să fie auzită de tata, de mine, de vecini. Aneta Bogdan a avut o altă explicație, scârboasă și perfidă, legată de o ușă secretă ce despărțea tronurile pentru femei de pișatoarele bărbaților. Teodora avea cheia de la ușă. Am verificat încă de atunci zidul despărțitor, nu exista nicio ușă. Încă o dată, Aneta Bogdan mâncase căcat. La scurt timp după ce Teodora a plecat de-acasă, țiganca a pus lacăte pe cele două uși și Templul n-a mai fost deschis oficial niciodată.

În closetul „Bărbați” țineam ascuns un furtun lung de 40 de metri, peticit și etanșat la mare meserie, cu un ștuț care arunca jetul de zoaie la aproape 15 metri. Da, da, scuipa un jet de 15 metri, pentru că Sebastian îmi făcuse rost din combinat, dracu’ știe prin ce relații, de o pompă de 1.000 de cai putere, marfă rusească, tată! în memoria ta, sărmane tată, o să-i stropesc pe turbați! Am dat drumul la pompă și am reglat presiunea, simțind cu o nemărginită bucurie cum urcau zoaiele prin furtun. Tot Sebastian mă ajutase să racordez pompa la conducta de evacuare a reziduurilor din cartierul nostru, conductă ce trecea chiar prin subsolul Templului. Am ieșit în curtea interioară a Complexului, furtunul întinzându-se în urma mea ca un șarpe. M-am oprit și am ascultat. În stânga, în fosta Alimentară, am auzit niște mișcări. Am intrat tiptil pe ușa fostei măcelării, pe care o ungeam săptămânal cu vaselină ca să nu scârțâie. Deși erau amețiți de votcă și preocupați de distrugeri, turbații tresăreau la orice zgomot venit din afara anturajului lor. Singura mea tactică era să-i atac prin surprindere. Eu îi stropeam fără milă cu zoaie, iar ei răspundeau aiurea cu pietre sau cu ce le venea la mână. Intrarea prin măcelărie îmi permitea să ajung în fosta sală a congelatoarelor ce avea două ieșiri pe care puteam să le controlez, una spre autoservire, cealaltă spre raioanele de pâine, dulciuri și pește. Asta fusese cândva Alimentara noastră! Când am pătruns în sala congelatoarelor, mi-am dat seama că ceva nu e în regulă.

Îmi înghețaseră mâinile pe ștuțul furtunului. Dracu’ să mă ia de dobitoc, îmi uitasem mânușile! În plus, intuiția mea, care de atâtea ori mă ajutase în luptele cu turbații, mă trădase: în Alimentară nu azeam niciun zgomot. Asta însemna să mă întorc pe același traseu, să traversez curtea și să atac cealaltă latură a Complexului, în care

funcționase magazinul de mobilă și electrocasnice. O manevră care ar fi condus la posibile zgomote. Nu puteam nici să abandonez furtunul și să verific rapid dacă turbații se aflau dincolo. Vara trecută, a fost de ajuns să mă furișez neînarmat și să încasez o bătă pe spinare din partea unui turbat care mă pândise la intrarea în fostul magazin de mobilă. Norocul meu a fost că am reușit să evit a doua lovitură, fapt ce mi-a permis să mă repliez în curtea Complexului, loc în care lăsasem furtunul. I-am stropit atunci cu o ură cumplită, încât unul dintre turbați, poate chiar cel ce mă lovise, a ajuns la spital cu leziuni pe tubul digestiv – mi-a spus Sebastian, care citise o știre în ziarul local. Îi băgasem turbatului ștuțul pe gură și îl ținusem așa până ce îi țâșnise sângele pe urechi.

Lipsa mânușilor m-a enervat. Maică-mea și coliva ei afurisită! M-am hotărât să intru în autoservire, să mă ascund în spatele fostului frigider din fontă și să-i aștept pe turbați. Să se fi înșelat Sebastian? Și ora era ciudată. De obicei, turbații veneau după miezul nopții, când se îmbătau prin cârciumi. Norocul meu (alt noroc?) era că, deși gerul „crăpa betoanele” Complexului, nu bătea vântul. Cu un vânt aspru n-aș fi rezistat să lupt fără mânuși. Am strâns la picioare câțiva metri de furtun, așezându-mi la îndemână ștuțul, și am început să țopăi cu mâinile în buzunare. Lumina palidă reflectată de troienele strânse în jurul clădirii descoperea ceea ce mai rămăsese din fosta Alimentară: o sală plină de moloz, fără vitrine, cu pereții crăpați de loviturile de baros ale turbaților (după doi ani, nu înțelegeam încă de ce turbații loveau cu atâta patimă pereții cu baroasele, de parcă un medic psihiatru le recomandase să-și descarce astfel nervii), teritoriu unde se înmulțeau în dușmănie șobolanii. Era un loc pe care-l evitau până și boschetarii orașului. Doar fostul frigider din fontă, mâncat de rugină, mai amintea (cui?) de Alimentara anilor '80. Eu aveam grijă s-o curăț de gunoaiile aruncate de locatarii nesimțiți ai blocurilor din jur și de apucăturile turbaților. Și fostul magazin de mobilă și electrocasnice ajunsese în aceeași paragină. Sebastian avea în chirie singurul spațiu funcțional din Complex. Inginerul amenajase pe latura ce unea Alimentara de magazinul de mobilă, în locul fostului salon de frizerie-coafură, un atelier în care cinci pensionari strunjeau, stanțau și moșmondeau zilnic perii de haine, de pantofi, de dinți, perii igienice speciale – una fusese folosită de mama ca să-l șteargă la cur pe tata când se scăpa în așternut – și tot felul de perii pe care nu i le cumpăra

nimeni. După ce eșuase în comerțul cu țigări, cafea și dulciuri vândute la buticul din fața blocului său, colegul meu de liceu se hotărâse să nu se mai milogească la mafioții care controlau piața neagră și să nu mai plătească (la alți mafioți) taxa de protecție. „Capitalismul înseamnă productivitate!” – l-am auzit spunând în dimineața în care constatasem că buticul său dispăruse din fața blocului, cu tot cu instalația de iluminat și casa de marcat. Eu am dat vina pe turbați, dar el mi-a vorbit cu însuflețire despre producția de perii: trebuie să ne pregătim să devenim o națiune europeană și nu vom putea intra în Europa dacă nu suntem curați (o metaforă discutabilă), de aceea mă bag pe producția de perii, peste un an-doi, când voi prinde avânt, de ce nu? voi face concurență lui Colgate și o să dau lovitura mai ceva ca... Ar fi vrut să pronunțe numele surorii mele, dar și-a mușcat buza în ultima clipă, așa încât l-a numit pe Bill Gates. Mi-a arătat și un *businessplan* (pentru întocmirea căruia citise la bibliotecă niște cărți de marketing) scris pe câteva pagini de caiet studentesc. Sebastian calculase consumul lunar de cremă de ghetă, vânzările de pastă de dinți și săpun, de haine și șampon de păr din orașul nostru și, prin extrapolare – doar era inginer! –, ajunsese la concluzia că, dacă va vinde destule perii pe lună, într-un an va reuși nu numai să-și extindă atelierul în tot Complexul, transformându-l într-o veritabilă fabrică, ci va acoperi și necesarul de perii al Bucureștiului. În ochii lui Sebastian, îmi amintesc bine, strălucea o lumină: trăia *a big idee* – cum ar spune Teodora. Aș fi putut să-i rup *business plan-ul* și să-l încurajez așa, ca între bărbați, să facă pe dracu' în patru ca s-o seducă pe soră-mea și, dacă ea l-ar fi apreciat drept un *macho* valabil sau, mai bine! ar fi lăsat-o cu burta la gură, poate ar fi avut șansa să-l ia de bărbat și visul tatălui meu ar fi fost împlinit. Tata îl dorise pe Sebastian de ginere și, în forul său interior, crezuse că cei doi se potrivesc: Teodora, o scobitoare fără fund și țâțe, ochelaristă, Sebastian, un dop de bărbat albinos, cu chelie consacrată încă din liceu. Dar nu m-am atins de caietul lui Sebastian. Am dat din cap aprobându-l, într-adevăr, românii trebuie să intre curați în Europa, și l-am ajutat să-și amenajeze atelierul, să-și găsească mână de lucru – cei cinci vecini ai noștri pe care tata i-a salutat –, să monteze stanțele, să comande la abator păr de porc pentru periile igienice speciale și să răspândească fluturași în cutiile poștale din blocurile cartierului, așa cum citise în cărțile de marketing: „Cumpără o perie care te scapă de mizerie!”. În doi ani, inginerul investise în

afacerea cu perii valoarea apartamentului cu trei camere aparținând părinților morți de inimă rea, o Dacie producție 1988, trei hectare de pământ (moștenite de la un unchi) și cele cinci salarii pe care le primise când fusese concediat de la combinatul siderurgic, în urma reducerilor de personal. Locuia singur, într-o garsonieră confort doi, la ultimul etaj, în blocul situat chiar în fața atelierului său din Complex, adică vizavi de blocul nostru, și nu vindea mai mult de zece perii pe zi. Alt *loser*, a râs Teodora când am rugat-o să-l împrumute cu 3.000 de dolari ca să-și cumpere un strung nemțesc la mâna a doua. Și Sebastian iubea Complexul.

Un cerc portocaliu s-a aprins pe perețele din spatele meu. Cercul a dispărut brusc, dar a reapărut mai puternic, coborând încet spre baza peretelui. Am apucat ștuțul și am verificat cu vârful cizmei presiunea din furtun. A doua pată luminoasă am observat-o cu coada ochiului, se agita pe perețele dinspre raionul de pâine. Dacă turbații au venit cu lanternele, înseamnă că vor să mă termine, am gândit în clipa în care s-a aprins cea de-a treia lanternă. Mi-am scos cu grijă casca de pompier și am privit prin gaura dată special cu bormașina în tabla frigiderului. Beznă! Ușile erau închise. Și doar le deschiseseam cu câteva zile în urmă, ca să observ din spatele frigiderului mișcările turbaților fără să mă deconspir. M-am apropiat de o latură a frigiderului și am privit în Alimentară. Trei turbați înaintau spre mine din direcții diferite. Palmele mi-au înghețat pe ștuț. Erau înarmați. Văzusem clar țevile puștilor îndreptate spre frigider. Și doar îl avertizasem pe Sebastian că va veni o zi în care turbații vor recurge la altceva decât la pietre și că trebuie să fiu pregătit! Nu-mi închipuiam însă că se vor înarma cu puști. Luminile foiau în jurul frigiderului, iar eu încremenisem de frică. Frica de moarte. Teodora va veni la biserică, îmbrăcată ca din reviste, va potrivi niște garoafe prinse aiurea în coroane... Cine să trimită coroane de flori la moartea unui *loser*? Să ies din ascunzătoare și să mă înțeleg cu ei? Adică să-mi negociez viața cu niște puțoi care beau votcă, înghit *ecstasy*, lovesc pereții cu baroasele până la epuizare și se pișă pe zidurile Complexului?

Pe primul turbat l-am lovit în piept. Jetul meu minunat l-a dezechilibrat, adio pușcă, lanterna s-a spart! apoi i-am nimerit căpățâna. A căzut în genunchi, o poziție ideală ca să-l stropesc direct în față, să înghită zoaiele, să nu mai respire, dracu' să-l ia de turbat! Dar nu s-a prăbușit. Am oprit jetul și m-am aruncat pe burtă pe locul unde

fuseseră instalate cândva vitrinele frigorifice cu mezeluri. Am auzit un urlet din direcția turbatului pe care îl doborâsem. Pe al doilea turbat l-am lovit în burtă, așa mi-am închipuit, dar fără efectul scontat. Și el a scăpat pușca și lanterna, dar nu s-a prăbușit. Și doar reglasem pompa la presiunea maximă! Atunci am simțit glonțul... Uitasem să-mi pun casca! A făcut pleosc, parcă un ou îmi lovise fruntea.

— L-am nimerit în cap! Ieși afară, trișorule! am auzit vocea celui de-al treilea turbat.

Pe față îmi curgea un lichid vâscos care mirosea a benzină. Mă ustureau ochii. M-am repezit urlând spre primul turbat. Dacă mor, măcar să știu că am omorât și eu unul! M-am prăbușit peste el, cu o mână strângând ștuțul, cu cealaltă căutându-i fața. Era îmbrăcat cu o salopetă din mușama, așa cum au pompierii adevărați. Se zbătea. L-am lovit cu ștuțul în cap, de două ori, scurt, și s-a liniștit. Avea fața acoperită cu o mască și capul protejat de o glugă. Mi-am înfipt unghiile în mască și i-am tras-o de pe față.

— Ai încălcat regulamentul! a urlat turbatul.

— Ba tu l-ai încălcat, i-am răspuns aiurea, numai ca să-l contrazic, să știe că eu sunt mai puternic, chiar și în ultima clipă de viață.

Mi-am proptit genunchii în pieptul lui, i-am prins falca, am deschis ștuțul și i-am băgat zoaiele în gură. Așteptam să moară, dar din spate am fost lovit în ceafă, probabil cu patul puștii, și lovitura m-a aruncat cu fața pe cimentul împuțit, eliberându-l pe turbatul care se zbătea cu zoaiele în stomac.

— De unde a apărut dobitocul ăsta?

— Habar n-am! O fi paznicul...

— Mi-ai spus că nu sunt paznici. Te dau în judecată! N-am plătit 300 de dolari ca șeful meu să fie stropit cu pișat!

— E o neînțelegere. îl scot pe dobitoc din peisaj și continuăm partida...

— N-ai respectat contractul! Vreau banii înapoi!

— Vă pot oferi altă locație...

— Verifică-l pe dobitoc!

Cineva mi-a ridicat pleoapele și am văzut chipul unui bărbat prins în lumina lanternei.

— Tu ești Tache? Salut! Sunt Adrian Dura, mi-a zâmbit mutra portocalie înainte să leșin.

Teodora mi-a dictat pe litere, iar eu am scris cu pixul pe un bilet vechi de autobuz: *paintball*. Apoi am întrebat-o care sunt regulile jocului, dar sora mea mi-a închis telefonul, scutește-mă de futilități!

Adrian Dura organizase o partidă de paintball în Complex, am dedus, iar jucătorii nu puteau fi decât niște gugumani veniți de la București, își dăduse cu părerea Teodora, înainte de a-și pierde răbdarea. De ce gugumani? „Pentru că au plătit 300 de dolari ca să joace paintball prin ruine deplorabile. Eu am jucat anul trecut în pădurile Sileziei pentru 150 de dolari”, s-a lăudat sora mea. Trebuia să verific ipoteza partidei de paintball, dar Adrian Dura lipsea. Și mama plecase, nu înainte de a-mi povesti cum mă salvase chiriașul nostru.

Dura mă transportase la urgența spitalului împreună cu gugumanul-șef (bucureșteanul căruia îi băgasem zoaiele în gură). După ce am fost consultat în stare de inconștiență, mi s-a aplicat un pansament pe cucuiul mare cât un ou de găină – așa l-am simțit, pipăindu-l, când m-am trezit dimineața în camera lui Dura. Am fost dus într-o rezervă foarte bună. Cât timp zăcusem acolo, în nesimțire, doctorul îi făcuse gugumanului o spălătură pe tubul digestiv. Tot Dura m-a dus acasă cu un taxi, în toiul nopții, insistând pe lângă mama să fiu instalat în „cea mai luminoasă cameră”. El m-a dezbrăcat, m-a băgat în pijamale și s-a culcat lângă mine. Am verificat locul în care dormise Dura: nicio cută pe cearșaf. Mama a dat din cap nemulțumită: „Domnul Dura a vrut să te interneze în spital pentru analize, dar doctorul l-a refuzat pentru că nu ai asigurare”. Chiriașul nostru i-a povestit „neînțelegerea” din Complex, prietenii săi s-au jucat „de-a hoții și vardiștii”, chiar așa i-a spus mamei, iar Tache a intervenit în joc precum Ioan Botezătorul, apoi a râs în hohote. A râs și mama. Dura a asigurat-o că sunt „în afara oricărui pericol” și că prietenul său (gugumanul) este „complet restabilit”. Mama mi-a repetat, ca o moară stricăță, trebuie să stai în repaus, așa a zis domnul Dura, mult repaus, ca să-mi intre în cap recomandarea lui, deși știa foarte bine că mă aflam în repaus de când mă născusem.

M-am așezat la fereastră. Mă dureau oasele, capul și mă usturau ochii. Complexul înghețase ca un urs polar prins între banchize. De cealaltă parte a Complexului, blocul lui Sebastian părea un urs care de abia se trezise. Numai tâmpenii îți trec prin cap, Tache! Am mai citit o dată cuvântul înscris pe biletul de autobuz, paintball. Dacă l-aș fi sunat pe Muie, el m-ar fi lămurit care sunt regulile acestui joc neghiob, avea

răbdare să-mi explice, nu ca sclivisita de soră-mea. Poate ar fi făcut și un reportaj și așa fi avut curajul să-i cer și niște bani dacă mi-ar fi luat un interviu. Mihai Lunescu căpătase porecla Muie de la Teodora, când sora mea l-a văzut întinzând firul de papiotă peste Complex. Ne împrieteniserăm la coadă la portocale. De fapt, mamele noastre, care ne aduseseră să luăm mai multe portocale și lămâi pentru Crăciun, intraseră în vorbă, iar noi, ca băieții de-o seamă, am început să discutăm despre lecții, profesori, fotbal și despre examenul la liceu pe care urma să-l dăm în anul următor. Am vorbit cu atâta însuflețire, încât nici nu ne-a pasat de îngrămădeala de la coadă. La propunerea mea, ne-am urcat pe Complex și acolo am mâncat toate portocalele, uitându-ne cu dispreț la oamenii care mai sperau să apuce măcar o lămâie. Mihai era vorbăreț, îi semăna lu' mă-sa, magazineră la fabrica de confecții. După ce am isprăvit portocalele, m-a invitat a doua zi în curtea școlii, să tragem un fotbal pe zăpadă, îți dau un telefon! I-am spus că nu am telefon. „Îți pun eu telefon!”, s-a angajat și mi-a explicat ce fel de „circuit telefonic” poate să-mi instaleze: o ață de papiotă bine întinsă, având legate la capete câte un băț introdus într-o cutie goală de chibrituri. Citise despre această invenție într-o revistă *Pi/* furată de la biblioteca școlii. „Face rezonanță dacă firul e întins și cutia e uscată!”, m-a asigurat – și, a doua zi, noul meu prieten, care locuia la etajul trei într-un bloc vecin cu cel în care stă acum Sebastian, a coborât de la fereastră un mosor de papiotă, eu am întins firul și l-am trecut cu grijă peste stradă, apoi i-am aruncat mosorul pe Complex, el l-a preluat și a continuat să întindă firul, timp în care eu am fugit repede în cealaltă parte a Complexului și el mi l-a aruncat jos, pe trotuar, iar eu l-am desfășurat până la scara blocului meu, unde l-am legat de o sfoară coborâtă de Teodora, care l-a tras până la etajul doi, în bucătăria noastră. „Este un fir elvețian”, mi-a spus Mihai. Maică-sa i-l adusesese de la fabrica de confecții unde se făceau blugi pentru Elveția. În timp ce legam bățul de chibrit de capătul firului, sora mea a spus: „Prietenul tău seamănă cu unul care ia muie!”. Mama a pocnit-o peste față și a expediat-o în camera ei. Nu-mi amintesc la ce vârstă și în ce împrejurare am priceput semnificația acestui cuvânt, muie, poate din scandările galeriei echipei locale de fotbal la adresa formației Dinamo, poate de pe pereții plini cu porcării ai WC-ului din liceu, dar sigur îmi aduc aminte că am urât-o în acea zi pe mama pentru că o lovise fără motiv pe sora mea, umplându-i nasul de sânge. Oricum, pentru mine

rămâne un mister, d-apoi pentru mama! cum o fetiță de nouă ani a putut să-i pună o astfel de poreclă unui puști de paispe, care întindea un fir de papiotă peste Complex. Tata a refuzat să vorbească, de dragul demonstrației, cu tatăl lui Mihai, muncitor la combinatul siderurgic. Ar fi putut măcar să schimbe un salut, două cuvinte, așa cum făcuseră mamele noastre. A preferat să-l frece între degete și să-mi confirme: este un fir elvețian. Îmi este imposibil să-mi imaginez ce-a fost în sufletul marelui Bell când a inventat telefonul, dar îmi amintesc ce fericit am fost când am auzit vocea lui Mihai în cutia de chibrituri pe care o țineam lipită de ureche. Telefonul a funcționat o lună, timp în care am vorbit în fiecare zi tot felul de banalități specifice vârstei, am rezolvat probleme de matematică, ne-am urat „La mulți ani!” de Revelion și am comentat serialul de televiziune *dresării*. Datorită telefonului l-am putut anunța pe prietenul meu, ca la rândul său să-și anunțe părinții, iar aceștia să-i informeze pe vecinii din bloc, când mașinile cu carne de porc, brânză și pește intrau în curtea interioară a Complexului. Blocul nostru era singurul situat în spatele Complexului și din acest motiv noi, locatarii, am fost în acele vremuri cei mai invidiați oameni din cartier, pentru că știam ce mâncare se băga la Alimentară. Cât timp am trăit bucuria discuțiilor pe firul elvețian de papiotă, la școală s-a răspândit ca o gripă porecla lui Mihai: Muie! Degeaba au luptat profesorii să elimine porecla din conștiința colectivă, cum se spune, Teodora se răzbunase pentru că din cauza lui o încasase urât de la mama. Mihai și-a adoptat porecla și nu s-a revoltat nici când colegii, care aflaseră că firul elvețian a dispărut, i-au strigat: „Ți-au tăiat ața, Muie!”. Adevărul este că noi, în prostia noastră de puști teribiliști, în loc să păstrăm secretul firului elvețian, ne-am lăudat colegilor și profesorilor că aplicaserăm cu succes invenția din revista *Pif*. Mai mult, Muie a avut inițiativa (proastă) de a-l duce pe directorul școlii în curtea Complexului și de a-i arăta firul elvețian, în următoarea dimineață am descoperit că firul dispăruse. Muie mi-a arătat cutia lui de chibrituri de care atârna o ață lungă cât o palmă, eu i-am arătat același lucru și pe amândoi ne-au năpădit lacrimile. Cine ne-a distrus telefonul? Părinții noștri? Exclus. Teodora? Era prea mică pentru o asemenea operațiune complicată, deși Aneta Bogdan a acuzat-o categoric: cică o văzuse într-o noapte mergând ca somnambula pe firul elvețian de la bucătăria noastră, pe deasupra Complexului, până la fereastra camerei lui Muie – și din cauza greutății

ei s-a rupt firul. „Și cum de nu și-a spart capul când a căzut?”, am întrebat-o pe colega de clasă a Teodorei. „Pentru că are suflet de pisică și a căzut în picioare”, a răspuns Aneta și atunci am tresărit, numai dracul putea să-i bage în cap astfel de tâmpenii! Colegii invidioși sau profesorii imbecili? Ar fi însemnat să folosească o scară înaltă sau o macara pentru a ajunge la etajul doi, respectiv trei, și să taie firul la ambele capete, fără să atragă atenția cuiva. Dificilă treabă, mai ales că nu aveau de unde să facă rost de o macara pentru că, în acea vreme, toate erau exploatate pe șantiere la ridicarea cartierelor de locuințe. O după-amiază întreagă am căscat ochii pe la ferestrele blocurilor, cu speranța că vom descoperi firul instalat de hoți între două apartamente. Muie a vrut să facă rost de un alt fir elvețian de la fabrica de confecții, dar maică-sa fusese transferată la spălătoria spitalului de copii. „A băgat mâna în gestiune”, a presupus mama. „Fabrica are comenzi de cămăși pentru Uniunea Sovietică”, i-a răspuns tata. Muie a încercat cu papiotă românească, dar telefonul n-a mers, firul se rupea când îl întindeam mai tare. După o săptămână de la dispariția firului s-a constatat că blocul prietenului meu suferise o înclinare amenințătoare, mai ceva ca Turnul din Pisa. Primăria a hotărât evacuarea locatarilor. Familia Lunescu s-a mutat într-un alt cartier de la periferia orașului și Muie a fost înscris la altă școală. S-a încercat reabilitarea structurii de rezistență (a fost adusă o macara), dar în final s-a decis demolarea. În locul blocului a fost amenajat un parc care s-a transformat repede într-un teren al nimănui. Tot de atunci, în biblioteca școlii nu s-a mai găsit niciun exemplar din revista *Pif*. Ar fi o prostie să consider telefonul nostru drept un element subversiv care a destabilizat ordinea acelor vremuri. Cert este că Muie a reușit să plece din cartier, iar eu am rămas aici, lângă Complex. Teodora a uitat că mama a umplut-o de borș, dar dacă i-aș aminti de firul elvețian de papiotă, cu siguranță ar spune că ne-am prefăcut că vorbim la cutia de chibrituri și că pretinsa invenție nu a fost decât o minciună pusă la cale de mintea bolnăvicioasă a unui viitor ziarist: Muie, *the big Har*...

Mi-am ridicat privirea de pe biletul de autobuz. Un bărbat se afla pe acoperișul Complexului. Apariția intrusului mi-a amintit de furtun, de casca mea de pompier, de pompă, de faptul că lăsasem totul vraisește, și asta numai din cauza ipotezei care îmi acaparase mintea, paintball! Am mototolit biletul și am alergat la Templu. Pe ușă atârna lacătul, iar cheia se afla în buzunarul meu. Am deschis și am verificat: furtunul se

odihnea ca un șarpe, pompa era închisă și ștuțul în bună stare. Lângă furtun, casca mea de pompier. Mi-am așezat-o pe cap și am ieșit în curtea Complexului. Un bătrân stătea rezemat cu mâinile de parapetul acoperișului. Îmi făcu semn cu mâna să urc. Țasta-i Dura la lumina zilei? Cum dracu' descoperise scara din fier forjat, camuflată cu saci de pânză, care urca din fostul magazin de mobilă pe acoperiș?

Adrian Dura m-a întâmpinat cu un aer neajutorat, parcă se rătăcise pe acoperișul Complexului. Mi-a strâns fericit mâna. Avea niște mâini albe, fine și calde. Era la fel de bătrân ca tatăl meu, cu părul rar, complet alb, umerii căzuți și un tremur ușor al capului, dar fața sa de adolescent, culmea! brăzdată doar de două riduri pe frunte, ochii verzi, jucăuși, îl apropiu de vârsta mea. Dacă aș adăuga și dinții de porțelan pe care și i-a descoperit la primul zâmbet, atunci arăta mai tânăr decât mine. De aceea o impresiunase pe mama, pentru că anii săi săriseră ca niște mingi de ping-pong pe obrajii bărbierii impecabil. Purta un palton din stofă neagră, groasă, cu gulere ridicate. „Mama l-a băgat în casă ca să-l ia de bărbat...”, am gândit cu groază, înainte ca Dura să vorbească:

— Am rugăminte să stropești acoperișul pe toate cele trei laturi. Apa va îngheța strașnic, constată satisfăcut, bătătorind cu ghetetele sale negre zăpada de sub tălpi.

— Și dacă n-am chef?

Scoase din buzunarul de la piept al paltonului o bucată de hârtie și o întinse pe zăpadă, apoi îmi făcu semn să mă aplec. Am ezitat. Mă apucă de braț și mă obligă să îngenunchez lângă el, în fața hârtiei. Era harta orașului nostru pe care o descoperisem în camera mea.

— La noapte se va înregistra recordul negativ de temperatură din ultimii douăzeci de ani, îmi arată cu degetul mic un loc de pe hartă. În cel puțin cinci zile, conform sateliților, vom avea temperaturi de minus zece grade la prânz, mi-a zâmbit condescendent, ca și cum vezi ce mare secret mi-ar fi dezvăluit!

— Mă piș pe sateliții tăi! Să pleci imediat din casa mea!

M-a privit în ochi, căutând înțelegere, dar nu l-am lăsat:

— Dacă nu pleci îți torn pe gât toate zoaiele orașului! Pe mine nu mă duci, băi...

Nu mi-a venit în minte niciun cuvânt inspirat: *boule*, *chiorule*, deși merita cu prisosință să-l jignesc. Și-a ridicat degetul arătător la frunte, uitându-se fix la fruntea mea:

— Seamănă cu o creastă de cocoș.

Mi-am dus mâna la frunte și am simțit o crustă uscată. De aceea mă usturau ochii, din cauza glonțului sau a drăciei care mă lovise când îi atacasem pe gugumani! Am scuipat în palmă și am început să mă frec cu îndârjire, dar crusta nu ceda.

— Se șterge cu un strop de benzină, m-a bătut pe umăr, apoi, cu o mișcare scurtă, mototoli harta în palme, făcând-o ghemotoc.

— Dacă te mai prind că joci paintball în Complex...

— Care-i proiectul tău în acest an?

— Ce te fute grija de viața mea?

A dat din cap convins, nu aveam niciun proiect. După ce luasem bacalaureatul, descoperisem că nu aveam niciun proiect profesional (să dau la facultate, să ajung inginer ca Sebastian și ca toți colegii mei de generație care trăiau febra industrializării ceaușiste sau cel puțin să mă angajez la Depoul C.F.R., tata să-mi pună o pilă, să mă fac lăcătuș mecanic, peste câțiva ani să termin o școală de maiștri și să fiu șef de echipă), social (să mă însor cu „o fată curată” – sfatul pe care mi l-a dat mama –, să am copii, să primesc de la sindicat un apartament la bloc, să-mi cumpăr mobilă în rate și, de ce nu? chiar și o Dacie!) sau sentimental (să mă iau la întrecere cu Muie, cine regulează mai multe boarfe – un pariu pierdut din start). Aș fi putut să fug de-acasă, luând exemplul Teodorei, să mă fac chelner, să ajung profesor de germană, poftim! să intru traducător la o editură sau translator la o societate de comerț exterior. Ce tare aș fi fost! Sau să mă fac disident, să scriu proteste la Europa Liberă, să bag manifeste împotriva lui Ceaușescu în cutiile poștale din cartier, așa cum a vrut să facă Sebastian când a aflat de revolta muncitorilor de la Brașov, în noiembrie '87, dar l-a apucat o criză de rinichi și, până a eliminat piatra, protestul a fost înăbușit, căcat! Toate aceste proiecte mi s-au părut niște scheme existențiale sinistre. O singură perspectivă mi s-a deschis atunci: Complexul. M-am așezat la fereastra bucătăriei și am privit lumea mișunând în jurul acestei clădiri în formă de potcoavă. Toți mi-au tolerat apucătura. Drept pedeapsă, tata nu mi-a mai vorbit, închizându-se într-o muțenie bolnăvicioasă, iar mama, după ce a tras de mine fără succes să mă ducă la doctor, să vadă ce boală am la cap, a bodogănit o vreme, apoi a renunțat definitiv să mă convingă să urmez un proiect: Depoul C.F.R., o fată curată, un apartament cu mobilă în rate... Nici după împușcarea lui Ceaușescu, când aș fi putut alege o mulțime de proiecte: să deschid un

butic (precum Sebastian), să mă bag în afaceri până în gât alături de Teodora, să-i manipulez pe proști cu televiziunea (Muie), să mă fac activist la o fundație (Aneta Bogdan), să-mi găsesc și eu un rost în noua lume, nu m-am mișcat din fața minunatei perspective, Complexul. Doar o singură dată, hipnotizat, deocheat, dracu' știe ce-am avut! am renunțat la Complex, angajându-mă la o firmă de distribuție a detergenților. Peste o lună, am fost dat afară pentru că „n-am cotizat” cu zece procente din leafă la agentul de vânzări care mă angajase. M-am întors la fereastră, urmărindu-i pe cei care se agatau să-și făurească proiectele.

— L-ai iubit pe tatăl tău? se interesă Dura.

— Mult.

— De câte ori pe zi te masturbezi?

— Sunt impotent, am răspuns ca un soldat instruit, ca un idiot.

Am vrut să-l lovesc scurt și decisiv, să-i sparg dinții de porțelan. În plus, dacă l-aș fi apucat de gât și l-aș fi răsucit ca pe ștuțul furtunului, Dura ar fi dat ochii peste cap și ar fi crăpat acolo, pe acoperișul Complexului, la minus zece grade. Am vrut să-i fac ceva rău, nu pentru că mă jignise cu întrebarea lui imbecilă sau că, profitând de slăbiciunea mea, devenise primul om din lume care știa că sunt impotent (în fond, niciodată în viața mea nu cunoscusem bucuria unei erecții), ci pentru că mutra lui de boșorog care își uitase anii îmi produsese subit o greață cumplită. Pumnul mi-a rămas înghețat în buzunarul jachetei, pentru că am auzit niște lovituri de baros în Alimentară și am tresărit: turbații! Turbații devastau Complexul în plină zi! Am sărit de pe parapetul acoperișului, știam cum să sar de la patru-cinci metri fără să-mi rup oasele! și am traversat în goană curtea, oprindu-mă la ușa măcelăriei. Pocneau fără încetare. Am alergat la Templu, am deschis pompa și am tras furtunul în curte.

— Să stropești pe cele trei laturi, cum ne-am înțeles! strigă Dura de pe acoperiș.

M-am întors furios și l-am amenințat cu pumnul, dacă nu taci, te sparg la nară! Când am intrat în sala congelatoarelor, loviturile au încetat. Doar cucuiul meu, din cauza alergăturii și a saltului de pe parapet, îmi zvâcnea sub cască. În Alimentară se auzeau foșnete. M-am strecurat în spatele frigiderului. Inima a început să-mi bată cu putere când am simțit că cineva bocănea în peretele din fontă, de parcă arunca pietre în frigider. Am privit prin gaura dată cu bormașina.

Întuneric. Cum să fie întuneric în frigider, când afară era ziuă? Am ieșit din ascunzătoare și m-am repezit cu ștuțul gata de stropit...

— Tache! s-a speriat mama.

— Mamă, ce dracu'... Ce dracu' faci aici?

— Am plătit telefonul, mi-a răspuns, văzându-și mai departe de treabă.

Cu mănușile de lână ude, cu mânecile suflecate la pulover, roșie la față, arunca în frigider niște pungi pe care le lua din niște lăzi de plastic risipite printre movilele de moloz din Alimentară. Își abandonase paltonul într-una dintre lăzi.

— Ce sunt astea?

— Pui, pui congelați, mi-a răspuns fără să se oprească.

— De unde?

— De la Uniunea Europeană. Ajută-mă, că mi-au înghețat mâinile!

— Ce faci aici, mamă!? am strigat cât am putut de tare.

Mama s-a oprit ca să-și tragă sufletul, să-și scoată mănușile, să-și sufle în palme, să-și frece și să-și încălzească mâinile. Plătise telefonul din chiria lui Dura, de aceea mă lăsase singur. Apoi s-a dus la bancă, prima bancă pe care o găsisese în drum.

Acolo își făcuse un depozit cu dobândă la termen din banii lui Dura. Câți bani ți-a dat boșorogul pe chirie?... În timp ce funcționara îi completa formularele, mama a tras cu urechea la discuțiile a trei „domni spilcuiți”, dintre care unul de abia mai vorbea, având bube roșii în jurul gurii, parcă era intoxicat. Spilcuiții comentau ce partidă de vânătoare trăseseră în orașul nostru. Chestia cu vânătorearea a mirat-o tare, pentru că în jurul orașului nu există păduri, și atunci unde au vânat ăștia? Apoi, domnii au dat-o pe politică, politică externă, și au zis că Uniunea Europeană a început să trimită ajutoare în România, mai mult, chiar orașul nostru va primi ajutoare, citiseră în ziare! Au vorbit despre ajutoare, mi-a povestit mama, până când funcționara de la bancă i-a anunțat că problema lor s-a rezolvat, le-a dat să semneze niște hârtii, apoi s-au urcat într-o mașină mare, argintie, și duși au fost, s-a uitat mama lung după ei. Plecând de la bancă cu „ajutoarele” în minte, mama a trecut prin piața din centrul orașului, numai așa, să vadă prețurile la cartofi, ceapă, ulei și, foarte important, să vadă dacă s-au băgat ajutoare de la Uniunea Europeană...

— Mamă, cum ai putut să crezi prostia asta?

În piață, mama a găsit aceiași speculanți obraznici, țigani care te fură la cântar, țărani care se vaită că o duc rău, dar țin la prețul cartofilor, buticuri împruțite pline de banane și portocale scumpe. În drum spre casă, mama „s-a luminat”: dacă Uniunea Europeană a trimis ajutoare, înseamnă că le-a trimis și pe adresa Complexului nostru! De ce? Pentru că Uniunea are o evidență mai veche și nu știe că a fost desființat în '92 din cauza speculanților, să-i ia dracu'! (Pentru mama, orice întreprinzător privat este un speculant, în afară de Teodora.) Conduasă de gândul că Uniunea Europeană a trimis ajutoare direct pe adresa Complexului, fără să verifice dacă acesta mai funcționează, mama a trecut prin Alimentară și, culmea! am găsit pui congelați la pungă, Tache! Erau vreo 15 lăzi pline cu pui congelați, asta însemnând, la o evaluare rapidă, vreo 300 de pui, dar cine avea timp să-i numere!... Cu o rangă rămasă de pe urma luptelor mele cu turbații, mama a lovit în lăzi, ca să disloce pungile cu puii congelați. Mama o luase razna.

— Vorbești prostii. Cine a adus puii?

— Uniunea Europeană, am auzit glasul ferm al lui Dura, care studia o ladă cu pachete înghețate.

Își așezase pe nas niște ochelari cu ramă aurie. Semăna cu politicienii de la televizor, care ne explicau că nivelul de trai ne-a crescut cu 0,8 procente, căcat!

— Vezi, Tache, că ești fraier! I-a aplaudat mama. Mă făcuse fraier de față cu un străin. Fraier și impotent, asta eram pentru Dura, care zâmbea arogant, privind puii congelați prin ochelarii lui de politician.

— Trebuie să ascund niște pui în frigider, să ne ajungă toată iarna, și când o să dea căldura la primăvară, îi vând la piață, îi explică lui Dura mama.

Boșorogul a zâmbit viclean:

— Mă tem că nu este o decizie înțeleaptă să vindeți în piață ajutoarele Uniunii Europene.

— De ce? Sunt puii mei, eu i-am găsit! Fac ce vreau cu ei! Poftim, îi duci Teodorei două lădițe, îmi ordonă mama.

— Ce să facă Teodora cu puii?

— Să-i mănânce! Și să-i spui că, după ce îi termină de mâncat, să vină acasă că-i fac o supă de pui cu cartofiori.

— N-au etichetă cu înscrisul producătorului, n-au termen de garanție, nu știi de unde au apărut și cine i-a adus, poate e marfă de contrabandă sau expirată! Tu chiar nu înțelegi că e ceva dubios cu puii

ăștia!? am atacat-o, dar Dura i-a sărit iarăși în ajutor.

— Sunt de la Uniunea Europeană.

— De unde știi?

O altă voce mi-a răspuns în locul chiriașului:

— De care carne aveți?

Ne-am întors speriați toți trei. Era vecinul nostru din bloc, unul dintre pensionarii cărora tata le răspundea la salut și angajatul lui Sebastian la atelierul de perii. Nu era singur. La fel de curios părea și colegul său de atelier. Cei doi bătrâni așteptau nerăbdători răspunsul nostru.

— Avem pui de la Uniunea Europeană! a izbucnit Dura.

— Vindem mai ieftin decât în piața centrală, i-a ademenit mama.

— Plecați dracului de-aici! am strigat la ei, dar Dura m-a acoperit.

— E marfă proaspătă trimisă de Uniunea Europeană! O dăm gratis! Hai, domnule, mai aproape, pune mâna, miroase-o, carne de calitate extra, acum a sosit de la Uniune!

— E veche, a replicat unul dintre pensionari.

— Cum să fie veche, vecine! a sărit mama, jignită. Arată așa vânăță pentru că e foarte congelată.

— Câți pui vrei, cinci, zece?

Și fără să mai aștepte comanda, Dura i-a trântit în brațe pensionarului două pachete. Omul a rânjit cu ochii sclipind de fericire. Mama a închis ușile fostului frigider. Dura a ieșit din Alimentară, ocolind sprinten lăzile și molozul, și a început să strige:

— Avem carne de pui de la Uniunea Europeană! Carne de pui, calitate extra! Dăm gratis carne de pui! Gratis! Gratis! Carne gratis și pe săturate!

Mama i-a urmat exemplul, babă nebună! L-a încărcat și pe al doilea pensionar cu două pachete, apoi a ieșit în stradă și a început să strige mai tare:

— Carne, carne congelată de la ajutoare! Uniunea Europeană ne-a trimis mâncare!

N-au strigat degeaba, pentru că restul de pensionari din echipa lui Sebastian, auzind din atelier răcnetele celor doi, au apărut în Alimentară. Mama i-a îndrumat la mine, să-i servesc. Mama și Dura au continuat să urle, iar efectul l-am văzut peste zece minute. În acest timp am mutat cutiile pline cu pui cât mai aproape de frigider, și din

lăzile goale am improvisat o tejghea din spatele căreia i-am întâmpinat pe noii clienți: gospodine, pensionari și câțiva bărbați în toată firea pe care ajutorul de șomaj îi prinsese acasă în acea dimineață. S-au năpustit asupra mea și, din cauza înghesuiei, tejgheaua s-a răsturnat. Atunci am auzit un tunet și toată lumea s-a întors către Dura. Ținea în mână, deasupra capului, o pușcă ușoară, verde, cu o singură țeava, la prima vedere părea o jucărie. O femeie a aruncat pachetele la loc, în ladă, și a ridicat mâinile, gata să se predea. Dura a observat gestul și a felicitat-o cu un zâmbet.

— Doamnelor și domnilor, Uniunea Europeană v-a trimis pui congelați. Este un ajutor care nu vă obligă în niciun fel. Tocmai de aceea, pentru că nu sunteți obligați, trebuie să vă comportați civilizată. Dacă veți face scandal și vă veți înghesui ca animalele, se va auzi la Uniunea Europeană și veți compromite eforturile poporului nostru de integrare...

— Mai du-te, mă, în pizda mă-tii cu integrarea ta, că eu am pierdut șomajul și n-am ce mânca! i-a răspuns nervos un bărbat nebărbierit, cu ochii înfundați în orbite, înfășurat într-o haină veche de piele.

N-a mai avut timp să se bucure de felul cum îl pusese la punct pe „politicianul” cu ochelarii în vârful nasului (probabil îl înjurase cu năduf pe Dura, luându-l drept un politician pripășit la această pomană), pentru că unul dintre angajații lui Sebastian, primul pensionar care beneficiase de ajutoare, reîntors să mai ia niște pui, îl lovi în cap cu o perie de baie (groasă!) și-l potoli ca prin minune.

— Doamnelor și domnilor, continuă Dura, am rugămintea să vă așezați la rând. Doamna Enoiu o să vă servească cu mare plăcere. Vă rog, doamnă! o îndrumă pe mama către tejghea.

Mi-am strâns furtunul, l-am aruncat în Templu, împreună cu casca de pompier, și m-am întors în Alimentară. Oamenii stăteau disciplinați, câte doi, la o coadă care ajungea până în stradă, fără să fie deranjați de mizeria din jurul lor. Mama servea „ca o doamnă”, împrumutându-i zâmbetul boșorogului ori de câte ori se adresa clientului: „Câți pui doriți?”. Iar clientul își pregătea sacoșa pentru patru sau cinci. Mama se execută fără să crâcnească și, după ce îl ajuta să-și umple sacoșa, îi spunea tâmp „O zi bună!”. (Cred că urarea asta o auzise în filmele americane.) Dura își ascunsese pușca sub palton și ochelarii în buzunar, patrulând cu mâinile la spate în jurul cozii,

răspunzând atent și în șoaptă la orice întrebare din partea oamenilor. Capul îi tremura mai tare. Când mai rămăsese o ladă cu pui, mama mi-a făcut semn să mă așez la coada care devenise extrem de nervoasă. Nu putea să ascundă un pui, pentru că aceștia se aflau „la vedere” și lumea ar fi protestat că „dosește” ajutoare. Am dat din cap, nu, nu, nu! de câte ori mama m-a îndemnat disperată. Pentru ultimele pachete a izbucnit o busculadă cu răcnete și înjurături care a obligat-o pe mama să renunțe pur și simplu la rolul de vânzătoare și să-și caute paltonul abandonat. Dura n-a intervenit. Mai mult, chiriașul nostru dispăruse, lăsându-i pe oamenii din cartier să facă un scandal de care să audă Uniunea Europeană și să ne compromită integrarea, demagog de căcat! Două femei se scui-pau, fiind gata să se păruiască pentru câștigarea ultimului pachet. Oamenii se strânseseră în jurul lor, unii cu pui în brațe, ținându-i ca pe niște trofee, alții cu mâinile în buzunare, dezamăgiți.

— Ești un nesimțit! mi-a aruncat printre dinți mama, în timp ce-și potrivea paltonul în fața mea. Ce-o să mâncăm acum? De 40 de ani te hrănesc ca pe un parazit și n-am nicio bucurie din partea ta! izbucni în lacrimi, tremurând din tot corpul. Uită-te la mâinile mele, pentru tine muncesc!

Avea niște mâini vinete ca puii de la Uniune. Am vrut să i le strâng, să i le încălzesc, să i le sărut, mi se făcuse milă de mama mea. Dar până să i le ating, m-am trezit în brațe cu un pui congelat.

— Arată ca o limbă de ceas!

Am întors capul și am reușit să zăresc o claie de păr albastru-mov căzut pe umerii unui palton de stofă roz și o frunte albă, înaltă, care s-a mișcat o fracțiune de secundă pentru a se convinge că pachetul rămăsese în mâinile mele. Era mai scundă decât Teodora. Silueta s-a pierdut în bulibășeala din Alimentară. Mi-am frecat cu palma fruntea, dar crusta scârboasă n-a căzut.

Cearta celor două femei care-și disputau ultimul pui i-a provocat și pe oamenii de pe margine, care au început să înjure primarul orașului și guvernul pentru că, aflaseră ei! deturnaseră ajutoarele Uniunii Europene, de aceea ajunseseră la ei atât de puține. O femeie grasă, cu fața turtită și acră, s-a apropiat de noi și s-a răstit la mama, cerându-i socoteală, de ce n-ai dat câte doi pui, să ajungă la toată lumea, escroaco? Mama și-a dus mâna la gură, s-a retras doi pași, copleșită de rușine. Ar fi rămas acolo, țintuită de jignirile nemeritate și

de privirile pline de ură ale oamenilor, dacă nu i-aș fi tras scroafei (o făcuse pe mama escroacă!) un pui congelat în plină figură. Ce lovitură! N-am mai stat să-i număr dinții pe care i-a scuipat, pentru că am apucat-o pe mama de mână și am fugit înainte să reacționeze cineva. Am luat-o prin sala congelatoarelor, am ieșit în curtea Complexului, am trecut pe lângă Templu și ne-am oprit în holul blocului. Mama respira greu, dar se înseninase. Îi plăcuse evadarea. I-am pus puiul în brațe.

— Du-te la Teodora și spune-i să vină acasă, că-i pun și cartofiori la supă, cum îi place ei.

Am dat din cap, așa voi face, dar n-o să vină nici dacă-i pui în supă stelute de aur! Am dat să ies din bloc, dar mama mi-a agățat buzunarul și mi-a îndesat ceva acolo, apoi a țopăit în sus pe scări, veselă ca o școlăriță!

— Mulțumesc, Tache! mi-a strigat, ridicând deasupra capului, victorioasă, punga cu pui.

Îmi băgase niște bani în buzunar – nu pentru că o salvasem de flegmele acelei scroafe, ci pentru că îi făcusem rost de un pui. Era fericită: avea de mâncare, o fericire izbucnită din adâncul sufletului ei de femeie care, cu zece ani în urmă, alerga la câte două-trei cozi pe zi. Când se întorcea de la Complex, după o coadă de două ore, cu un kil de brânză sau doi litri de ulei de rapiță, puțin îi păsa că avea de frecat cu sodă două rânduri de salopete și nu avea mașină de spălat, că tata dormea și când se trezea stătea ca un surdo-mut în sufragerie, pe întuneric, ca să nu consume curentul, ascultând aiurea programul la radio plin cu imnuri și cântece patriotice, așteptând următorul său drum cu acceleratul de București, puțin îi păsa că Teodora nu dădea niciun semn, măcar un telefon, o telegramă, și nu se mai enerva când mătura bucătăria, transformată în coteț de cojile semințelor pe care le mâneam privind Complexul. Viața ei se lumina când băga în frigider un kil de carne de pui bun pentru o supă cu cartofiori. Dobitoacă viață!

— Cine, pula mea, le-a spus ciorilor că au ajuns în Germania? se miră Muie.

— Moldoveanul care ți i-a adus, cine altcineva, răspunse Loredana fără să-și ridice privirea de pe monitorul calculatorului.

— Dobitocul ăla nu știa nici să vorbească, d-apoi să le spună că au ajuns în Germania. Nu cumva... Muie se uită mai atent la părul oxigenat al nevesti-sii. Nu cumva ai măcănit ca proasta *guten morgen* și te-au luat drept nemțoaică? Ți-am zis, băi, femeie, să nu te duci la ei

îmbrăcată cu blugii ăștia care-ți plesnesc pe fund, că vor intra la bănuiele!?! Ți-am zis!?

— Tâmpitule! Țipă Loredana și lovi cu pumnul tastatura calculatorului. Vrei să insinuezi că afghanii tăi s-au prins că au ajuns în Germania pentru că mi-am tras-o cu ei! Asta vrei să spui, nu-i așa? Hai, spune! Spune că mi-am tras-o cu toți afghanii!

— Poftim! mi-o arată Muie pe nevastă-sa, dezamăgit și resemnat, vrând să-mi sugereze că uite cu ce proastă dorm în pat...

De două zile și două nopți, Muie ascundea opt afghani în subsolul blocului și nu avea niciun plan ca să scape de ei. Loredana le ducea de mâncare o dată pe zi, dormeau ca sarmalele pe două saltele, își făceau nevoile pe unde apucau, noroc că era cald, nicio țeava nu se spărsese în bloc – slavă Domnului! ofta Muie, astfel administratorul ar fi coborât să închidă robineții și cu siguranță i-ar fi descoperit – și niciun câine vagabond sau vreun aurolac nu se pripășise în subsol ca să-i dea de gol. În ultimele ore însă, afghanii, șase bărbați și două femei, începuseră „să croncăne”, vorba lui Muie. Doreau să iasă la lumină, să ia trenul și în două ore să ajungă la München, ei crezând că se aflau la Köln, povestise Loredana. „Cine, pula mea, le-a băgat în cap trenul de München?”, se înfuriase Muie. Tot de două zile și două nopți, televiziunea sa, ale cărei studiouri erau improvizate chiar în apartamentul familiei Lunescu, la parterul blocului, transmitea același program: clipuri muzicale piratate de la MTV. Muie renunțase să-și mai țină talk-show-ul, pentru că nu se mai putea concentra. Se foia speriat prin studio (sufrageria apartamentului), repetând ca un robot: „E caz de pușcărie, e caz de pușcărie...”. Avea dreptate. Se băgase într-o rețea de „traficanti de carne vie” – cum ar fi spus Sebastian, care citea ziarele –, cu misiunea de a-i ține ascunși pe afghani doar câteva ore, apoi să-i urce într-un TIR care venea de la Constanța și se îndrepta spre granița de vest. Pentru această treabă, Muie ar fi încasat 400 de dolari de la cărauș (șoferul). Dar TIR-ul nu apăruse și, după două zile și două nopți, timp în care înroșise telefonul sunând fără succes pe mobilul șoferului, se convinsese că erau puține șanse ca acesta să mai apară vreodată și să-l scoată din belea. Singura lui consolare (dacă se putea numi așa!) erau cei 100 de dolari pe care îi luase de la refugiați pentru „casă și masă”. Se înțelegeau cu ei prin semne, niciunul nu știa o boabă de franceză sau engleză, limbi pe care Loredana le știa bine (dar nu la nivelul Teodorei), și nici rusește, limbă pe care Muie, ca și mine, o

învăţase cu silă la liceu. Situaţia era şi mai complicată pentru că refugiaţii nu aveau paşapoarte, dar Loredana îi lăuda că sunt cuminţi ca nişte oi. „Sunt oameni, Loredano! Sunt oameni şi nu pot să-i țin în beciuri ca pe nişte şobolani!”, se lamenta ziaristul şi iarăşi începea să se agite prin studio: „E caz de puşcărie, e caz de puşcărie...”

— Trebuie să-mi dai un interviu, îmi spuse Muie în şoaptă, astfel încât să-l audă şi Loredana, care, după izbucnirea nervoasă, îşi reluase navigarea pe Internet.

— În ce calitate? se interesă blonda.

— Nu te băga! Tu pregăteşte carul, la noapte tragem o transmisiune live, îi ordonă, apoi se întoarce la mine şi mă împunse cu arătătorul în piept. Eşti afghan. Vorbeşti în numele acestor conaţionali ai tăi, n-ai mai suportat sărăcia de la voi şi v-aţi refugiat aici, în România, pentru că este o ţară care seamănă cu Germania. Chestia asta o să dea bine la poliţie, pentru că aţi confundat Germania cu România.

— În ce limbă să vorbesc?

— Ai învăţat româneşte de la inginerii noştri care au construit o fabrică de ciment la Kabul.

— Ce panaramă! izbucni Loredana în hohote de râs.

— Îţi baţi joc de mine, m-am ridicat, gata să părăsesc studioul.

— Trebuie să mă acoperi jurnalistic, Costache! se repezi Muie, trântind uşa sufrageriei. Fac reportajul cu ciorile în exclusivitate la „Muie Show”! E un pretext ca să-i scot în lume şi să scap de ei. După reportaj, ciorile vor fugi ca proastele la gară şi poliţia va pune mâna pe ele! Corect? Eu mi-am făcut meseria de ziarist, i-am găsit dormind în Complex, asta-i televiziunea!

— La mine în Complex?

— Păi, doar n-ai vrea să-i filmez umblând teleleu prin centrul oraşului sau jucând septici în casa mea! Complexul e un cadru natural, e live, Costache!

— Nu pot.

— Ba poţi, Costache, în pula mea! Îţi pune Lori o barbă ca la afghani, te mai zburleşti la păr şi borătura asta verde îţi vine la fix, ce chestie exotică! Îmi admiră pata de pe frunte. Să zici că eşti membru al unui trib de musulmani care se roagă la Steaua Polară, nu-i aşa, Lori?

Loredana se strâmbă plictisită de aberaţia lui Muie şi sorbi ultima picătură de votcă din pahar. Venisem la Muie ca să-i dau un interviu, primul interviu adevărat din lunga noastră colaborare, unul

despre Adrian Dura, să-i dezvălui abuzurile (cum o cumpărase pe mama și îmi ocupase camera și patul!), minciunile (puii congelați de la Uniunea Europeană), să-i avertizez pe cetățenii orașului că acest străin are o pușcă și să nu mănânce puii care fuseseră aruncați în Alimentară, pentru că se intoxica. Dacă mai aveam timp, aș fi povestit și despre dementul care îmi ceruse cinci mii de dolari ca să-mi dea ochii tatălui meu. Dar pe Muie nu-l interesa adevărul.

— Vreau cincizeci de dolari.

Pretenția mea l-a întristat. Ochii lui ageri, ochi de hienă de presă, s-au transformat brusc în niște ochi de câine bățut, tocmai mie îmi ceri bani, care ți-am instalat primul și singurul telefon cu fir elvețian din oraș, tocmai acum îmi ceri bani, când mă paște pușcăria? Fața lui care mi se părea încă din copilărie lustruită cu ceară se întunecase. Trase un gât de votcă din sticlă, apoi își mușcă buzele până la sânge.

— Dacă aș fi în locul lui Costache, ți-aș cere dublu, spuse Loredana.

— Douăzeci și cinci, în pula mea, dar să joci că Al Pacino!

Am bățut palma, el fericit, coșmarul se apropia de sfârșit, eu regretând interviul pentru care venisem. Mi-a plătit pe loc, la cursul oficial leu/dolar. Muie a pus la punct regia: va trage interviul pe acoperișul Complexului, la ora 9 fix, să spargă audiența televiziunilor din București, eu voi sta cu un pas mai în față de restul grupului, el cu microfonul într-o mână și cu camera pe umăr, iar Lori jos, în curte, unde va butona carul de reportaj și antena de satelit instalată pe microbuzul lor Citroën, model 1987. Familia Lunescu s-a ciondănit mai bine de o oră pe seama machiajului meu de afghan. Ea ținea să coboare în subsol și să fotografieze un refugiat ca să mă machieze după poză, dar Muie s-a opus vehement, blițul putea să-i sperie atât de tare încât să evadeze dracului, riscând să fie prinși de Grigore Postolache. Comisarul le-ar fi pus un translator și ar fi aflat cine este complicele, iar gaborul atât aștepta, să-l înfunde definitiv pe cel mai bun ziarist din oraș. Loredana a făcut iarăși o criză de isterie (în loc să spargă farfuriile din bucătărie, se răzbuna cu pumnii pe tastatura calculatorului), reproșându-i că mereu i-a retezat inițiativele și aspirațiile, că din cauza lui ratase o carieră de top-model la București și îl urmase în acest oraș infect, un cur de țară în care îi născuse doi copii, și că, fără banii pe care-i câștigă din afacerile ei cu salonul de coafură și

școala de modelling, Muie ar muri de foame cu televiziunea lui de rahat. Muie i-a răspuns urât, când o luase de nevastă nu avea nici fund și nici țâțe pentru o carieră de top-model și, dacă n-ar fi fost el ca să-i facă doi copii (aveau doi băieți de zece și opt ani, crescuți de părinții lui) și s-o bage în rândul lumii, ar fi fost făcută și acum poștă, la 32 de ani, într-un bordel din Istanbul. Despre salonul de coafură și școala de modelling, Muie n-a suflat un cuvânt. Știam și eu, știa și Aneta Bogdan, știa tot orașul și doar Loredana bănuia că Muie și-o trăgea nu numai cu aspirantele la concursurile de frumusețe, ci și cu angajatele trecute de prima tinerețe ale salonului de coafură.

— S-o ia dracu' de televiziune! trânti Loredana tastatura de podea și începu să plângă.

Muie se repezi la tastatură, vrând să adune bucățile de sub biroul la care își ținea talk-show-urile, dar înțelese că făcea un lucru inutil. Se întoarse la nevastă-sa și ridică restul de tastatură ca s-o pocnească în moalele capului. Femeia aștepta lovitura cu obraji plini de lacrimi. Ziaristul tremura de ură și revoltă. Putea să-l înjure de mamă, să-i bage televiziunea în mă-sa, dar nu putea admite ca marea lui iubire să fie trimisă în coarnele diavolului, își ascunsese iubirea până la execuția lui Ceaușescu. Atunci a părăsit slujba de electrician în combinatul siderurgic și a fugit la București, cu gândul să se angajeze în televiziunea publică și să ajungă reporter de teren. A luptat pentru această slujbă doi ani dezile, timp în care a apărut o singură dată pe micul ecran, în primăvara lui 1990, dar nu în calitate de reporter, ci de cetățean revoltat care îi demasca pe „golani” ce proclamaseră *zona liberă de neocomunism în Piața Universității*. Manifestanții sunt niște „legionari” ce urmăresc să distrugă tânăra noastră democrație! L-am văzut cu toții pe fostul electrician cum a scos dintr-o sacoșă, arătându-i reporterului, o, pereche de blugi Levi Strauss și o bancnotă de o sută de dolari pe care le primise de la „legionari” ca să stea o noapte în Piața Universității și să strige; „Noi de-aicea nu plecăm, nu plecăm acasă...!”. Aneta Bogdan i-a spus mamei că pentru acest interviu Muie primise drept răsplată de la conducerea Televiziunii Române un apartament cu două camere în Centrul Civic din București. Vezi, Tache, mi-a reproșat mama, Mihai s-a descurcat, în timp ce eu mă holbam la Complex. Muie s-a întors în oraș cu mulți bani, probabil vânduse apartamentul, și cu o nevastă, Loredana. „Nu are facultate, de aceea nu l-au angajat”, a conchis Aneta Bogdan, și mama a dat din cap, vezi, Tache, ce înseamnă

să n-ai facultate! „Dacă televiziunea națională nu m-a vrut, atunci o să vină CNN-ul la pula mea!”, s-a jurat Muie și a înființat singura televiziune prin satelit din oraș. În primul an, afacerea i-a mers bine, angajase reporteri, cumpărase filme americane la mâna a doua de la niște posturi rusești, piratase programele nemțești și italiene și, după miezul nopții, băgase filme porno, mare succes! Revanșa lui Muie a ținut până au apărut televiziunile private cu acoperire națională care emiteau din București, blestemat București! și audiența programelor lui s-a prăbușit. A rămas numai cu „Muie Show”. În această emisiune, fără oră fixă de difuzare, Muie apărea la biroul instalat în sufrageria apartamentului și vorbea cu un invitat despre diferite subiecte de actualitate ale orașului nostru. (Loredana făcea pe operatorul TV.) Dacă la combinatul siderurgic izbucnea o grevă, Muie invita în studio un muncitor. Omul se plângea că nu-i ajunge leafa să-și întrețină familia cu trei copii, îi înjura pe directorii combinatului, niște escroci care fac afaceri dubioase cu tablă și își construiesc vile la Predeal, din ce bani vă faceți casele? tu-vă muma-n cur de bandiți! îl scuipa pe primarul care nu i-a dat apartament cu patru camere, deși i-a băgat în buzunar o șpagă de o mie de dolari, îl bălăcărea și pe Grigore Postolache, și pe toți gaborii împuțiți, pentru că sunt „mână-n mână” cu mafioții... A doua zi, Muie era interogat de poliție, cine este individul care a vărsat atâtea înjurături? Ca orice ziarist profesionist, Muie nu divulga sursa, căutați-l, e un om al muncii! îi râdea în nas comisarului Grigore Postolache. „Omul muncii” eram eu, machiat și aranjat de Loredana. Când o casă de schimb valutar era jefuită, eu apăream la „Muie Show” în calitate de martor și debitam numai minciuni. Când avea loc un grav accident de circulație, eu dădeam interviu la „Muie Show”, firește, sub alt machiaj. Când spitalele rămâneau fără medicamente, eu protestam la „Muie Show” împotriva guvernului, a primarului și a medicilor care iau șpagă pentru o operație de apendicită. Când americanii au bombardat Belgradul, eu am fost la „Muie Show” dându-mă drept consul al Iugoslaviei și condamnând atacul mârșav al lui Bill Clinton. Era secretul nostru, iar interviurile i le dădeam pe gratis. Am apărut în mai multe roluri decât a avut Al Pacino în toată cariera lui la Hollywood: traficant, pește, aulolac, marinăr fugit de pe un vas românesc sechestrat într-un port din Egipt, muncitor în Israel, profesor dat afară pentru că bătuse doi elevi care se drogau în closetul școlii, manelist, clarvăzător, bolnav de SIDA – ideile de

personaj îi aparțineau lui Muie în funcție de context. Când președintele țării a făcut o vizită în oraș, Muie i-a lansat în plină conferință de presă o invitație la „Muie Show”, anunțându-l că ar fi primul politician la talk-show-ul său. Președintele s-a prefăcut că nu aude. Atunci, Muie a repetat invitația „... la «Muie Show», domnule președinte!”, dar n-a mai apucat să primească răspunsul, pentru că a fost evacuat cu forța de polițiști și amendat la secție de Grigore Postolache pentru ofensă adusă autorităților. Firește, seara, la „Muie Show”, în calitate de reprezentant al sindicatului jurnaliștilor din România, venit urgent de la București, i-am înjurat de mamă pe Grigore, pe gabori și pe însuși președintele țării pentru tratamentul aplicat ziaristului Mihai Lunescu. A doua zi, doi inspectori de la Consiliul Național al Audiovizualului, însoțiți de Grigore Postolache, au sunat la ușa lui Muie, anunțându-l că licența de televiziune îi este retrasă și că trebuie să-i sigileze aparatura. Ziaristul a ieșit pe post și a urlat ca un leu rănit de moarte: „Săriți, fraților, că mă omoară!”. Urletul prietenului meu a strâns în jurul blocului vreo două sute de susținători: pensionari, sindicaliști, țigani, buticari, coafezele și cursantele de la școala Loredanei, boschetari și băieți de cartier care, după ce i-au dat afară din studio pe inspectori și pe gabori, și-au strâns mâinile și au format un „lanț viu” în jurul blocului. Protestele telespectatorilor, dar mai ales înjurăturile lor i-au gonit pe inspectori. „Am trezit societatea civilă”, mi-a spus Muie, mândru și emoționat. După plecarea inspectorilor, în fața blocului s-a încins un chef cu mici, bere și manele care s-a prelungit târziu în noapte.

— Să căutăm niște mutre de afgani pe Internet! propuse Muie, ștergându-și fața transpirată cu dosul palmei, de parcă o visase pe Lori cu capul spart.

O iertase pe Loredana. A conectat la computer o tastatură nouă (am rezerve, în pula mea!) și în câteva minute au găsit niște poze cu afgani. Una singură a întrunit consensul. Monitorul arăta o figură de afgan distorsionată. (Loviturile Loredanei dereglaseră circuitele computerului.) „Merge!”, a decretat Muie și a lăsat-o pe nevastă-sa să-și facă treaba, plecând să cumpere, la propunerea mea, salam și brânză, era ora patru după-amiaza și nu mâncasem nimic. Și pe ei îi lovise foamea de atâta votcă și isterie. Din recuzita cu bărbi și mustăți pe care o avea de pe vremea când lucra la Teatrul Dramatic, Loredana mi-a lipit pe față o barbă neagră, ușoară ca un pumn de vată și lungă

până la piept. A pieptănat-o cu grijă, verificând dacă există riscul să-mi cadă prea ușor, apoi mi-a zburlit-o, ca să pară cât mai naturală. A trecut la sprâncene, înnegrindu-le și răsfirându-le ca să semăn cu un om disperat. Mi-a ridicat părul de pe frunte și mi l-a stropit din belșug cu fixativ, să stea țepos. Mi-a întins pe obraji o cremă albă care, în contact cu pielea, m-a făcut mai pământiu, a apreciat Muie. Loredana m-a trimis la baie, să mă admir în oglindă, iar soții Lunescu au tăiat salamul, brânza, ceapa și pâinea pe un ziar, chiar pe biroul talk-show-ului. Arătam ca o sperietoare de ciori, nu degeaba Loredana fusese concediată din teatru pentru că îl machiasse în așa hal pe actorul care interpreta rolul lui Ștefan cel Mare din piesa *Apus de soare*, încât acesta – Sebastian citise cronicile din ziare – semăna cu Karl Marx, fapt recunoscut și de Aneta Bogdan. M-am întors în studio, mi-am comparat fața cu cea a afghanului de pe monitorul paradiu și am felicitat-o pe Loredana, artista. Ziaristul înfuleca cu ochii fixați pe mutra mea. Nu părea dispus să critice creația nevastă-sii, poate avea gura plină de salam sau poate nu avea chef de un alt scandal.

— La noapte te filmez, cioară! Îmi făcu semn din ochi, vesel, nerăbdător să tragă reportajul și să scape de ciori.

Așa îi numea pe cei care nu erau români, ciori! mai precis, ciorile erau pentru Muie toți cei care veneau peste noi, românii, cu sau fără treabă: de la moldovenii care vindeau găini și rațe în piață, chinezii care aduceau pantofi Nike la zece dolari perechea, fetele din echipa de volei a Italiei care jucase un meci cu fetele noastre, marinarii care vindeau țigări în port și până la delegația de nemți care venise să evalueze combinatul siderurgic în vederea privatizării. Muie era un naționalist sictirit.

Când mai rămăseseră de mâncat vreo patru felii de salam și un colț de brânză, am auzit o bufnitură la subsol, apoi niște tropăieli și în cele din urmă niște strigăte înfundate. Loredana s-a înecat și a început să tușească. Muie i-a astupat gura cu palma, ca să audă mai bine zgomotele din subsol. Sărmana se înroșise ca o sfecă și, dacă nu s-ar fi auzit în continuare țipete și bufnituri care să-l facă pe Muie să fugă la subsol, cu siguranță ar fi murit asfixiată. Loredana a vomat pe birou când Muie a apărut alb la față, strigând:

— Evadează ciorile, în pula mea!

Nu credeam că Loredana mai era în stare să-l audă, d-apoi să-i expedieze cu toată forța un pumn în plină figură, aruncându-l pe ziarist

vreo trei metri, la fereastră. Bine că nu răsturnase camera de luat vederi, montată pe un trepied în fața biroului. Femeia scuipă niște coji de ceapă, strânse ziarul cu resturile de mâncare, apucă sticla de votcă golită pe jumătate și ieși din studio. Întins pe podea, cu borșul la gură, Muie strigă din urma ei:

— Schimbă-ți blugii, femeia lu' Dumnezeu!

Situația era critică. Dacă afghanii reușeau să spargă ușa subsolului, ar fi fugit la gară, să ia trenul și să ajungă, chipurile, la München și ar fi fost prinși de poliție, Muie ar fi fost băgat în pușcărie. Aceeași soartă aș fi avut și eu, complicele. Cu siguranță că Teodora, cu banii și relațiile ei, n-ar fi mișcat un deget ca să mă scoată basma curată și, pentru o fracțiune de secundă, mi-am imaginat-o pe mama cum ar fi stat ca o murătură în ploaie, în fața vilei cu etaj a soră-mii, așteptând-o să apară, s-o convingă, Teodora, mamă! salvează-l pe parazitul de frati-tu! Cât de mult și-ar fi dorit Teodora s-o vadă umilită pe mama noastră.

Muie nu mai mișca. Am ieșit pe holul blocului. Glasul dulce-agresiv al Loredanei încerca să-i liniștească pe afghani, numai ea știa în ce limbă le vorbea. S-a deschis ușa unui apartament vecin, dar n-am apucat să întorc capul către locatarul contrariat pentru că am părăsit sprinten blocul, cu aerul unui om care se plimba prin cartier și, din greșeală, ce greșeală! pașii l-au condus aici, în balamucul familiei Lunescu, credeți-mă, domnule comisar Grigore Postolache! Începuse să se întunece. Am mers cu sufletul ușurat până la jumătatea străzii, când am auzit glasul lui Muie:

— Hoțul! Hoțul! Puneți mâna pe el, mi-a furat 25 de parai!

Am iuțit pasul, dar n-a fost de-ajuns. Am luat-o la fugă și ziaristul-ventuză s-a ținut după mine, al dracului țcănit, fugeam pe mijlocul străzii, dracu' merita să-i ia televiziunea! Și nu numai televiziunea, dracu' să-i fi luat și pe el, și pe nevastă-sa! Fugea și urla ca un înjunghiat: „Hoțul! Hoțul!”. Asta îl durea pe Muie, că îi luasem banii fără să-i dau interviul, în timp ce nevastă-sa ținea piept celor opt afghani care doreau să ajungă la München! Am alergat două străzi și pe a treia m-am oprit, căutând cu privirea un pietroi, să-i sparg capul țcănitului. Muie s-a oprit la câțiva pași în spatele meu. Slăbănogul n-a avut curajul să mă atace.

— Am vrut să-ți dau un interviu pe gratis cum a murit tata, m-am întors amenințător, cum boșorogul Adrian Dura a cumpărat-o pe

mama și a intrat în casa noastră și s-a tolănit în patul meu!

Uite aici, i-am arătat cucuiul, Adrian Dura mi-a crăpat capul la paintball! Înțelegi, Muie?

— Înțeleg! scui pă cu năduf și își băgă degetul mic în gura plină de sânge. Proasta dracului, mi-a spart dintele, în pula mea...

— Să te ia dracu' cu televiziunea ta cu tot! i-am aruncat banii pe trotuar, așteptându-l să sară la bătaie.

— Să mă ia, Costache, să mă ia dracu', dar mai întâi tragem reportajul. Acum e momentul de maximă audiență! Într-o oră îmi pregătesc sculele și Loredana îi duce pe cioroi la Complex. Îți promit că va fi ultimul interviu, și fără să aștepte răspunsul meu adună bancnotele și mi le îndesă în buzunar. Te rog, întoarce-te, cioară! îmi mângâie barba de parcă aș fi fost Moș Crăciun.

— M-am săturat să mai mint, Muie. Ziaristul a îngenuncheat și mi-a prins mâna:

— Am doi copii de crescut și-o nevastă proastă, Costache. N-am asigurare medicală, n-am bani de doctori, peste zece ani o să fiu bătrân și nimeni n-o să mai dea vreun ban pe mine. Trebuie să fac televiziune că altceva nu știu! O să vând reportajul la CNN și împărțim banii pe jumătate. Eu n-am o soră milionară în dolari ca să mă întrețină...

— Teodora nu-i milionară...

— Ba este, dă-o-n pula mea! Te rog, Costache! I-am simțit lacrimile calde pe mâna mea rece și ochii mi s-au umezit. Noroc că era întuneric pe stradă. Dacă Teodora ar fi trecut pe acolo, n-ar fi avut satisfacția să ne vadă cum ne smiorcăiam cu mucii înghețați sub nas, ditamai bărbații.

— Te implor, Costache! oftă adânc și-mi sărută mâna.

— Ne vedem la Complex, mi-am retras palma paralizată de durere, parcă mă arse cu fierul înroșit.

— Într-o oră! Ai grijă să nu-ți cadă barba. Să nu mă lași, cioară! l-am auzit strigând din capătul străzii.

Am fugit ca să nu-l mai aud smiorcăindu-se, am fugit de bătrânețea care își înfipsea ghearele în sufletul lui. Am ajuns pe strada Teodorei și m-am ascuns după un copac, frecându-mi urechile înghețate. Ca de obicei, vila ei dormea cufundată în beznă. Trotuarul din fața porții era curățat de zăpadă. Își construise casa în urmă cu doi ani, pe strada barosanilor: afaceriști cu tablă din combinatul siderurgic, patroni de silozuri în port, avocați și procurori, cei mai

bogați oameni din oraș pe care-i înjurasem la „Muie Show”. Aneta Bogdan și-ar fi dat jumătate din viață ca să pătrundă în vilă măcar o oră. „Are piscină, gazon și buncăr antiato-mic”, a tras de noi Aneta să mergem s-o vedem când aflase că Teodora se mutase în casă. Tata s-a făcut că nu aude, abia se întorsese de la doctor, chinuit de dureri și cu vestea că prostata lui e bună de bisturiu, mama a promis că se va duce în prima duminică, după ce iese de la biserică – ha! ce minciună, mama nu s-a dus niciodată la biserică –, eu m-am întors la fereastră, la Complexul meu.

Dar n-am rezistat un sfert de oră și am pornit tiptil spre cea mai frumoasă, cea mai curată și cea mai barosană stradă a orașului. Când m-am suit pe tomberonul așezat în dreptul porții, în așa fel încât să nu bată la ochi, și am văzut peste zidul din piatră vila albă cu cele trei coloane de la intrare, groase cât trunchiul unui stejar matur, ferestrele sclipitoare și înalte, gazonul brăzdat de alei cochete, acoperișul din țiglă ce semăna cu cel al unei cabane de munte văzută în manualul de geografie, am simțit pentru prima dată dorința de a o îmbrățișa pe acritura de soră-mea. Tata a murit fără să vadă vila Teodorei, iar mama n-a fost curioasă. De atunci, la vechea mea contemplare a Complexului, am adăugat obiceiul de a trece măcar o dată pe săptămână pe strada barosanilor, când se lasă întunericul, și de a trage o flegmă pe poartă și o înjurătură cu jumătate de glas, scroafă nerecunoscătoare, băga-ți-aș sârmă-n nas, de ce nu ne inviți în casa ta?

Am traversat strada, m-am oprit în fața porții și cu toți mucii disponibili strânși în cerul gurii am strigat:

— Scroafă nerecunoscătoare, băga-ți-aș...

Am auzit un bâzâit electric, apoi clinchetul metalic al zăvorului automat și poarta s-a deschis. Flegma mea consistentă s-a lipit de mutra lui Adrian Dura! Am avut proasta inspirație să fug, în loc să-l admir cum își scoate batista din buzunarul de la piept al paltonului și își șterge fața de copil alintat. În capătul străzii m-am oprit, stai, Tache, că-i rost de pocneală! și m-am întors să-l iau de guler pe boșorog, ce dracu' cauți în casa Teodorei? cum ai intrat? ce treabă ai tu cu Teodora? eu n-am intrat niciodată în această vilă de un milion de dolari, numai pe mobil vorbesc cu soră-mea și mereu trebuie să mă prefac că mă duc la ea ca s-o conving să se întoarcă la noi sau să mănânce coliva lu' tata, iartă-mă, mamă! Boșorogul dispăruse. Am forțat clanța, dar poarta nu s-a deschis. Am apăsât furios butonul

soneriei, deschide, chioaro, aragaz cu patru ochiuri, maică-ta a gătit o supă de pui numai pentru tine! Mormânt, asta era vila Teodorei. Un câine din curtea vecină a început să latre, căcat!

Am plecat pe străzi lăturalnice spre cartierul meu, ca să nu mă vadă prea mulți oameni și apoi să mă recunoască la televizor. Dura e un hoț! În lipsa Teodorei (nu văzusem parcată Toyota Land Cruiser nici în curte și nici pe stradă), boșorogul intrase cu chei potrivite și-i furase banii și bijuteriile. Doar nu e proastă să-și țină averea în vilă! m-am contrazis. Atunci, îi furase rochiile și pantofii, paltoanele și costumele ei de afaceristă fandosită! Dar mi-am amintit că Dura nu căra geamantane sau vreun cufăr în care să le fi îndesat. Dacă îi pusese o bombă în casă?... Să fug la Grigore Postolache și să-l dau în gât pe Dura, teroristul! Dar cum puteam să apar la secția de poliție cu barba atârânădu-mi până la piept? Doar îi luasem banii lui Muie! Să-ți trag pumni în cap și șuturi în fund, Tache! Trebuia să-l bați, mă, să-i fi tras măcar un cap în gură boșorogului! Îmi simțeam capul înfierbântat și ochii îmi lăcrimau de ciudă. Singura șansă era să mă duc acasă și să-l iau pe Dura la întrebări: ce-ai căutat la soră-mea, mă? Asta însemna ca mama să se trezească în casă cu un afghan și să urle speriată înainte să apuc să-i explic: sunt eu, Tache!... S-o ia dracu' de barbă! m-am hotărât în fața blocului să urc și să-l atac pe Dura.

— Pe unde, pula mea, ai umblat? De juma de oră trebuia să începem.

Muie mi-a verificat barba, reproșându-mi că am întârziat, numai așa, să se audă vorbind. În curtea Complexului se afla Citroën-ul pe capota căruia era montată antena de satelit. Loredana m-a salutat cu un claxon scurt, semn și pentru Muie că totul este OK, putem începe!

— Am o nevastă admirabilă, s-a lăudat Muie în timp ce urca scara din fier forjat ce ducea spre acoperiș, iar eu îi țineam camera de luat vederi. Știi cum i-a liniștit pe cioroi? Lori le-a cumpărat câte o sticlă de votcă rusească și acum trag la biberon ca niște mielușei. Și gagicile s-au matolit. Vezi, Costache, ce înseamnă ciocnirea civilizațiilor! și-a fixat camera pe umăr și mi i-a arătat pe refugiați.

Afghanii stăteau în cerc, ghemuiți pe niște ranițe soldățești.

— *Helou! Helou /*, i-a salutat ziaristul. Afghanii i-au răspuns pe limba lor, cu niște voci groase. Când Muie a aprins reflectorul camerei de luat vederi, am fost mirat să constat că niciunul dintre bărbați nu avea barbă așa de mare ca a mea, deși erau nebărbieriți de multe zile.

Unul singur avea o mustață groasă. Toți erau foarte tineri, niște copii tunși zero, ca la școala de corecție, cu fețele întunecate (de alcool), unii mestecau gumă, alții fumau, trăgând câte un gât de votcă. Păreau niște excursioniști care coborâseră de pe munte și așteptau trenul să-i ducă acasă. Purtau blugi, pantaloni de trening și hanorace mai arătoase decât geaca mea. În loc de bocanci, unii aveau galoși jerpeliți, alții pantofi din pânză, nu știu cum rezistau pe un asemenea ger. Cele două fete purtau pe cap niște fesuri colorate (Loredana, inimă generoasă!) și când m-au văzut au început să chicotească amuzate. Sigur le-am adus aminte de bunicii lor care luptaseră împotriva sovieticilor în anii '80.

— *Etă moi drug /mă prezentă Muie. Iz moifrend! Panimaies? Drug, the best moi drug, în pula mea!*

Le-am făcut semn cu mâna, pace! dar nu mi-au răspuns. Muie își puse pe urechi căștile, ca să audă indicațiile Loredanei, își potrivea microfonul în dreptul gurii, apoi conecta la camera de luat vederi un cablu întins până la microbuzul Citroën. Apariția mea stârni printre refugiați un val de nervozitate. Fetele se hlizeau, în timp ce bărbații vorbeau din ce în ce mai tare, poate mă înjurau. Am încercat să-l fac atent pe Muie că interviul riscă să se ducă dracului și că ar trebui să se grăbească, dar ziaristul își verifica atent camera. O înjură pe Loredana că uitase să schimbe bateriile camerei de luat vederi, și doar o avertizase de două ori că bateriile sunt obosite, unde ți-a fost mintea, în pula mea? Răspunsurile pe care le primea în cască erau pe măsură. Cearta ar fi continuat minute bune dacă singurul afghan cu mustață, cel mai solid dintre ei, probabil șeful, nu s-ar fi ridicat amenințător, vociferând înspre mine. Atunci, Muie a intuit că trebuie să intre în emisie, și-a potrivit camera pe umăr și a strigat în stilul său:

— Sunt în aer, în pula mea!... Bună seara, oameni buni! Mihai Lunescu vă invită la o nouă ediție „Muie Show”! Sunteți în transmisiune directă cu un grup de ciori... de afghani care doresc să se stabilească aici, în România, țară pe care o consideră mai primitoare și mai frumoasă decât Germania, acolo unde ei au fost și nu le-a plăcut. Stăm de vorbă cu un afghan care cunoaște limba română, incredibil, dar adevărat! A învățat românește de la inginerii noștri care au construit în țara prietenă o fabrică de ciment. (îmi făcu semn să mă apropiu de cameră.)

— Pace și toleranță! Este mesajul nostru, al celor care venim din Tibet...

— Nu freca pula, îmi şuieră printre dinţi Muie.
— Noi vrem să ne stabilim aici, în Germania...
— România, boule!... Ce v-a atras la noi? se interesă ziaristul.
— Am găsit la dumneavoastră o stradă cu multe vile frumoase, cu piscine şi iarbă în curte...

Era evident chiar şi pentru afghani, care nu pricepeau o iotă din poliloghia mea, că nu mă aflam în cea mai bună formă pentru interviuri.

Poate şi din acest motiv, mustăciosul s-a apropiat de mine, intrând în cadru, şi după ce m-a studiat câteva secunde, m-a îmbrâncit din faţa camerei de luat vederi. Am căzut la picioarele lui Muie. Afghanul a început să urle la ziarist, ameninţându-l cu pumnii, poftim, Muie, dacă le-ai dat de băut! Muie nu s-a speriat, cum îi stă bine unui ziarist, filmându-l fără să se retragă. De abia când cioara i-a lovit camera şi l-a apucat de gât, gata să-l pocnească, slăbănogul a făcut un pas înapoi, numai unul, pentru că i-au sărit în ajutor cele două fete. Una l-a eliberat din strânsoare, răţoindu-se la şef, cealaltă l-a îmbrăţişat, sărutându-l cu patimă pe obraji şi pe gură. În ciuda acestor gesturi de iubire, ziaristul continua să filmeze. Şeful afghanilor nu contenea cu protestele la adresa lui Muie, stârnindu-şi conaţionalii. Am înţeles ce se întâmpla. Cele două fete îi luau apărarea lui Muie pentru că îl iubeau, doreau să rămână cu el, iar tovarăşii lor de drum nu erau de acord. Şi Loredana pricepuse. Nu ştiu ce i-a strigat lui Muie în cască, dar am auzit răspunsul lui isteric:

— Jur că nu le-am futut!

Cred că jurământul lui Muie a fost înţeles de şeful afghanilor, care a tăcut brusc. Le-a privit tăios pe cele două fete care îşi apărau iubitul, apoi şi-a scos din buzunarul hanoracului sticla de votcă şi, cu un aer solemn – aşa mi s-a părut –, şi-a turnat-o pe piept. Apoi a scăpărat o brichetă şi flăcările i-au cuprins pieptul. Fetele au sărit să le stingă, dar afghanul a luat-o la fugă, omul-torţă. Şi ceilalţi bărbaţi, la fel de iute, i-au urmat exemplul, turnându-şi votcă pe haine, alergând şi zvârcolindu-se pe acoperişul Complexului, oamenii-torţă.

— Bagă, bagă, Lori, dragostea mea! strigă Muie în microfon, ţinându-se după afghanii-torţă, să-i prindă în cadru.

Pentru a doua oară în acea zi am sărit parapetul acoperişului, fără să-mi rup picioarele, deşi m-am împiedicat la un moment dat de ceva în curtea Complexului. Am intrat în Templu, am pornit pompa la

presiune maximă și am tras furtunul. N-am uitat să-mi pun pe cap casca de pompier. Când am urcat pe acoperiș, după ce am aruncat ștuțul cu toată forța peste parapet, afghanii continuau să fugă aiurea, mistuiți de flăcări, scoțând niște urlate de porci înjunghiați. O fată se văita neputincioasă în pragul nebuniei, cealaltă leșinase. Muie se repezi furios la mine:

— Mi-ai rupt cablul, boule! Mi-ai distrus reportajul pentru CNN, în pula mea de bou!

Pe Muie l-am stropit primul, drept în față, având grijă să-i protejez camera de luat vederi, și l-am redus la tăcere. Pe afghani i-am luat pe rând, de la cel mai apropiat, cu mâinile cuprinse de vâlvătăi, apoi pe unul cu părul-torță, până la șeful lor care și-a dat duhul cu fața arsă, prăbușindu-se de pe acoperișul Alimentarei. I-am stropit din belșug, cu o precizie de care am fost mândru. Afghanii urlau mai tare decât turbații mei. Cu un jet scurt am trezit-o pe fata ce căzuse în nesimțire, iar pe prietena ei, care se văicărea asurzitor, am făcut-o să tacă definitiv. La primul sunet al sirenelor de poliție, Muie a coborât la microbuz și a fugit în trombă cu tot cu antena lui de satelit. Am stropit acoperișul până când în curtea Complexului a intrat prima ambulanță chemată prin stație de comisarul Grigore Postolache. În ciuda zoaielor turnate din abundență, mirosul de carne arsă a persistat și a doua zi, când cei cinci angajați ai lui Sebastian au apărut pe acoperișul Complexului, înarmați cu perii și măhuri.

Ghiorțaiam ca un porc pentru că terminasem de mâncat a doua farfurie cu „supă de pui și cartofiori”. Mama a pus la fiert pe aragaz o cratiță cu apă, apoi a oftat:

— Dacă Teodora nu se întoarce...

Pe acoperișul Complexului urcase Sebastian cu două lopeți de lemn. I-am făcut semn cu mâna, dar nu mi-a răspuns, cheliosul dracului! Era nemulțumit de starea gheții, pe care o lovea cu vârful bocancului. Același gest îl făceau și cei cinci angajați ai săi, înfofoliți cu pufoaice, fulare și căciuli. Păreau o turmă de tăurași care băteau nervoși din copite. Am crezut că pensionarii fuseseră tocmiți de Grigore Postolache să șteargă urmele tragediei din seara precedentă, dar când au început să frece cu periile fiecare palmă de gheață, am presimțit că Dura își băgase iarăși... coada. Boșorogul nu se afla în camera lui, iar mama, of, mamă, ce dusă ești cu pluta! nu-și amintea dacă peste noapte chiriașul ei dormise în casă. În schimb, îmi

înregistrase absența din prima parte a nopții. După ce afghanii fuseseră transportați la spital, și șeful lor (mustăciosul) la morgă, comisarul Grigore Postolache m-a convocat la secție și, într-o cameră fără ferestre, care putea a ciorapi nespălați, m-a interogat timp de două ore. Fără succes, pentru că avusesem inspirația să-mi dau jos barba și să-i declar că sărisem în ajutorul acestor oameni din proprie inițiativă, mi-am făcut datoria de cetățean, domnule comisar! Gaborul m-a pândit ca un șarpe, aprinzându-și țigară de la țigară, apoi mi-a pus de câteva ori aceeași întrebare, parcă intrase în transă:

— Știi de ce și-au dat foc acești oameni?

— Habar n-am, datoria de cetățean m-a mobilizat, domnule comisar!

— Și belitura asta de unde o ai? – și-a fixat privirea galbenă pe fruntea mea verde.

— Un prieten astrolog mi-a pictat Steaua Polară, am răspuns aiurea.

A dat din cap îngăduitor, ești cam ciudat, amice, apoi mi-a adresat ultima întrebare:

— Ce părere ai despre emisiunea „Muie Show”? am răspuns fără ezitare:

— Nu obișnuiesc să mă uit la cel mai jegos program de televiziune, domnule comisar!

Mi-a dat drumul, nu înainte de a mă avertiza, conform procedurilor văzute în filmele americane, să nu părăsesc orașul (ha! ha!) până la finalizarea anchetei.

— Care anchetă, cea cu oamenii-cartofi prăjiți sau cea în care îl căutați pe hoțul ochilor tatălui meu? – l-am întrebat cu tupeu.

— Să nu sari calul, amice, că-ți sting lumina la Steaua Polară! m-a amenințat șarpele.

Când m-am întors acasă, era trecut de miezul nopții și mama se uita la o telenovelă. Putea să înțeleagă mama, dacă i-aș fi povestit, că un străin își ștersese bocancii plini de noroi pe sufletul meu și că Teodora era singurul om care ar fi putut să-mi răzbune umiliința îndurată, zdrobindu-i capul șarpelui? Teodora, cu banii ei! I-am luat telecomanda și am verificat cu inima strânsă: televiziunea lui Muie difuza clipuri muzicale, CNN-ul dădea niște imagini cu arestarea unor barosani de la niște companii americane care furaseră acțiuni la Bursă, iar posturile centrale de la București dormeau. M-am culcat în

sufragerie, a murit un om din cauza noastră, Muie!

Celor cinci pensionari li s-au alăturat la frecat gheața patru muncitori de la salubritate. Aceștia purtau salopete galbene ca lămâia și se mișcau mai vioi decât angajații lui Sebastian. Inginerul verifica fiecare porțiune de gheață curățată. De aceea nu reușise în afaceri, pentru că era corect și meticulos până la ultimul detaliu, ordonat și mocăit. Cum putea un astfel de bărbat să i-o tragă lu' soră-mea, o scorpie cu draci în fund, și, mai mult, s-o lase cu burta la gură? (Visul lui tata.) Dacă nu era mulțumit de felul cum arăta gheața frecată, inginerul își clătina chelia și-l chema pe muncitorul sau pensionarul răspunzător de porțiune s-o frece încă o dată, indicându-i locurile pe care le neglijase. Din când în când, cobora în atelierul lui și aducea perii noi, iar pe cele uzate le strângea într-un loc, după ce le studia de parcă ar fi fost niște piese de muzeu. După trei ore, echipa de frecangii reușise să transforme jumătate din acoperișul Complexului într-o oglindă. Oamenii au încetat frecatul când mama a apărut pe acoperiș, ce faci, mamă? mi-a venit să strig de la fereastră. S-au strâns în jurul ei și mama le-a împărțit pahare de plastic în care le-a turnat ceai din termosul rusesc cumpărat de tata în concediul petrecut la Borsec, singurul din viața lor. (Atunci au făcut-o pe Teodora, se pare.) Pentru muncitorii de la salubritate, mama adusese oala cu „supă de pui și cartofiori”, turnându-le cu polonicul câte o porție în farfuriile de tablă. Mâncau cu poftă, în ciuda gerului, Sebastian le arăta locurile ce urmau să fie frecate, al dracului patron, nu-i lăsa nici să mănânce după ce că-i muncea pe un ger de minus zece grade! mama avea grijă ca paharele să le fie pline cu ceai, pensionarii verificau gheața lustruită, cu toții păreau niște oameni marcați de importanța muncii lor. Aș fi putut să cobor și să-i gonesc, ce dracu' faci aici, Sebastian? n-ai găsit alt loc unde să-ți folosești periile tale de căcat decât pe acoperișul Complexului meu? niciodată nu m-ai ajutat să-i stropesc pe turbați, ce ți-a venit să freci aiurea gheața? Mama a strâns paharele, oala și farfuriile și a fost condusă spre scară de un muncitor care, culmea! i-a sărutat mâna. De abia așteptam să se întoarcă acasă, s-o iau la rost, ce-ai făcut, mamă, te-ai înrolat în Armata Salvării? dar mama a traversat curtea Complexului și a intrat în Alimentară. Echipa lui Sebastian și-a reluat frecatul. Pensionarii obosiseră, doi dintre ei fiind trimiși de inginer în atelier ca să se încălzească, să mai prindă puteri. Cheliosul i-a înlocuit, frecând vârtos, în genunchi, un exemplu pentru

echipă.

Atâția oameni care să muncească pe acoperișul Complexului nu mai văzusem din vara lui '81. Atunci, Aneta Bogdan ne-a spus că la Alimentară va veni o inspecție și că se va băga mai multă mâncare. Mama n-a înțeles despre ce fel de inspecție este vorba, dar nici n-a insistat să afle, pentru că o speriasse cuvântul „inspecție”. La scurt timp după lansarea acestui zvon, pe care l-am considerat o altă bășină scăpată de creierul Anetei, am constatat că vitrinele, pardoseala, mozaicul, tejghelele, galantarele, frigiderule și rafturile erau șterse zilnic, cu multă râvnă, de către vânzătoarele Alimentarei, în același timp, sub atenta supraveghere a gestionarului din acea vreme, Șchiopul – cum îi spunea mama, un slăbănog cu un picior mai scurt –, se mutau și se aranjau rafturile din autoservire, se vopsea lemnăria, se puneau faianță în sala congelatoarelor și se schimbau instalațiile sanitare. Dar nici Șchiopul și, cu atât mai puțin, vreo vânzătoare nu știau cine anume va veni în inspecție. De fiecare dată când erau întrebați, se comportau ca niște surdo-muți, indicând cu degetul arătător cerul. O dată la două zile, observase mama, doi bărbați rotofei, în costume negre și cu serviete diplomat, coborau dintr-o Dacie neagră și zăboveau în Alimentară mai bine de un ceas. „Ceașescu o să vină în inspecție ca să vadă ce mănâncă siderurgiștii!”, strigase mama, luminată că cei doi rotofei erau tovarăși de la partid. Tata a gândit cu voce tare: „Dacă vine foametea o să mâncăm numai cartofi”. Concomitent cu pregătirile din interiorul Alimentarei, o echipă mai numeroasă decât cea condusă de Sebastian a întins pe acoperișul Complexului un strat de smoală, peste care a lipit fâșii de pânză cauciucată. De această operațiune a beneficiat și Templul, soră-mea fiind încântată de noua izolație pentru că până atunci, când ploua, tavanul suferea serioase infiltrații și, nu de puține ori, am văzut-o ducându-se la closet cu umbrela. Mama le-a dus muncitorilor de pe Complex o cratiță cu fasole, țin minte foarte bine! dar nici de la ei n-a putut afla cine va veni în inspecție. Până la urmă ne-a lămurit Teodora, enervată de entuziasmul mamei, care îi povestea lui tata cât de mult îi lăudaseră muncitorii mâncarea de fasole: „Alimentara va fi inspectată de Partidul Comunist Chinez!”. S-a închis în camera ei cu albumul plin cu ilustrate primite din zeci de țări de pe cinci continente, nu înainte de a ne preciza și ziua în care urma să aibă loc inspecția. Numai tata a crezut-o: „Din cauza chinezilor o să ne lovească foametea!”. În preajma

zilei avansate de sora mea, Alimentara arăta mai curată decât la inaugurare: „Trebuie să faci baie ca să intri în ea”, a glumit mama. Când la uşile Alimentarei au fost montate steaguri roşii cu cinci stele alături de tricolorul naţional, mama şi-a cerut scuze Teodorei pentru că n-o crezuse că vor veni chinezii în inspecţie. Altă umilinţă! Steagurile au fost montate şi la magazinul de mobilă, librărie, farmacie, croitorie, obiective care nu se aflau pe traseul chinezilor. În noaptea premergătoare inspecţiei, camioane şi maşini frigorifice s-au perindat prin curtea Complexului şi din fiecare s-a descărcat mâncare, multă mâncare: de la măslina verzi şi portocale (cine mai pomenise portocale în plină vară!?) până la carcasa de porc şi pulpe de miel (nici de Paşte nu se băga carne de miel), de la morun şi păstrăvi la gheaţă până la torturi de ciocolată şi savarine mari cât gutuile. Toată mâncarea am văzut-o a doua zi în Alimentară, timp de două ore, cât a durat inspecţia celor şase chinezi, îmbrăcaţi în uniforme lor tradiţionale, gălbejiţii au fost însoţiţi de o armată de politrucii (cum i-a numit Sebastian pe activiştii noştri de partid). Piticii s-au învârtit printre galantarele cu mălai şi ulei de floarea-soarelui, printre vitrinele frigorifice pline cu smântână, unt, brânză, carne de toate felurile, printre coşurile cu răchită împodobite cu ştergere ţărăneşti şi umplute cu roşii, castraveţi şi banane, ascultând zâmbăreţi explicaţiile gătuite ale politrucilor, ajutaţi de doi traducători. În timpul inspecţiei, oamenii din cartier s-au înghesuit în Alimentară, dar n-au putut cumpăra nici măcar un ou, spre disperarea mamei, care venise la cumpărături cu două sacose de câte cinci kilograme. Inspecţia fusese, de fapt, o expoziţie pentru chinezi, să vadă ce mănâncă siderurgiştii români. Imediat după plecarea maimuţoilor, Şchiopul a pus lacătul pe Alimentară, în ciuda protestelor siderurgiştilor, care îşi scosese banii de la CEC pentru a-şi cumpăra curmale, icre de morun şi curcani congelaţi. Alimentara a fost deschisă a doua zi, conform orarului, dar mama s-a întors acasă tot cu sacosele goale şi a strigat: „Chinezii ne-au furat mâncarea!”. Într-adevăr, am fugit într-un suflet să verificăm. Rafturile şi vitrinele frigorifice erau aproape goale. La raionul de carne, hoţii lăsaseră nişte picioare de porc, iar în autoservire, nişte conserve de peşte, punji de orez şi paste făinoase. „Vine foametea, o să mâncăm cartofi!”, a rânjit tata, iar Teodora a repetat în gura mare de la balcon, ca un papagal: „Vine foametea! Vine foametea!”, fluturând drapelul chinez şi două ilustrate cu Marele Zid Chinezesc, pe care le obţinuse în schimbul a două poze

cu Mănăstirea Argeşului de la unul dintre maimuţoii chinezi care ne inspectase Alimentara. Mama n-a iertat-o nici de această dată: a pocnit-o de două ori cu steagul în cap, mucoasa de 16 ani merita din plin! Mult timp după această inspecţie ne-am întrebat cum a fost posibil ca într-o singură noapte să dispară toată mâncarea din Alimentară, fără să auzim în timpul nopţii maşinile care veniseră s-o încarce. Vânzătoarele au fost luate la rost de oamenii din cartier, dar au răspuns, în frunte cu Şchiopul, pe limba surdo-muţilor: sus, în ceruri, se ştie! La două zile după golirea Alimentarei, maşina cu lapte a întârziat trei ore, iar când a sosit, a descărcat câteva navete cu sticle care s-au vândut într-o jumătate de oră. În următoarea dimineaţă, s-a format în spatele Complexului prima coadă la lapte şi iaurt, iar în Alimentară am văzut prima bătaie pentru a prinde un pachet de unt. În anii care au urmat, când s-au îngroşat cozile în spatele Complexului pentru carne şi brânză, când zahărul, uleiul de rapiţă şi pâinea au fost raţionalizate pe cartelă, când Ceauşescu ne îndemna să muncim mai mult ca să construim „societatea socialistă multilateral dezvoltată”, mulţi dintre locuitorii cartierului nostru continuau să creadă că din cauza acelor şase chinezi suferim de foame, pentru că ei veniseră atunci în documentare, să vadă ce mâncare pot să cumpere de la noi, ca ţara noastră să-şi achite datoriile internaţionale. Această idee a persistat în minţile siderurgiştilor şi după execuţia lui Ceauşescu, aşa încât niciun chinez n-a avut curajul să vândă adidaşi, tricouri din bumbac şi sandale în cartierul nostru. Cele două „ciori”, vorba lui Muie, care au avut curajul să se învârtă într-o zi în jurul Complexului, ca să închirieze un spaţiu comercial, au fost găsite cu burţile spintecate chiar în fosta Alimentară. Ancheta lui Grigore Postolache n-a condus la niciun rezultat.

Un singur pensionar a rezistat până la sfârşit, când Sebastian s-a dat pe gheaţă, ca să-i verifice luciul, şi a căzut în fund ca blegul. Muncitorii de la salubritate au râs pe seama şefului, erau mândri de gheaţa care sclipea în orele după-amiezii. A râs şi Sebastian şi s-a ridicat precaut, ordonându-le să adune periile risipite pe acoperişul Complexului. Cine te-a pus să freci, Sebastian? – mi-a venit să-i strig de la fereastră. Eşti în faliment, fraiere!

Muncitorii au adunat periile în saci de plastic, atenţi să nu alunece, apoi au coborât în curtea Complexului. După ce s-au pişat la peretele magazinului de mobilă şi au fumat o ţigară, cei patru l-au

salutat pe Sebastian, să trăiți, șefu! și au dispărut veseli, cu sacii în spinare. Sebastian l-a expedit și pe ultimul pensionar, cocoșat de ger, apoi a pus mâna pe o mătură și a mai dat de câteva ori, așa, de formă, să fie sigur că gheața e curată. I-am făcut din nou semn cu mâna, dar cheliosul s-a retras, lăsându-mă singur cu oglinda în care soarele își rupea dinții înserării.

Aș fi putut să cobor și să-l întreb pe inginer, în numele prieteniei noastre: cine te-a pus, Sebastian? dar a sunat telefonul și am închis ochii. Am numărat apelurile: o dată, de două ori... de șapte ori. Pauză. Lăsați-mă, dracului, în pace! Am deschis ochii și iarăși a sunat. Răspunde, Tache!... Am sărit la telefon și am strigat în receptor:

— Ai omorât un om, Muie!

— Te costă cinci mii de dolari ochii trădătorului Radu Enoiu, mi-a răspuns vocea articulată și calmă.

— N-am atâția bani. Poți să-mi faci un *discount*?... Alo, domnu'? Alo! Vreau să-mi faci un *discount*]

— Cinci mii de dolari.

M-am scotocit de toți banii (câștigați de la mama și Muie) și, la cursul valutar oficial, mi-au ieșit 29 de dolari.

— Am 29 de dolari, domnu', toți banii mei. Maică-mea l-a băgat în casă pe unu' cu chirie. îl cheamă Dura, Adrian Dura. Ai auzit de ăsta?...

Alo, mai ești pe fir?... Și crezi tu că Dura ăsta ne-a umplut de bani ca să-ți dau eu cinci mii de dolari? Aiurea! Unde ții ochii, la frigider, în borcanul cu formol?

— Dai banii, ai ochii – înțelege, dom'le, că n-am bani!

— O să ai bani, mulți bani, m-a asigurat vocea și a închis telefonul.

Promisiunea m-a înviorat, chiar mi l-a făcut simpatic pe dementul cu voce apăsată, radiofonică, parcă rostise „Cotele apelor Dunării” la România Actualități: „Brăila, 120 de centimetri – pod de gheață, Costache Enoiu o să ai bani, mulți bani”. O să-ți scot ochii cu furculița, dementule!

Pe luciul gheții aluneca o claie de păr albastru-violet. Avea patinele foarte bine ascuțite sau poate Sebastian și ai lui frecaseră cu pricepere gheața, de aceea aluneca cu mare viteză, fără efort, cu spatele drept și privirea ațintită înainte. Era slabă, la fel de slabă ca și Teodora. Dacă aș fi avut un binoclu – și doar îl rugasem pe Sebastian

să-mi facă rost de unul în infraroșu, ca să-l folosesc în luptele cu turbații –, aș fi putut să-i disting fața. În absența instrumentului, m-am mulțumit să constat o față osoasă, suspect de albă (poate se pudrase prea tare), și claiă de păr albastru-mov strânsă în creștetul capului. Renunțase la paltonul roz în favoarea unui pulover cărămiziu, lung și lălâu, care-i atârna peste niște pantaloni de schi. A făcut multe ture de la Alimentară până la magazinul de mobilă, aproape că mă plictisise, da, am văzut că știi să patinezi, ai ghetete albe nou-nouțe, dar alt loc nu ți-ai găsit să-ți arăți talentele, păpușă? Parcă era întoarsă cu cheia, nu făcea nicio schimbare de direcție sau o figură de patinatoare profesionistă. Nu și-a schimbat stilul plicticos nici când au apărut primii copii, patru la număr, din care unul era însoțit de maică-sa. Apariția puștilor pe patine m-a revoltat. De unde știau că aici, pe Complex, se poate patina? Cine le dăduse voie? Și cine le arătase scara pe care să urce pe acoperiș? Sebastian, fraierul de Sebastian! Nici bine nu s-au încălzit nou-veniții, că pe acoperiș au năvălit încă o duzină de copii, mulți dintre ei însoțiți de părinți și, culmea! bunici. Adulții se retrăseseră pe margine și își priveau progeniturile cum alunecă, cum cad, cum se ciocnesc, cum se ceartă. Și claiă de păr albastru-violet se strecura cu grație printre ei. Dar nu numai copiii urcaseră pe acoperiș. Curând, și-au făcut apariția și adolescenți cu fesurile lor colorate fistichiu, cu gecile haioase, cu fițele și glumele lor din altă lume. Mai mult ca sigur că nu erau din cartierul nostru, unii dintre ei coborând din mașini pe care le parcaseră în curtea Complexului. Au adus, cum se putea altfel? și muzicile – un casetofon cu două boxe puternice – de care avea grijă un hândrălău ce făcea pe DJ-ul chiar în mijlocul patinoarului. Deși soarele se pregătea să apună în spatele blocului lui Sebastian, agitația de pe patinoar creștea. Cum să-i gonesc? Cum să mă fac auzit? Ce să le spun ca să priceapă că săvârșeau o mare tâmpenie alunecând și țopăind pe Complexul meu? O tâmpenie a săvârșit și mama, care a traversat curtea urmată de cei cinci pensionari. Mă uimea energia acestor boșorogi amărâți care, după ce că toată dimineața frecaseră gheața ca niște „sclavi pe plantație” și băuseră doar un pahar cu ceai, acum cărau voioși niște cutii de carton. Mama își freca mâinile, de frig? de emoție? de bucurie? conducându-i până într-un loc de pe patinoar în care au așezat cutiile. Delegația s-a întors în Alimentară și după câteva minute a apărut cu alte cutii pe care le-a așezat în același loc. Pensionarii au făcut vreo patru drumuri, adunând

30 – 35 de cutii. Copiii n-au trecut cu vederea prezența cutiilor și s-au strâns nerăbdători în jurul pensionarilor. După o scurtă negociere, ei au deschis cutiile și mama a început să le împartă copiilor ciocolată și pachete cu biscuiți, dacă vederea nu m-a înșelat. Prichindeii stăteau cuminți la rând și după ce primeau dulciurile, câte poșteau, se lansau chiuind voinicește pe gheață. În timp ce mama împărțea dulciurile, pensionarii au urcat pe acoperiș vreo zece navete de sticle galbene. Nu părea să fie Fanta sau Frutti Fresh. Mă așteptam ca distracția să se spargă odată cu căderea întinericului, copiii să obosească și părinții să-i coboare dracului de pe acoperiș, tinerii să se plictisească de fâțâiala fără rost și mama cu pensionarii ei să fie doborâți de ger, în sfârșit. Așteptările mele au fost confirmate în mică măsură. Câțiva copii, într-adevăr, au obosit și părinții i-au luat acasă. În schimb, tot mai mulți tineri au urcat pe patinoar, chefuind cu și mai mare poftă. Amenajarea a doua grătare, instalarea unei mese și a unui aragaz cu butelie în preajma cutiilor cu ciocolată, sub comanda mamei mele, desigur, au fost primite cu entuziasm de patinatori și gură-cască. Nici bine nu pusese micii și cârnații pe grătar, că luminile a șase reflectoare au inundat patinoarul, fiind întâmpinate cu aplauze, urale și chiote. Trei reflectoare fixe erau montate pe acoperișul blocului lui Sebastian și trei, ale căror fascicule măturau patinoarul, pe blocul dinspre Alimentară. Muzica a răsunat și mai tare, iar cheful de pe acoperiș a crescut când mama, ajutată de cei cinci pensionari, a început să împartă mici și cârnați cu pâine și muștar, pahare cu vin fiert și sticle galbene. Mulți oameni din cartierul nostru au urcat pe acoperiș, îngrămădindu-se să apuce un cârnat și o bucată de pâine. Nu mai rămăsese loc pentru patinaj. Complexul semăna cu o farfurie zburătoare (fumul de la grătarul cu mici contribuia la acest tablou SF) cucerită de niște pământeni care mâncau, beau și țopăiau fără motiv.

Din mulțimea fericită s-a desprins pe patine o claiă de păr verde (luminile reflectoarelor îi schimbaseră culoarea), ținând în mâini o farfurie cu mici și o sticlă galbenă. Fata s-a oprit lângă parapetul acoperișului, în dreptul ferestrei mele, ridicând farfuria și sticla; sunt pentru tine, vino și tu aici! Am avut timp să recunosc doar sticla de Brifcor, groaznicul Brifcor, pisatul acela de răcoritor care până în '89 îmi întorsese stomacul pe dos. Din cauza lui, Sebastian susținea că făcuse pietre la rinichi. M-am retras de la fereastră cu inima bătându-mi să-mi spargă pieptul. Încremenise ca o statuie, cu farfuria

și sticla ridicate. Nu aveam nicio îndoială, pe mine mă chema! Am fugit în camera mea, ascunzându-mă sub masa lipită de recamier. De ce am ales această ascunzătoare? Pentru că era cel mai întunecos loc din casă și nimeni nu ar fi reușit să-mi descopere chipul îngrozit de prima invitație din viața mea pe care mi-o făcuse o femeie. De sub masă azeam muzica și bucuria de pe acoperiș. Cu ochii minții vedeam claua de păr verde care nu va rezista prea mult cu brațele întinse, așteptându-mă să apar, și se va retrage, pierzându-se în mulțimea de cheflui. O să mănânce singură, ridicându-și din când în când privirea spre fereastră, apoi va trage un gât de Brifcor, ca să-și clătească gura de putoarea micilor, asta dacă nu va izbuti să pună mâna pe un pahar cu vin fier. N-ai pierdut nimic, Tache! Mama va continua să-i îndoape cu mici și cârnați pe poma-nagii, muzica va urla nervoasă, iar vinul fier va fi supt de bețivani cartierului în cel mult o jumătate de oră. Gata cu paranghelia, cărați-vă dracului de pe Complexul meu!

— Ce poate fi mai groaznic decât să vezi niște oameni care suferă de foame? a răsunit glasul blând-greșos al lui Dura în bezna camerei.

Arcurile recamierului au scârțâit însoțite de oftatul boșorogului. S-a aplecat scuturându-și manșetele pantalonilor, de parcă recamierul în care se tolănisese până atunci ar fi fost plin de nisip.

— Și pe mine mă sperie foamea, a continuat pe același ton ipocrit și greșos. Cum să-i sature? Cum să-i faci să uite de foame, Tache?

Pantofii săi de lac au zăbovit câteva clipe în dreptul nasului meu, apoi au început să se miște în jurul mesei sub care mă ghemuisem ca un iepure prins într-o cușcă. Mă umilea scârțâitul pantofilor.

— Ți place *Lacul lebedelor* de Ceaikovski?

— Îmi place, am mințit.

Începu să fredoneze fals o melodie. Jalnica lălăială avea un singur merit, acoperirea muzica de-afară. Ah, ce fricos ești, Tache!

— Ți-ai amintit, nu-i așa? Este ultima parte a baletului *Lacul lebedelor* de Ceaikovski. Când ai s-o auzi cântată de orchestră, să duci pușca la ochi și după ultimul acord să tragi. Atunci vor izbucni aplauzele.

Pantofii de lac s-au oprit.

— E o pușcă ușoară și foarte precisă. I-am atașat o lunetă. Și un copil ar nimeri o vrăbie. Are un singur glonț pe țeavă.

Am auzit un clinchet metalic, probabil o armase, apoi a așezat-o

pe masă chiar deasupra capului meu. Și-a îmbrăcat paltonul și a ieșit din cameră. Du-te și te înecă dracului în lacul lui Ceaikovski! Pantofii cu scârț au revenit și au făcut ultima tură în jurul mesei.

— Am uitat să-ți spun un lucru foarte important: merit să-mi tragi un glonț în piept pentru ceea ce le voi spune acestor oameni. Va fi singura ta ocazie să mă ucizi.

Dura a plecat fredonând *Lacul lebedelor* ca să-mi amintească momentul în care trebuia să-l împușc. Ce nebun băgase mama în casă! Muzica a încetat brusc. Așteptam să aud protestele poma-nagiilor și chemările tinerilor către alte locuri de distracție. Deodată, au izbucnit aplauze, fluierături și scandări confuze. Miting! E miting împotriva concedierilor de la combinatul siderurgic! Petrecerea a fost organizată de sindicat, care a dat mâncare și băutură gratis ca să adune lumea, deșteaptă manevră! Am fugit la fereastra din bucătărie și privirea mi-a fost lovită de culorile care alunecau amețitor pe patinoar. Pe acoperișul Alimentarei începuse un meci de hochei. Jucătorii erau echipați regulamentar cu apărători, căști, crose, tricouri și urmăreau cu înverșunare pucul de la o poartă la alta, supravegheați de trei arbitri îmbrăcați în cămășile lor tradiționale cu dungi. Pomanagiii urmăreau meciul de pe celelalte două laturi ale acoperișului. Mama, pensionarii, aragazul cu butelie și cele două grătare dispăruseră. Nici urmă de mâncare și băutură. Pe o latură a terenului se fixase o tabelă electronică pe care am citit uluit: Steaua București – Spartak Moscova! Veniseră rușii de la Moscova ca să joace un meci tocmai în cartierul nostru nenorocit și să-și strice patinele pe un patinoar improvizat? E o glumă, o farsă, o minciună! Într-adevăr, pe tricourile unei echipe scria Spartak Moscova și, în ciuda vacarmului, am putut să aud îndemnurile în limba rusă adresate jucătorilor. Publicul îi încuraja pe ai noștri, dar aplauda cu fair-play golurile rușilor. La scorul de 11 – 2 pentru oaspeți, arbitrii au fluierat sfârșitul meciului. Jucătorii s-au îmbrățișat, ha! ha! prietenia de căcat româno-rusă! ar fi scuipat Sebastian dacă ar fi fost lângă mine, apoi au salutat spectatorii. Oamenii au pătruns pe teren și s-au năpustit asupra sportivilor, cerându-le sau smulgându-le, pur și simplu, amintiri: crose, tricouri, căști, care cum a fost mai iute de mână. Câțiva hocheiști ruși mai generoși și-au scos patinele și le-au aruncat în mulțime, stârnind mici busculade. După ce și-au epuizat toate suvenirurile – unii jucători rămăseseră în izmene –, sportivii au coborât în curtea Complexului și s-au urcat într-un autocar Mercedes,

incredibil! Mașina a părăsit incinta în uralele spectatorilor, de parcă cele două echipe și-ar fi disputat finala campionatului mondial! Pomanagiii păreau molipsiți de un entuziasm tembel, probabil vinul își făcuse efectul sau pisatul de Brifcor (de unde făcuse mama rost de Brifcor?) conținea o concentrație mai mare de coloranți. Plecarea hocheiștilor a fost însoțită și de acordurile unui marș interpretat de o orchestră instalată pe un podium. Publicul fusese atât de captivat de meci, încât nu observase că pe latura dinspre blocul lui Sebastian vreo 20 de bărbați, toți îmbrăcați în fracuri, își pregăteau viorile, trompetele, tromboanele și tobele. De-abia când izbucniseră în forță acordurile marșului (rusesc? nemțesc? nu mă pricep!), oamenii au descoperit orchestra condusă de un tânăr dirijor, cocoșat ca un cocoș pe o navetă de Brifcor, singura improvizație a ansamblului. După ce i-au condus pe hocheiști, reflectoarele i-au fixat repede pe muzicienii care cântau cu pasiune, fără să dea un semn că ar suferi din cauza gerului. Pomanagiii i-au înconjurat cu gurile căscate, de unde ați apărut, fraților? Orchestra mi-a amintit de vechea pasiune a Teodorei: concertul de Anul Nou al Filarmonicii Operei din Viena. O pasiune pe care soră-mea, bogătașa, și-o cultivase în ultimii ani, fiind prezentă în sală, spre disperarea Anetei Bogdan, care se chiora de fiecare dată la televizor ca s-o vadă cum este îmbrăcată. Firește, Aneta n-a descoperit-o printre spectatori pentru că avea ochii plini de lacrimi, de ciudă. Marșul interpretat cu patos de orchestră a fost urmat de câteva valsuri care au aruncat asupra publicului valuri de melancolie, fleșcăindu-l. Am văzut femei cu batistele la nas, bărbați care ca prin farmec își pierduseră euforia bahică și încremeniseră ca niște statui de gheață, perechi de tineri care dansau stângaci, vrăjiți de minunata muzică. După seria de valsuri din care n-a lipsit *Valurile Dunării* (singura bucată pe care am recunoscut-o), orchestra a atacat o melodie lentă, fără ritm, fapt care i-a făcut pe spectatori să se retragă pe laturile patinoarului. Credeam că oamenii vor pleca dezamăgiți de sonata sau uvertura aleasă de muzicanți, dracu' s-o ia de muzică! dar ei îi făcuseră loc unei balerine. Am recunoscut-o din prima clipă. Își legase în părul verde o diademă fosforescentă.

Purta un costum de balerină. Aluneca și țopăia pe gheață în armonie cu ce cânta orchestra. Am fugit în camera mea și am înșfăcat de pe masă pușca cu lunetă. Am deschis fereastra și am dus arma la ochi. Prin luneta gradată am putut să-i descopăr bărbia ascuțită, ochii

pe jumătate deschiși, parcă dansa într-o stare de somnolență, diadema în formă de stea, pieptul nede dezvoltat, mâinile subțiri ca niște bare de tramvai, picioarele de copilă acoperite cu un dres alb, umerii scheletici – până și Teodora, slăbănoaga, ar fi invidiat-o pentru silueta ei! Dansa ca o profesionistă de la campionatele mondiale de patinaj, cu singura diferență că nu zâmbea la spectatori. Fiecare săritură în jurul axei sale, cum se spune, era executată fără ezitări și răsplătită de asistență cu un oftat de admirație. La un moment dat, pe măsură ce muzica creștea în intensitate, fata și-a apucat cu mâinile o patină și a ridicat-o deasupra capului, învărtindu-se pe cealaltă patină, în același loc, din ce în ce mai repede, ca un titirez. Dirijorul se zbătea pe lada de Brifcor, parcă fusese conectat la o priză de curent. Muzicienii cântau cu furie, aproape să-și rupă instrumentele. A fost de-ajuns să tragă cineva ștecherul din priză, dirijorul scuturându-și brațele în acordurile de final, ca orchestra să amuțească și balerina să cadă cu fața ascunsă în rochia ei albă, ghemuindu-se ca o *lebadă* sub povara ovațiilor. Orchestra interpretase *lacul lebedelor*.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc! se auzi vocea grețoasă a lui Dura, încercând să acopere ovațiile adresate balerinei.

Boșorogul se urcase pe lada de Brifcor, în locul dirijorului, ținând în dreptul gurii o portavoce. Acum trebuia să-l împușc! Am fixat ținta lunetei pe pieptul lui.

— Doamnelor și domnilor, vă mulțumesc pentru participarea la minunata sărbătoare ce marchează începutul parteneriatului Complexului nostru cu Uniunea Europeană.

Aplauzele și fluierăturile au izbucnit cu și mai mare forță, dar Dura le-a retezat cu o mișcare scurtă a mâinii, imitându-l pe dirijorul orchestrei.

— Doamnelor și domnilor, stimați invitați, vă rog să priviți la blocul din spatele dumneavoastră, la fereastra deschisă de la etajul doi!

Oamenii s-au întors spre direcția arătată de Dura și m-au descoperit cu pușca la ochi. Reflectoarele s-au repezit asupra mea ca niște câini de vânătoare. Mâinile au început să-mi tremure. Imaginea lui Dura din lunetă s-a pierdut în ceață. Strigăte de uimire și panică s-au înălțat din mulțime. Dacă aș fi avut firul elvețian de papiotă întins până la mama, aș fi auzit-o tresărind: „Ce faci, Tache?”. Ce să fac, stau cu coatele înfipite în pervazul ferestrei, cu un ochi de gheață pe

gradația lunetei, prins de reflectoare și acoperit de rușine.

— După cum vedeți, Costache Enoiu mă amenință cu o pușcă. Trage, Tache! Trage!

De ce să trag!? aş fi strigat, dar nimeni, nici măcar mama, nu m-ar fi crezut. Puteam să arunc blestemata de pușcă, să le arăt că nu am nicio intenție să trag, nu credeți ceea ce vedeți! Aș fi putut să fug, dar unde să mă ascund?

— Costache Enoiu nu are curajul să mă omoare, a strigat triumfător Dura. Vă rog să-l iertați, pentru că nu știe ce face. Dacă sora lui, bine cunoscuta femeie de afaceri Teodora Enoiu, i-ar fi explicat înainte de a-i pune pușca în brațe de ce trebuie să fiu împușcat, poate că acum m-ați fi văzut cu capul zdrobit de gloanțe. Dar Costache, Tache, a trecut acum de partea noastră și este alături de mama lui, Silvia Enoiu, o doamnă ce a dovedit prin mâncarea pe care v-a împărțit-o că a stabilit o relație specială cu Uniunea Europeană.

Dura a început să aplaude solemn, provocând imediat ropote de aplauze și chiuături. Mama n-a ieșit la rampă ca să le culeagă.

— Doamnelor și domnilor, nu doresc să vă incit, dar nu pot să vă ascund faptul că parteneriatul nostru cu Uniunea Europeană are și dușmani. Iată dovada unei lovituri care ar fi pus în pericol parteneriatul! (Dura mă arată din nou pe mine.) Cel mai înverșunat dușman, of, Doamne, ce dureroasă este istoria României! este Teodora Enoiu, care, în același timp, este și un criminal al epocii comuniste, dar nu vreau să vă incit!

Acuzațiile boșorogului au stârnit valuri de huiduieli. Nu înțelegeam de ce îi revoltase pe oameni faptul că soră-mea se opunea împărțirii ajutoarelor de la Uniunea Europeană, o tâmpenie! sau că fusese numită „criminal al epocii comuniste”, o aberație pentru care Dura merita din plin un glonț în cap – dacă aş fi avut curajul să apăs pe trăgaci! Cu prima ocazie totuși, am jurat cu mâna pe pușcă, am să-i trag un cap în gură! Huiduielile au încetat când mama mea s-a înghesuit lângă Dura, pe cutia de Brifcor. Cu o stăpânire de sine pentru care și Elena Ceaușescu ar fi invidiat-o, mama a luat porta-vocea: „Să vă fie rușine că o batjocoriți pe fiica mea, pomanagiilor!”, apoi l-a lovit peste ochi cu portavocea pe chiriașul său: „Criminal ești tu, jigodie care te-am primit în casa mea!” și a părăsit acoperișul Complexului ca o regină, ba nu, mândră ca o balerină, bravo, mamă!

— Teodora, mamă, vino acasă, că ți-am făcut supă de pui cu

cartofiori! a strigat cu o voce plângăreată, și atunci mi-am imaginat cu groază ce cumplit se va răzbuna Teodora pe mama pentru această chemare.

Mama s-a pierdut în mulțimea care o aplauda ca pe o vedetă de telenovelă. Dura a preluat portavocea:

— Cei mai în vârstă dintre dumneavoastră își amintesc cu siguranță tragedia care a avut loc în Complexul nostru în iarna anului 1984: trei tineri au fost găsiți morți în congelatorul Alimentarei. Să ridice mâna cine își amintește!

Un număr convingător de mâini a confirmat tragedia. Dacă mi-aș fi amintit, aș fi ridicat și eu mâna.

— Vă sunt recunoscător că ați păstrat vie amintirea lor. Astăzi, cei trei adolescenți, Daniel, Octavian și Horia, ar fi fost niște bărbați în floarea vârstei, licențiați, bursieri, șefi în combinatul siderurgic sau poate niște ingineri destoinici, cercetători vizionari. România a pierdut trei bărbați!

— Au furat carne! i-a răspuns o bătrână cu mintea încă trează, și multe glasuri au aprobat-o, are dreptate, au fost niște hoți!

— Minciună! s-a înfuriat Dura. Minciuna asta a apărut în presa comunistă: trei tineri au spart Alimentara ca să fure carne, dar au rămas blocați în congelator și au murit. Doamnelor și domnilor, Daniel, Octavian, Horia au fost prinși de Securitate când încercau să se ascundă într-un container de pe un vas olandez. Ar fi reușit să fugă din țară dacă nu i-ar fi turnat la Securitate chiar prietena lor, Teodora Enoiu. Securiștii i-au bătut pe cei trei până i-au omorât. Ca să se spele pe mâini, securiștii i-au aruncat noaptea în congelatorul Alimentarei, și a doua zi dimineața Miliția i-a descoperit înghețați și i-a luat drept hoți de carne. Iată adevărul! În memoria acestor tineri uciși de Securitate cu complicitatea Teodorei Enoiu, vă rog să păstrăm un minut de reculegere!

Oamenii l-au ascultat pe Dura, iar eu am avut timp să arunc pușca de la etaj, să cobor din bloc, să alerg la Templu și să pornesc pompa la presiune maximă. Reculegerea tocmai se încheia când am pus zoaiele pe primii pomanagii. I-am stropit pe toți, dar am iertat-o pe mama. N-am reușit să-l prind pe Dura ca să-i trag un cap în gură: sora mea n-a fost turnătoare la Securitate!

— Împotriva Teodorei a fost depusă la Parchet o plângere care o acuză de complicitate la crimă, spuse Sebastian cu o voce gătuită de

emoție, de parcă ar fi surprins-o pe soră-mea stând pe tron, cu chiloții în vine.

De aceea venise la Templu, nu ca să-mi aducă o jumătate de baton de Salam de Sibiu, trei iaurturi Kefir și două pâini calde, salvându-mă de la moarte, ci pentru a-mi servi această veste în locul desertului. Se foia nervos, cu mâinile în buzunarele cojocului său din piele de oaie, opintindu-și picioarele în tronurile sparte ale closetului „Bărbați”. Aici mă ascunsesem în ultimele 36 de ore de furia oamenilor pe care îi stropisem și-i alungasem de pe acoperișul Complexului. Îndurasem gerul și putoarea șobolanilor ce mișunau în subsolul Templului, ascultând în prima noapte înjurăturile pomana-giilor care mă căutau înarmați cu bâte și răngi (ca turbații mei), gata să mă sfărtece dacă m-ar fi prins, tresărind la amenințările femeilor cărora le udasem paltoanele, căciulile și chiloții, înfiorându-mă la blestemele boșorogilor fleșcăiți care, în loc să se bage în pat și să bea un ceai fierbinte ca să nu-i lovească pneumonia, alergau disperați să-mi spargă capul. Am auzit-o și pe mama jurându-se în curtea Complexului că nu știe unde fugisem, Tache nu-i acasă, poate să vă spună și chiriașul meu, domnul Dura! Într-un târziu, murăturile s-au retras și singurul zgomot pe care l-am auzit a fost clănțănitul dinților mei. Aș fi putut să fug din împuștitura asta de closet și să mă prăbușesc în fața vilei Teodorei, dar n-aveam chef să mor ca un câine în fața porții ferecate. După ce soarele a prins să lumineze Templul, am auzit larma copiilor pe acoperiș, semn că veniseră iarăși la patinaj. Atunci m-a cuprins o amețelă ciudată și am adormit pe pompa de 1.000 de cai putere. Aș fi trecut din somn în moarte și chiar mi-ar fi plăcut să mor cu furtunul strâns la piept, dacă spre seară n-aș fi fost trezit de urletele pomanagiilor care însoțeau muzica unei formații rock. Pe patinoar se ținea un concert și parcă tot orașul venise să zbiere. Îmi înghețaseră picioarele atât de tare, încât mă hotărâsem să mă predau, iertați-mă că v-am umplut de zoaie, oameni buni! dar sora mea n-a fost turnătoare la Securitate! Cine m-ar fi ascultat în delirul dezlănțuit de tobe și chitarele electrice? Pe acoperiș s-au perindat o mulțime de formații rock, încercând fiecare să urle și să incite lumea mai abitir decât celelalte. M-am rugat cu lacrimi în ochi ca o pană de curent să pună capăt isteriei, dar Dumnezeu mi-a ascultat ruga mult după miezul nopții, când vocea lui Dura amplificată de boxe a anunțat sfârșitul concertului: „Vă mulțumesc în numele artiștilor rock! Noapte bună, doamnelor și domnilor!”. După ce au

fluierat la greu în semn de protest, pomanagiii au plecat la culcare, numai eu am rămas treaz ca o bufniță cu urechile înfundate. Dacă n-ar fi venit Sebastian în următoarea dimineață, ciocănind precaut în ușă, ți-am adus de mâncare, Tache! aș fi crăpat dracului înghețat ca acei băieți din minciuna lui Dura...

— Rudele morților au făcut plângere.

— Ai pus botul la porcăria lui Dura... Sebastian, tu crezi sincer că Teodora a fost turnătoare la Securitate?

A ridicat din umeri, cu capul plecat, apoi a lovit cu bocancul tronul unui closet. Bucăți de ceramică au zburat în toate părțile, ca în filmul *Terminator*. Noroc că nicio schijă nu m-a atins, altfel cred că l-aș fi bătut cât eram de înghețat, în ciuda faptului că mă salvase de la moarte cu două pâini, o bucată de salam și trei iaurturi. Așa, Sebastian, bagă-ți chelia între umeri și adoptă condiția coifului: participă, dar nu te băga!

— Am lansat marca de perii OBAE, spuse cu un entuziasm forțat.

— Mă piș pe marca ta de perii!

Sebastian îmi aminti cu delicatețe că datorită afacerii lui doamna Silvia îl îngrijise atât de bine pe domnul Radu, adică îl ștersese la cur cu o perie comandă specială, apoi îmi mărturisi că domnul Adrian Dura îi dăduse ideea mărcii de perii Obae chiar în urmă cu două zile, când îl angajase să frece gheața de pe acoperiș. Îi plătise frecatul cu banii jos, 500 de dolari! Sebastian ceruse 300, dar boșorogul îi întinsese cinci bancnote de câte o sută, om generos! apoi îl rugase să-i dea voie să arunce o privire în magazia atelierului...

— Și tu l-ai lăsat pe străinul ăsta să intre peste periile tale?

— Cum să fie străin, de vreme ce a fost la pomana domnului Radu! Am crezut că este unchiul tău, se scuza inginerul.

— Este chiriașul nostru! A plătit chiria pe șase luni. Mama i-a dat camera mea, cea mai luminoasă din casă, și doarme în patul meu, în patul în care a murit tata!

— Am înțeles, Teodora ți-a cumpărat arma ca să-l omori pentru că ți-a ocupat camera, dar, de fapt, ea urmărea să-i închidă gura.

N-ai înțeles nimic, idiotule! Nu avea rost să-i povestesc cum ajunsese să-l ameninț cu pușca pe Dura. Boșorogul îl câștigase pe prietenul meu. După ce a vizitat magazia, Dura l-a întrebat pe Sebastian cum se numesc periile, iar inginerul i-a răspuns fără să

gândească: Obae, periile Obae! Dura i-a strâns mâna și a plecat încântat. Și Sebastian a rămas fermecat, fără boșorog n-ar fi ajuns să-și boteze atât de inspirat periile: OBAE! De acum înainte va vinde perii de frecat dușumele, perii de haine, de pantofi, de dinți, toate purtând marca OBAE, va face publicitate în ziare și la televiziune, cumpărați periile OBAE! îi pusese pe angajații săi să înscrie numele OBAE pe toate periile din magazie. Numai într-o zi vânzările îi crescuseră de două ori față de luna trecută, socotise inginerul, pentru că patinatorii de pe Complex aveau nevoie de perii ca să-și curețe gheața de pe patine. Când clienții cumpărau o perie pentru patine, își aminteau că mai au nevoie de o perie de pantofi sau de o periută de dinți. Sebastian le oferea gama completă de perii OBAE! De aceea au succes americanii, pentru că știu să-și exploateze sentimentul profund al proprietății, spre deosebire de noi, românii, care am trăit în comunism fără acest sentiment, se lamenta inginerul și porni să-mi explice cum va dezvolta rețeaua națională de distribuție a periilor OBAE...

— Și soră-mea are sentimentul proprietății, de aceea o mușcă lumea de fund, l-am oprit să mai bată câmpii.

Sebastian se prefăcu surd și îmi povesti cum mama mea își exersase cu succes sentimentele de milă și caritate în ultimele 36 de ore. În timp ce angajații săi marcau numele OBAE pe fiecare perie (toți cei cinci pensionari scăpaseră ca prin minune de zoaiile mele), mama împărțea în Alimentară batoane de Salam de Sibiu.

— De unde Salam de Sibiu?

— De la Uniunea Europeană, ajutoare! răspunse iritat Sebastian.

— Salamul este din 1984, scrie pe etichetă! Și Kefirul, uite ce scrie pe cutie: „A se consuma până la 30 octombrie 1979”, i-am arătat cutia goală de iaurt, dar inginerul refuză să se uite. Sunt expirate de când eram noi flăcăi, chiorule!

— Ai mâncat și n-ai murit. Nimeni n-a murit de pe urma ajutoarelor.

Mama împărțise oamenilor din cartier, după aprecierile lui Sebastian, o tonă de Salam de Sibiu, la rând, fără scandal. Puțin le-a păsat pomanagiilor că etichetele arătau că salamul fusese făcut pe vremea lui Ceaușescu și, în loc să fie băgat în burtă sau în frigidere, putea foarte bine să fie expus la Muzeul de Istorie al orașului. Nici comisarul Grigore Postolache, care apăruse fără un motiv declarat, n-a avut vreo obiecție, dimpotrivă, a stat la rând, și doamna Silvia i-a dat

salam cât a cerut: trei batoane, a râs Sebastian. Spre seară, înaintea concertului rock, mama a împărțit în Alimentară două sute de navete de iaurt Kefir. Iaurtul copilăriei noastre, Tache! – s-a înduioșat cheliosul. La un moment dat, Aneta Bogdan a început să strige oamenilor că ajutoarele au fost dobândite fraudulos de către doamna Enoiu, care nu are *acceptul* Uniunii Europene, și că fundația pe care o conduce este îndreptățită să le împartă pentru că are *acceptul*. Aneta a fluturat două hârtii, una fiind cererea fundației adresată Uniunii Europene de a beneficia de ajutoare, expediată în urmă cu un an, și a doua fiind răspunsul favorabil și *oficial* – țipase președinta fundației – pe care-l primise de la forul european. Împărțirea cutiilor de Kefir a fost întreruptă pentru că Aneta lătra ca o cățea, iar mama tăcea vinovată, nu avea hârtii de la Uniune ca să-i dea peste bot. A salvat-o Dura, s-a bucurat Sebastian, care a apărut miraculos din mulțime și a smuls din mână Anetei cele două hârtii, apoi le-a rupt cu un gest elegant, declarând: „Sunt false!”. Sebastian nu apucase să vadă hârtiile, dar i-a dat dreptate boșorogului. Aneta a vrut să-i sară la beregată (dacă ar fi apucat să-i tragă un cap în gură!), dar boșorogul a adăugat: „Sunt false la fel ca și actele prin care Fundația «Armonia» a primit anul trecut o donație de trei automobile Mercedes! Doamna Enoiu este autorizată să împartă aici ajutoarele trimise de Uniunea Europeană”. Sebastian a văzut-o pe Aneta cum s-a învinețit la față, cum ochii au început să-i joace în orbite, cum a căscat gura ca un pește pe uscat... dar nu a leșinat. Președinta a fugit din Alimentară urlând: „Am să te distrug! Am să te distrug!”. Mama a reluat împărțirea Kefir-ului și Dura a mai ținut un discurs: „Aneta Bogdan, măritată Manea, în vârstă de 36 de ani, mama unei fete de nouă ani, este un dușman (alt dușman, ha, ha!) al Uniunii Europene care ne trimite ajutoare, iar organele fiscale sunt chemate să efectueze un control la Fundația «Armonia», pentru că cele trei automobile Mercedes au fost furate din Italia de o rețea mafiotă rusească și vândute în Ucraina de soțul ei, un fost locotenent de Securitate, dat afară înainte de căderea lui Ceaușescu pentru că era bețiv și cartofoar, iar în prezent este șeful reprezentanței unei importante firme de tutun în orașul nostru...”. Dacă oamenii nu l-ar fi întrerupt cu aplauze, Adrian Dura le-ar fi spus și ce lapte a supt Aneta de la mă-sa! a bătut din palme Sebastian ca o focă.

— Azi-dimineață, Uniunea Europeană ne-a trimis făină de porumb, cinci tone!

— Din ce an?

— Ce contează anul când oamenii sunt fericiți că mănâncă pe gratis? În seara asta va cânta ansamblul „Doina” al Armatei. O să bage și focuri de artificii.

— Va cânta și *Lacul lebedelor*?

Inginerul dădu din mână ca și cumești dobitoc, degeaba îți spun.

— Dacă ești atât de deștept, poți să-mi explici de ce Uniunea ne trimite ajutoare cu termene de garanție expirate de pe vremea lui Ceaușescu? Poți să-mi explici, că doar ai facultate?

— Nu știu și nici nu mă interesează trecutul! șuiere Sebastian. Nu mă interesează crimele Securității, nu vreau să știu ce au făcut securiștii, cine au fost turnătorii și pe cine au turnat ei! Nu vreau să-mi amintesc că primeam o dată pe săptămână patru ouă pe cartelă și mâneam tocană de legume la borcan, că ascultam sub plapumă Europa Liberă, că învățam la lumânare tot felul de prostii pentru examenul de Socialism Științific, că am vrut să fug din țară...

— Ai vrut să fugi cu băieții ăia?

— Nu vreau să-mi amintesc că mi-a fost frică! strigă inginerul cu o mutră desfigurată de ură.

— Soră-mea a fost turnătoare? A fost? Spune, mă, că-ți crap capul! l-am apucat de guler și l-am trântit de perete, fixându-i mâna în beregată.

Ridurile durerii i-au brăzdat fața. Ce faci, Tache, îl strângi de gât pe cel mai bun prieten al tău? Ba nu, îl omor pe tânărul inginer Sebastian Obae, care ar fi putut să fugă și să se angajeze la o uzină din Germania, să le dea lecții de metalurgie nemților, să câștige o grămadă de bani, să se însoare cu o blondă cu pielea albă ca laptele, numai bună de pulă, vorba lui Muie, să-i facă trei copii între două beri băute în fața televizorului și să-i trimită domnului Radu pachete cu... Tata nu avea nevoie de pachete, îi ajungea sufertașul cu fasole pe care mama i-l pune în geantă când pleca să conducă la București afurisitul de accelerat. îl strângeam de beregată de parcă aș fi vrut (ce pornire dobitoacă) să-lucid pe tânărul Obae, fricosul, lașul, care încă se mai ascundea în bărbatul ce spera că periile OBAE îl vor îmbogăți. Aș fi vrut să-iucid frica de care nu mai dorea să-și amintească, dar pe care o mai purta în trup ca pe un virus.

— Iartă-mă, Sebastian! l-am eliberat din strânsoare și prietenul meu drag începu să horcăie și să tușească.

L-am bătut pe spate, ca să-și revină, iartă-mă, sunt o brută! M-a privit cu niște ochi vinovați ce mi-au amintit de ziua în care dăduse buzna în casa noastră, strigând în culmea fericirii (tata crezuse, în sfârșit, că inginerul o va cere pe Teodora de nevastă): „Au băgat măsline la Alimentară!”. Abia văzusem la televizor cum Ceaușescu fugise cu elicopterul și Sebastian ne anunța că s-au băgat măsline... Mama a reacționat imediat, fugind la Alimentară. Tata și-a întors capul de la Revoluția Română care se dădea *în direct* la televizor și i-a zâmbit luminat: „Am crezut că ești altfel decât noi, Sebastian”. Din acea zi, n-au mai jucat șah.

— Doamna Silvia m-a trimis să-ți spun că poți să te duci acasă. A vorbit cu oamenii când le-a împărțit mălaiul și ei te-au iertat, spuse inginerul potrivitându-și cojocul. Turbații tăi nu vor mai veni să distrugă Complexul. Dacă vrei, te ajut să vinzi pompa și furtunul, câștigi și tu niște bani, mă încuraja flegmatic cheliosul înainte de a pleca.

Am mai rămas în Templu până spre după-amiază, când a început să mă doară burta. (Băga-ți-aș în cur Kefir-ul Uniunii, Sebastian!) Aș fi putut să-mi dau drumul într-un closet scăpat de furia inginerului, dar nu aveam hârtie igienică. M-am strecurat prin ușa întredeschisă, am rotit cheia în lacăt (nu-mi mai simțeam degetele de înghețate ce erau!) și, pâș-pâș, ținând casca mea de pompier sub geacă, am parcurs cu privirea în pământ cei cincizeci de metri până la bloc, trecând neobservat pe lângă niște pomanagii care se grăbeau să ajungă la Alimentară. Căldura din casă m-a toropit în așa hal, încât m-am sprijinit de chiuvetă ca să nu mă prăbușesc în timp ce îmi goleam intestinul gros. Pe masa din bucătărie mă aștepta o mămăligă caldă, aur curat, ah, mamă! în frigider am găsit un baton de Salam de Sibiu, o duzină de cutii Kefir și un ficat de porc ce băltea în sânge pe o farfurie. Am înțeles de ce se grăbeau pomanagii: Uniunea Europeană ne trimisese ficați de porc, rămași probabil de la primul Revelion după căderea zidului Berlinului, iar mama și chiriașul ei se aflau la datorie, de aceea casa era pustie. Am început să înfulec mămăliga. Pe acoperișul Complexului forfota copiilor se mai liniștise. Niște muncitori în pufoaice pregăteau podiumul pentru concertul „Doinei”. Înlocuiau scândurile rupte de formațiile rock ce țopăiseră cu o noapte înainte, montau scări de acces, verificau, măsurau, bocăneau cu ciocanele, găureau cu bormașinele, podiumul era un mic șantier. Când am înghițit ultimul duminic de mămăligă, a sunat telefonul.

— Du-te dracului, dementule! am urlat și am trântit receptorul.

Tata va putrezi cu orbitele goale pentru că n-am avut cinci mii de dolari ca să-i răscumpăr ochii, m-am resemnat deschizând televizorul. Televiziunea lui Muie transmitea aceleași videoclipuri piratate de la MTV. Am mai băut un Kefir fără să mă gândesc la ceva anume, fără să fiu atent la mutrele de nenăscuți ce se perindau aiurea pe ecran, l-am băut cu silă, tremurând din tot corpul, ai răcit, Tache! Aș fi adormit cu nasul înfundat dacă n-aș fi zărit căpățâna țuguiată a ziaristului, ce faci, Muie, te-ai apucat de cântat?

— Întrerupem programul nostru cu o știre de ultimă oră! Conform unor surse bine informate, femeia de afaceri Teodora Enoiu a dispărut din oraș. Disparația survine la numai o zi după ce familiile celor trei tineri omorâți de Securitate în iarna anului 1984 au depus la Parchet o plângere împotriva ei. Poliția a verificat locuința Teodorei Enoiu, dar nu a descoperit probe care să confirme ipoteza că a fost răpită. Din garaj lipsește automobilul Toyota Land Cruiser. Surse din anturajul Teodorei Enoiu ne-au declarat că întâlnirile de afaceri au fost contramandate la cererea partenerilor. Am contactat telefonic rudele ei, dar acestea au refuzat să facă vreo declarație, trimițându-ne la dracu'. Sunt Mihai Lunescu și vă invit să rămâneți conectați la programele noastre pentru a afla cele mai proaspete informații despre dispariția milionarei Teodora Enoiu.

Am sărit la telefon și am sunat-o pe mobil pe Teodora. Am sunat-o îndelung și pe telefonul fix de la vilă. Apoi am încercat să-l prind pe Muie, să-i arunc în ureche un șuvoi de înjurături de mamă, nu ți-ar fi rușine să te legi de sora mea, javră de ziarist! dar javra n-a răspuns. Abia am așezat receptorul în furcă și telefonul a început să sune. Mi s-a făcut frică. Tot orașul văzuse știrea lui Muie. Toate ziarele, televiziunile, Aneta Bogdan, sindicatul C.F.R., comisarul Grigore Postolache, căruia i se încredințase misiunea găsirii surorii mele, vie sau moartă, Sebastian Obae și angajații săi, armata de pomanagii condusă de boșorogul Dura, chiar și dementul care îmi cerea cinci mii de dolari pe ochii tatălui meu, toți mă sunau curioși să afle cum a dispărut Teodora, hienele dracului! Am smuls telefonul din priză și am apucat în ultima clipă să vomit în closet. După ce am tras apa, am regretat că nu vomitasem pe recamierul închiriat de Dura. (Și ce vomă consistentă scosesem pe gură!) Am intrat în camera lui și m-am trântit pe recamier, aici trebuia să borăsc! cu gândul să dorm, să vă ia dracu'

pe toți!...

— Îmi pare rău că mămăliga mea ți-a provocat grețuri. Trebuia s-o fac mai *soft*, mă plesni peste ureche o voce tăioasă ca o sârmă ghimpată.

I-am simțit mai întâi răsuflarea în ceafă, apoi o undă de parfum suav îmi desfundă nasul, neam de neamul meu nu mirosoase asemenea parfumuri! Aș fi putut să întind mâna, să bâjbâi amorțit, să-i ating șoldul sau capul singurei femei din lume în stare să facă o mămăligă *soft*, dar mâna îmi tremura. Am sărit din pat, ferindu-mi urechile de a doua lovitură a sârmei ghimpate, și am aprins lumina. Teodora se cuibărise în fundul recamierului, cu genunchii strânși sub bărbie, poziția ei favorită din copilărie. Ținea la piept un caiet gros cu coperte roșii din piele. Am recunoscut albumul cu ilustrate primite din zeci de țări de pe cinci continente. Lumina chioară din cameră o făcea să clipească des prin cele două funduri de borcane, parcă era o găină beată, o contabilă din cauza căreia banca sa dăduse faliment, o bucătăreasă izgonită din restaurant de clienții nemulțumiți de mămăliga gătită, vai de capu' tău, Teodoro!

— Vrei să-ți arăt o ilustrată din 79 cu Domul din Köln? se pregăti să deschidă albumul cu bucuria unei fete care își găsisese păpușa preferată.

— Dacă te prinde maică-ta că te-ai băgat cu cizmele în pat, o să te bată ca pe hoții de cai.

O luasem tare ca să-mi ascund emoția, să fiu dur ca un frate mai mare, înfipt în mijlocul camerei, cu mâinile în șolduri, să fiu peste ea, s-o cobor din vârful ifoselor ei de femeie încălțată cu botine scumpe (cumpărate probabil de la Köln) la condiția de soră vinovată care, în sfârșit, se întorsese acasă chemată de dorul albumului cu poze strânse cu pasiune începând din clasa a IV-a, când de abia învățase cum să ceară o pâine în limba engleză, și până în ziua în care plecase din casa noastră cu boarfele adunate într-o valiză de carton și cu gramatica limbii lui Shakespeare în cap.

— N-o să-i spui pentru că ești fratele meu mai mare, se întinse pe spate, puțin îi păsa că își boțește taionul negru, închis soldățește la gât, și pantalonii strânși pe șolduri, care îi cădeau impecabil, nici mama n-ar fi reușit să-i calce la dungă atât de bine.

— Înțeleg că numai sora mai mică are voie să *toarne*, iar fratele cel mare trebuie s-o acopere.

— Nu ești mare, ești un /oser-însemnat-în-frunte-care-miroase-ca-un-porc, arată cu vârful cizmei spre fruntea mea și imită de câteva ori grohăitul animalului. Apoi izbucni într-un râs nervos, care răsună în cameră ca un guițat.

— De ce n-ai venit la pomana tatălui nostru? De ce nu vrei să vorbești cu mama? Ce ți-am făcut ca să ne urăști așa de tare? De ce ne sfidezi, Teodoro? Crezi că n-am fost mândri de tine când am văzut că ai bani, mașină și vilă? Da, am fost mândri, deși trăiam din pensia lu' tata! Dar uite că s-a întors roata, te-au demascat că ai fost turnătoare la Securitate și o să te bage la pușcărie pentru complicitate la crimă. Acum a aflat toată lumea cum ai făcut banii: nu pentru că te-a dus capul și ai făcut afaceri, ci pentru că ți-ai tras-o cu securiștii tăi și ei te-au ajutat să faci speculă cu case și terenuri scumpe... Nu ești curva marinarilor, cum a crezut mama, ci curva securiștilor! Și după toate astea, ai tupeul să apari ca o... neprihănită în casa noastră, să faci o mămăligă de tot căcatu', să te lungești crăcită în patul în care a murit tata și să-mi arăți ilustrate cu Domul din Köln! Sictir, curvă de securiști!

— Să nu mă bați, Tache! șopti cu ochii închiși, ca o soră mai mică.

O pusesem cu genunchii pe coji de nucă. Parcă se mai îngrășase și sânii i se umflaseră sau poate taiorul impecabil o făcea mai plinuță. Dacă ar fi apărut mama, s-o vadă mâncând „cartofiori prăjiți cu ficăței de pui”, cu siguranță mi-ar fi confirmat impresia că Teodora se rotunjise ca o femeie numai bună de măritat.

— E adevărată povestea cu băieții pe care i-ai turnat la Securitate?

— O să afli de la alții.

— Sunt fratele tău mai mare și am dreptul să știu! Eu am avut grijă ca tata să moară cu lumânarea aprinsă la cap, în timp ce tu jucai paintball în Silezia! Eu am grijă de mama, care împarte în Complex ajutoare de la Uniunea Europeană!...

Dacă vrei, mă duc s-o chem, să stați de vorbă... Dura a zis că ești dușmanul ajutoarelor, dar eu nu-l cred, n-am încredere în acest individ, și-a bătut joc de mine, îi minte pe toți. Cum e posibil ca Uniunea Europeană să ne trimită ajutoare expirate?... Mă duc s-o chem pe mama, să-i spui să dea banii înapoi boșorogului, să plece din casa noastră cu tot cu geamantanul lui din piele și chiloții boxer... Are

chiloți și tricouri albe care put a levănțică.

Teodora se ridică în picioare, înfundându-și cizmele în așternut. Își lipi palma de fruntea mea. Palma ei rece mirosea a levănțică. Cearcâne groase îi atârnav sub ochi. În ciuda alifiilor pe care le folosea (alifii scumpe!), pielea ei de pe față semăna cu o foaie de maculator îngălbenită. Și viața ta se duce, Teodoro!

— Dura e un om bun.

— L-am văzut ieșind din casa ta. Ce-a căutat acolo?

— Am negociat o afacere, își mută palma pe gura mea, împiedicându-mă s-o mai întreb ceva. Te rog să ai grijă de albumul meu.

Am vrut să-mi eliberez gura, să-i spun că o să-i vând albumul imediat ce mi-l va încredința, și cu banii câștigați, ce caraghios! o să-i răscumpăr ochii tatălui nostru, dar vocea ei mă plesni din nou peste urechi ca o sârmă ghimpată:

— Ai cincizeci de dolari pentru fiecare zi în care îmi păstrezi albumul.

— O sută! am strigat răsucindu-i mâna. Unde l-ai ținut ascuns? De ce nu-l bagi într-un seif la bancă? De ce sunt așa de valoroase vechiturile astea de poze?

— Șaptezeci și cinci de dolari, dar îți rup mâna dreaptă dacă-l vede cineva!

În două luni puteam să răscumpăr ochii lui tata, am socotit fără ezitare, dacă dementul acela cu voce radiofonică îi păstra într-un borcan cu formol.

— Marcă banu', soro!

— Nu-mi plătesc fratele ca pe o curvă, *stupid man!*

Stupidă ești tu, ochelaristo, care m-ai angajat să-ți păstrez niște cartoane colorate! – i-aș fi răspuns, dar am auzit soneria de la intrare, apoi o furtună de bocănituri se dezlănțui în ușă.

— E Muie care vrea să-ți ia interviu și să-l vândă la CNN! Javra te-a amușinat aici și i-a adus pe comisarul Grigore Postolache, pe pomanagiii din Complex, Aneta Bogdan, sindicatul C.F.R., pensionarii lui Sebastian, a adus toate ziarele și televiziunile! Trebuie să te ascunzi, Teodoro!

— Ai grijă de album că-ți rup mâna dacă-l pierzi! Îmi puse albumul în brațe și ieși din cameră, în șifonier, repede, bagă-te în șifonier! am tras-o de taier, dar sora mea se smuci ca un arc,

îndreptându-se spre ușa. Așa, Teodora, du-te și dă-le bani javrelor, numai să te lase în pace!

Teodora intră în bucătărie și așează taburetul în dreptul ferestrei.

— Cumpără-i pe toți, Teodora! am tras-o iarăși de taior și pentru o clipă m-am simțit ca un copil care o trage pe maică-sa de fustă pentru că vrea o ciocolată.

— Nu pot să-i cumpăr pe cei care vor să mă omoare, îmi atinse cu vârful degetelor crusta de vopsea de pe frunte, apoi deschise fereastra și urcă sprintenă pe pervaz.

Teodora se sinucide! Fata asta slăbănoagă și chioară care ne arătase că ne-am târât ca niște viermi prin viață se pregătea să moară, iar eu, fratele ei, *loserul*, care o tratasem cu fundul încă din copilărie preferând să urmăresc de la fereastră viața altora, mă holbam cum își lipește botinele una de alta, cum îi tremură genunchii prin pantalonii călcați impecabil, înainte de a face saltul fatal, ești un nesimțit, Tache! Credeam (ca un dobitoc ce sunt) că Teodora făcea o glumă proastă, arătându-mi cum trebuie să mă arunc de la etaj ca lumea să scape de un *loser*, dar ea se hotărâse să moară în locul meu, pe bune.

A făcut primul pas pe aer ca și cum ar fi încercat cu piciorul apa fierbinte din cadă. Dar nu l-a retras și nici n-a tresărit, dimpotrivă, și-a lăsat greutatea corpului în piciorul înfipt pe aer și l-a tras pe celălalt de pe pervaz. N-a căzut. Își ținea echilibrul cu mâinile întinse în lateral, parcă s-ar fi aflat pe sârmă. Al doilea pas a fost mai sigur, iar pe al treilea l-a făcut ca și cum s-ar fi mișcat pe pământ. A înaintat fără să-i pese de întunericul ce cuprinsese cartierul și de oamenii ce așteptau începerea concertului pe acoperișul Complexului. Teodora mergea pe aer.

Aș fi putut să deschid ușa ce rezista eroic javrelor, urlând la Muie: vreau o sută de mii de dolari ca să te las s-o filmezi pe Teodora mergând pe aer, reportaj în exclusivitate pentru CNN! Dar javra și toți cei pe care îi adusese la ușa noastră nu aveau atâția bani ca s-o admire pe Teodora cum mergea pe aer, deasupra Complexului. M-am urcat pe taburet. Aerul tare mă lovi în coșul pieptului. Am sărit precaut pe pervaz. Soneria urla ca o sirenă din filmele sovietice. Bocăniturile amenințau o invazie iminentă. Nu vedeam nimic în fața mea care să-mi garanteze că, dacă pășesc, nu voi cădea în fața blocului ca un sac de cartofi. Căutam cu înfrigurare punctul de sprijin, puntea sau acel *ceva*

care să-mi susțină pașii. Am simțit înțepături în tălpi și mi-am dat seama că mă pregăteam să fug desculț. Îmi înghețaseră picioarele. M-am întors în hol și sub presiunea soneriei și a bocăniturilor mi-am încălțat cizmele de cauciuc și mi-am tras geaca. N-am uitat nici să-mi îndes pe cap casca roșie de pompier. Astfel echipat mi-a fost ușor să pășesc pe aer, împins de cea mai puternică bucurie din viața mea. La un pas în afara ferestrei am simțit duritatea aerului de sub picioare. Inima îmi lovea pieptul. În tâmpile îmi băteau clopote ce vesteau victoria. Am țopăit de câteva ori, aerul mă ținea. Am pornit la drum, beat de fericire, împleticindu-mă deasupra Templului și traversând grăbit curtea Complexului. M-am oprit deasupra patinoarului pregătit pentru concert.

— Boilor! Pomanagiilor! am strigat cât am putut de tare, apoi i-am scuipat, dar niciun pomanagiu nu a ridicat capul spre podul meu de aer.

N-am zăbovit prea mult deasupra pomanagiilor, pentru că nu aveam nimic de văzut: înfulecau ficați de porc la grătar și beau vin fiert, nerăbdători să tropăie la horele pregătite de ansamblul „Doina”. Am mers fericit mai departe. Luminile cartierului și razele blânde ale lunii desfășurau în jurul meu o ceață argintie. Când am ajuns deasupra parcului, în preajma blocului lui Sebastian, amețeala se accentua și am început să-mi târâi cizmele, împleticindu-mă. M-am rostogolit până am simțit că nu mai am aer sub picioare. Aș fi căzut în gol dacă nu m-aș fi agățat de podul de aer neted, rece, cu marginile invizibile. Atârnăm ca Stallone deasupra prăpastiei din filmul *Cliffhanger*, cu deosebirea că nu aveam nicio șansă de a mă agăța în ultima clipă de *ceva*. Palmele înghețate îmi alunecau încet pe suprafața podului de aer. Am vrut să strig: „Ajutor, Teodora!”, dar mi-am dat seama că strigătul îmi va grăbi prăbușirea. Pomanagiii mă vor găsi cu capul spart și oasele fărâmate în parcul înghețat, nu imediat, ci mult mai târziu, când se vor întoarce ghiftuiți de la concert. Mi-am imaginat-o pe mama cu mințile pierdute, bocind înfundat lângă țeasta mea zdrobită, și l-am văzut pe comisarul Grigore Postolache ridicând neputincios din umeri în fața camerei de luat vederi a lui Muie, neputând să-și explice cum ajunsese cadavrul meu în parcul din apropierea Complexului. „Parcă l-a călcat compresorul”, ar fi spus Mihai Lunescu, filmându-mă bucată cu bucată. Nimeni în afară de mine, care zăceam cu creierul varză în casca roșie de pompier, n-ar fi fost în stare să-i amintească ziaristului de blocul

său care fusese dărâmat din cauza slăbirii structurii de rezistență imediat după ce dispăruse firul elvețian de papiotă al telefonului construit după modelul din revista *Pif*.

A fost de-ajuns să-mi amintesc de firul elvețian al lui Mihai ca să simt că strâng în palme *ceva* din viața mea. Și de vreme ce această amintire de care profitase și Teodora, uite că Aneta Bogdan avusese dreptate când susținuse că o văzuse mergând ca somnambula pe firul elvețian! se transformase în *ceva* de care atârnam ca alpinistul Stallone, am trăit revelația că viața mea este minunată. Simțeam că toate amintirile mele, inclusiv firul elvețian pe care-l țineam strâns în pumni, sunt în jurul meu. Ar fi fost de ajuns să-mi amintesc de cravata roșie de pionier, de lopata cu coada strâmbă care îmi bătucise palmele timp de două luni de muncă patriotică la Canalul Dunăre-Marea Neagră, de rama lustruită a portretului Elenei Ceaușescu pe care l-am ținut în brațe la prima mea defilare de 23 August, de suzeta pe care Teodora o scuipa, iar eu nu știam cum să i-o pun în gură, pentru că părinții mei, tineri și zburdalnici în acea vreme, fugiseră la premiera filmului indian *Vagabondul*, ar fi fost de ajuns ca să alunec în trecut așa încât amintirile să devină materie în jurul meu. Și deasupra acestor amintiri pe care le puteam atinge ca pe niște obiecte de muzeu, bucurându-mă că n-am fost atât de ticălos încât să le distrug, se afla Complexul: excavatorul galben care într-o dimineață grea de noiembrie a mușcat din pământul lipicios, sonetele care tasau fundația și înfundau urechile locatarilor, zidurile cenușii ridicate peste noapte de zidarii înveseliți de soarele unei **p** rimă-veri curajoase, joaca noastră de-a „hoții și vardiștii” prin cele mai întunecoase cotloane în care zăceau aruncate cărămizi, lopeți, saci de ciment și mozaic, sporovăială groasă a muncitorilor ce montau geamurile, înjurăturile maiștrilor furioși pe ucenicii care instalaseră aiurea caloriferele, bancurile porcoase ale zugravilor, ziua în care mama, în brațe cu Teodora, m-a luat de mână și m-a dus, cu trei sacoșe de pânză, să prindem deschiderea Complexului cu Alimentara, librăria, farmacia, atelierul de croitorie, magazinul de mobilă, vopsele și electrocasnice, coaforul și frizeria în care m-am tuns pentru prima zi de școală. Simțeam în gură mirosul de mentă pentru că mi-am amintit cum ne-am întors victorioși toți trei și am deșertat pe masa din bucătărie „prada” dobândită la cozi, cum Teodora și-a băgat în gură un pachet întreg de gumă de mestecat (**c**opil cu mamă inconstientă!), molfăind ca

bleaga, gata să se înece cu propria-i salivă. Am înțeles de ce se întorsese Teodora în casa noastră: ca să-și revadă ilustratele copilăriei. Cu acele amintiri izbutise sora mea să meargă pe aer. Mulțumesc, Teodora!

Am reușit să revin pe podul de aer și să înaintez prin ceața argintie doar câțiva metri. Mi-aș fi dorit să ajung deasupra cimitirului în care se odihnea tata, dar în fața mea apăru o stâncă. Nu aveam nicio amintire despre stânci, m-am mirat, dar pe măsură ce mă apropiam deslușeam un zid alb care îmi bloca drumul. Ajuns la câțiva pași de zidul înalt până la piept, placat cu faianță, mi-am dat seama că era, de fapt, peretele unui bazin plin cu apă, ceva mai mare decât cada noastră din baie, în care se zbăteau pești grași cu solzi argintii. Bazinul se prelungea într-o tejghea din gresie pe care era instalat un cântar cu două talere. Un furtun montat la un robinet se zvârcolea ca un șarpe negru printre peștii pe jumătate morți, aruncând jeturi de apă proaspătă. Bazinul din Alimentară! Pescăria! Pescăria din Alimentară! – mi-am amintit copleșit de emoție. Când cisterna portocalie intra în curtea Complexului, știam că în acea zi vom mânca pește proaspăt. Mama fugea la Alimentară și se întorcea cu trei crape sau bibani care de-abia mai răsuflau. Îmi povestea fericită cum stătuse la coadă, chiar lângă bazinul în care se zbăteau peștii descărcați din cisternă, cum oamenii strigau la vânzătoare să nu mai bage apă în pungă, că trage la cântar, hoața dracului! cum o stropiseră peștii, uite, mi-au făcut flească rochia, dar nu m-am mișcat de acolo să nu pierd rândul, ah, mamă!

— Cu ce vă servesc, domnule? m-a întâmpinat o voce groasă din spatele tejghelei.

L-am recunoscut din prima clipă pe turbatul ce îmi zâmbea amabil, deși era îmbrăcat la fel ca vânzătoarele care cântăreau peștii cu apă în pungă: halat alb, legat cu un șorț galben, cu mănuși de plastic și o bonetă caraghioasă pe capul lui de bivol. Am simțit cum sângele mi se adună în obraji. Ce caută în amintirile mele acest golan? Am întors speriat capul, crezând că tovarășii săi de beție și desfrâu se pregăteau să mă atace din spate cu bâte și răngi. Ceața argintie acoperise cartierul. Ce amintiri și suferințe îl ajutaseră pe turbat să urce pe podul de aer? Cu ce drept aceste animale, care de doi ani de zile năvăleau în Complexul meu, beți mangă și cu mințile răvășite de *ecstasy*, distrugând fără motiv pereții cu răngi și târnăcoape, ajunseseră și aici, pe podul meu de aer? Turbații nu cunoscuseră rândurile la carne,

chinul pentru a apuca un kil de brânză de vaci, frigul și întunericul, nu știa nimic din viața noastră de căcat, dar nici nu-i interesa. Acești puțoi aroganți care se strâmbau de parcă ar fi înghițit o lămâie când auzeau de cartela de pâine și lapte de pe vremea lui Ceaușescu, care fuseseră crescuți în puf și căldură de părinții lor, acești băieți de bani gata care își omorau plictiseala distrugându-mi Complexul nu aveau niciun drept să-mi mânjească cele mai frumoase amintiri!

— Câți pești doriți, domnule? rânji turbatul.

I-am arătat un pește auriu cu burta umflată. Turbatul a dat din cap amabil, îl ochise, bună alegere ai făcut, șefule! S-a întins peste bazin cu mâinile în apă. Atunci l-am prins de păr și cu toată puterea i-am băgat căpățâna în fundul bazinului, răsucindu-i gâtul în același timp. Valuri cu pești au sărit din bazin, udându-mi geaca și blugii. Se zbătea ca o balenă, nenorocitul! dar l-am ținut strâns de ceafă până când am simțit că nu mai are forță. Apoi i-am scos căpățâna la aer și i-am băgat furtunul adânc în gât...

M-am trezit cățărat pe pervazul ferestrei, cu un picior în aer.

— Tache! Ce faci acolo, Tache? Vrei să te nenorocеști? mă apucă mama de bluza de pijama, trăgându-mă în bucătărie.

Podul de aer nu mai exista, apucasem să verific cu degetele piciorului. Mama a închis speriată fereastra.

— Ți-am pus să mănânci saramură și tu, tu te gândești la... (moarte, hai spune, moarte, ai curajul?). Ce ți-a venit? Tocmai acum, când ne merge mai bine? Îmi puse mâna pe frunte.

Îmi mergea mai bine. Zăcusem în pat opt zile, răcit cobză, răvășit de frisoane și sufocat de călduri. Mama a chemat doi medici, unul a dat din cap, moare! celălalt i-a recomandat internarea urgentă la reanimare, dar Dura s-a opus, mi-a cumpărat antibiotice, mi-a schimbat plosca (de unde făcuse rost de plosca lu' tata?) și a dormit lângă mine, cum altfel! doar plătise chiria pe șase luni. Am chinuit-o și pe mama, care, între două ajutoare primite de la Uniunea Europeană, alerga să-mi facă ceaiuri fierbinți, să-mi dea pastile, să-mi schimbe pijamalele și să-mi verifice temperatura, într-o după-amiază, nu mi-a mai simțit pulsul. Nu știu ce a fost în mintea ei atunci pentru că, în loc să cheme Salvarea, l-a sunat pe Muie, care a sosit cu nevastă-sa și m-a filmat. După ce au plecat, am deschis ochii și mama l-a sunat din nou pe ziaristul care se pregătea să dea bomba: fratele milionarei Teodora Enoiu s-a curățat în condiții suspecte. Tache trăiește, l-a anunțat

mama, iar Muie a dezamorsat bomba, javra!

— De ce n-ai sunat-o pe Teodora? m-am interesat, răscolind cu furculița peștele greșos acoperit cu felii de ceapă prăjită.

Mama mi-a întors spatele și a intrat în baie. Am alergat după ea:

— Tu nu înțelegi că fiică-ta va fi anchetată pentru crimă? în loc să-l dai afară din casă pe escrocul de Dura care a scornit minciuni pe seama Teodorei, te-ai combinat cu el și îl asculți ca pe... (Iisus – am vrut să spun).

— Uite în ce hal mi-ai murdărit așternutul! îmi arată un cearșaf pe care erau imprimate două urme de pantofi.

— Sunt cizmele Teodorei, le-a cumpărat de la Köln! A fost aici și s-a băgat cu ele în pat. Mi-a făcut o mămăligă... *soft pe* care am borât-o și am stat de vorbă, apoi a plecat... Chiar așa, ai văzut prin casă un caiet gros cu coperte roșii?

— Lasă-mă, Tache, că mă dor mâinile! Uite cum mi s-au umflat, îmi arată mâinile înroșite și crăpate de ger.

În cele opt zile de comă, Uniunea Europeană trimisese în Complex numai pește. Probabil fusese adus de Cristofor Columb. Niciun om nu căzuse la pat după ce mâncase pește, dar pomanagiii se cam saturaseră de atâta crap, biban, guvizi și știucă, îmi mărturisii mama. Unii începuseră să înjure Uniunea care ne crede atât de proști încât ne trimite numai pește, să mâncăm ca japonezii, în paste de mamii ei de Uniune! Mama înghițise toate reproșurile și Dura încercase să-i calmeze, explicându-le că nu conținutul ajutoarelor trebuie apreciat, ci efortul Uniunii de a păstra o cale de comunicare cu oamenii din jurul Complexului. „V-ar fi convenit să ne trimită asta?” – le-a arătat boșorogul degetul mare băgat între arătător și mijlociu. Totuși, pomanagiii aveau dreptate, Uniunea trimisese zeci de tone de pește, încât greața cuprinsese nu numai cartierul nostru, ci întregul oraș. În piețe, lămâile se scumpiseră cu cincizeci la sută, dăduse Muie o știre la televizor. Mai mult, prăvăliile cu pește erau în pragul falimentului, iar mama se temea că dacă azi Uniunea va băga tot pește, era foarte posibil ca patronii pescăriilor, instigați de Aneta Bogdan, să vină peste noi... Lasă că te salvează domnul Dura!

— Măine o să spăl împruțitura asta, strânse cearșaful și-l aruncă în coșul cu rufe. Trebuie să fug, că s-a făcut ora de ajutoare.

Mama prinsese mișcarea. La ora prânzului simțea un gol în stomac ca o durere palidă, deși mânca la micul dejun. Durerea

reprezenta semnalul că trebuie să coboare la Complex. În Alimentară, descoperea containerele cu pește risipite printre movilele de moloz, așa cum găsisese puii congelați, Kefirul și Salamul de Sibiu. Atunci apărea și domnul Dura, de unde apărea? de nicăieri, că toată ziua se plimbă prin Complex și când apar ajutoarele începe să strige la portavoce: „Avem pește proaspăt de la Uniunea Europeană! Pește proaspăt! Gratis! Gratis! Pește proaspăt și pe săturate!”. Lumea se adună și eu dau la fiecare câți pești vrea, pe săturate. De câteva ori, oamenii au venit înaintea mea, nerăbdători, împreună cu Mihai pregătit să filmeze cum Uniunea ne trimite ajutoare. Au așteptat degeaba. Atunci a ieșit scandal. Domnul Dura le-a explicat că e mai bine să-și vadă de treburi, Uniunea ne trimite ajutoare numai dacă ne știe că muncim, vă rog să plecați și să veniți când o să vă strig eu, nu va exista o persoană care să nu apuce, aveți încredere în Uniune! într-adevăr, a fost de ajuns ca ultimul pensionar să părăsească Alimentara, că ajutoarele au și apărut, ca prin minune, dar tot pește, asta am primit, asta le-am dat! A doua serie de ajutoare apărea de obicei după-amiaza, când mama simțea același gol în stomac și Dura își făcea datoria: „Avem pește proaspăt” ...

— Ai grijă, Tache, să nu faci vreo prostie! mă avertiză mama, privind îngrijorată fereastra. Și nu te mai gândi la albumul cu poze al Teodorei, că numai necazuri ne-a adus, își strânse fularul în jurul gulerului de la palton.

Mama a plecat la ajutoare, iar eu am sunat-o pe Teodora: ai milă de mâna mea dreaptă, ți-am pierdut colecția de ilustrate! Nu mi-a răspuns. Am căutat albumul până mi-am dat seama că în casă nu exista nicio urmă a lui Dura. Nici măcar o periută de dinți sau un prosop nu-și adusese, împruțitul, deși locuia la noi de mai bine de zece zile. Am continuat să răscolesc cele trei camere fără niciun scop: venirea Teodorei fusese o aiureală, dracu' să-l ia de vis! iar chiriașul nostru era mai discret decât clientul unui bordel, nu uitase niciun ciorap sub recamier și nu aruncase nicio scobitoare în closet.

M-am întors la fereastră să-mi văd Complexul. Distracția de pe acoperiș atinsese apogeul cu concertul ansamblului „Doina”, la care participase și primarul orașului, mi-a povestit mama după ce mă ridicasem din pat. Chefurile s-au spart două zile mai târziu, când temperatura a crescut și o burniță însoțită de ceață a topit gheața. Angajații lui Sebastian au demontat podiumul, tabela de marcaj pe care se ținuse scorul meciului de hochei, au aruncat navetele de Brifcor,

sticlele de vin, cele două grătare și au curățat acoperișul de zloată. Niciun copil n-a mai fost interesat de fostul patinoar și niciunul n-o să mai urce acolo pentru că prognoza meteo pentru următoarele zile nu arată temperaturi sub zero grade, așa a spus domnul Dura! a subliniat mama. Am admirat Complexul cu ușurare în suflet, dar nu mi-a fost de-ajuns. M-am îmbrăcat și am coborât în stradă, decis să fac o plimbare în jurul Complexului. (Am preferat ghetele în locul cizmelor de cauciuc.) În buzunarul de la geacă am găsit toți banii mei: 29 de dolari la cursul oficial, câștigați la filmarea cu afghanii lui Muie și... N-are importanță de unde mai am bani, sunt banii mei! În afacerea cu Teodora aș fi câștigat 75 de dolari pe zi, doar să stau cu ochii pe album. Ce vis frumos, al dracului vis!

Mai întâi am inspectat Templul și am descoperit că avusesem mare noroc. Ușa closetului „Femei” fusese spartă. Pomanagiii concertului „Doina” se pișaseră și se căcaseră ca porcii. Trebuie să pun furtunul și să repar ușa! – am notat. În schimb, closetul „Bărbați” scăpase de mizeria lor. Am regăsit cu drag pompa de 1.000 de cai putere, furtunul și ștuțul așa cum le lăsasem după ce Sebastian îmi adusese de mâncare. Mi-am continuat rondul trecând prin fața magazinului de mobilă. Printre zidurile distruse de turbați l-am zărit pe Dura. Și el se afla în inspecție, dar, spre deosebire de mine, era însoțit de o gardă personală: cei cinci angajați ai lui Sebastian. Boșorogul dădea din mâini, arătându-le grinzile din tavan, iar pensionarii dădeau din cap, aprobându-l. „Dura este un om bun”, mi-am amintit vorbele Teodorei din vis. Căcat! O să-i trag un cap în gură, cu prima ocazie, ca să plece din casă, din oraș, din viața noastră! M-am furișat după colț, trecând în revistă croitoria, farmacia, salonul de frizerie și coafură, toate aflându-se în aceeași paragină. Atelierul de perii strălucea ca în poveste, la soare (ascuns de nori) mă puteam uita, dar la el, ba! Deasupra atelierului era montată firma luminoasă OBAE, care, deși era ziuă, se aprindea intermitent. Plantate chiar deasupra ușii din termopan, poftim, termopan! literele OBAE erau atât de mari încât se vedeau din capul străzii, fiind colorate într-un roșu aprins, strălucitor. Sebastian își pusese și vitrine din termopan, spălate, desigur, cu periile OBAE, în care erau expuse produsele inginerului: perii de toate mărimile, colorate ca niște jucării. Prin vitrine am văzut magazinul cu rafturile pline de perii. Însuși Sebastian se afla la teigheaua cu casă de marcat. N-am intrat să-l felicit, pentru că mi-a fost

rușine de succesul său, dar patinoarul dispăruse, dracu' o să-ți mai cumpere periile ca să-și curețe patinele! Am dat colțul și am ajuns în fața Alimentarei. Uniunea Europeană trimisese cașcaval! Pomanagiii erau veseli, deși stăteau la o coadă pe trei rânduri ce începea din dreptul fostului frigider, loc în care mama își făcea treaba netulburată, șerpua printre movilele de moloz, traversa trotuarul și se oprea în mijlocul străzii. Coadă continua să se lungească, semn că Dura strigase cu succes: „Cașcaval de la Uniunea Europeană!”. M-am așezat și eu la rând, deși aveam mâncare în frigider, vreo zece pești, dar nu aveam cașcaval! Doream să-i fac o surpriză mamei, să-i dovedesc că eram sănătos, gospodar, că îi apreciam efortul și țineam să-i mulțumesc pentru toate rândurile la care stătuse în ultimii treizeci de ani ca să aibă ce să-i pună în sufertaș ceferistului Radu Enoiu când pleca să conducă afurisitul de accelerat de București, uită-te la mine, mamă, stau la rând la cașcaval! Pe de altă parte, eram curios să văd în care cincinal ceaușist expirase termenul de garanție al cașcavalului. Rândul înainta repede, pomanagiii primeau câte o roată, atât se stabilise, dar cei din jurul meu dădeau semne de nemulțumire, ridicându-se pe vârfuri și întinzându-și gâturile spre mama, bodogănind: nu apucăm! Când am ajuns la jumătatea rândului, stăpânit încă de teama că voi fi recunoscut de vreun pomanagiu pe care-l umplusem de zoaie cu o săptămână în urmă, am auzit țipete și înjurături.

— S-a terminat cașcavalu'! a strigat furioasă o femeie grasă, cu bărbia acoperită de un pansament murdar.

Am recunoscut-o pe grăsansa cu mutra acră și turtită: scroafa pe care o plesnisem cu puiul congelat peste bot pentru că o făcuse pe mama escroacă! Sictir, scroafă belită! Rândul s-a risipit, mulți pomanagii părăsind nemulțumiți Alimentara. Uniunea Europeană se zgârcise cu câteva sute de roți de cașcaval. Mama dispăruse, probabil fugise să se odihnească pentru următoarea serie de ajutoare. Pensionarii mai zăboveau pe trotuar, pronos-ticând ce mâncare va trimite Uniunea în următoarele zile. Câțiva copii s-au retras cu niște cutii albe de carton pe care le arătau adulților drept consolare. Pe cutii scria cu litere verzi: Rucăr. Cașcaval Rucăr din ce an? N-am apucat să mă interesez, ce mai conta anul! pentru că în fața Alimentarei a oprit un autocar Mercedes, asemănător cu cel care adusese echipele de hochei Steaua și Spartak Moscova. Din autocarul cu oglinzi retrovizoare mari cât o roată de cașcaval au coborât niște bărbați și

femei în vârstă, rumeni la față, cu ochii vioi și senini, zâmbitori, cu spatele drept, nu cocârjați ca pensionarii noștri. Erau înfolați în paltoane și jachete din piele fină – Teodora ar fi recunoscut ce marcă sunt.

— Țștia sunt de la Uniune! Au venit în control! a sărit scroafa, care nu apucase să traverseze strada.

Străinii au fost înconjurați de un cârd de pensionari nervoși:

— De ce ne-ați trimis așa de puțin cașcaval? Trimiteți, dom'le, mai multă mâncare că avem pensii mici! Păi, se poate, astea sunt ajutoare?

— Ne-am săturat de pește! îl luă la rost un pomanagiu pe bărbatul cel mai înalt ce părea șeful grupului.

— Spuneți la Uniune să bage și niște carne de porc! auziți? Spuneți acolo să ne trimită porci că guvernul ne-a scumpit carnea, fir-ar mama lui de guvern care te-o mai vota!

— Ce te rânjești, bă, nu vezi că lumea la noi e amărâtă? grohăi scroafa la bărbatul înalt, intimidat.

— Nu pricepe, dom'le, că sunt sătui de carne, o lămuri pomanagiul.

— Sunt belgieni! strigă fata cu părul albastru-mov și se întoarse la străini, explicându-le ceva pe limba lor.

Cei douăzeci și trei de belgieni (un pensionar din apropiere îi numărased cu voce tare) se retrăseseră la ușa autocarului, simțind ostilitatea pomanagiilor. Lebăda era îmbrăcată la fel ca în ziua în care îmi dăruise puiul congelat: palton roz și cizme albe. Părul și-l strânsese în creștetul capului. Pe măsură ce Lebăda continua să le vorbească în franceză (am recunoscut limba), belgienilor le reveneau pe mutre zâmbetele de oligofreni amabili.

— Tocmai d-aia, că sunt belgieni, să spună la Uniune că ne-a trimis prea puțin cașcaval, ripostă scroafa, ținându-și cu palma pansamentul pe bărbie.

— Așa să spună, că noi suntem bătrâni și bolnavi și stăm în frig, iar ei ne dau cașcaval mai rău ca pe vremea lui Ceaușescu.

— Sunt turiști belgieni! Au greșit drumul și au coborât să se dezmoștească. N-au nicio treabă cu Uniunea Europeană! E clar? o înfruntă Lebăda pe scroafa care dădu din mână a lehamite.

Pomanagiii au mai zăbovit câteva clipe, chiorându-se la turiștii care începuseră să chicotească, *bonjour! bonjour! comment ça va?* apoi

s-au retras cu speranța că în această seară Uniunea va băga mai multe roți de cașcaval Rucăr sau, de ce nu? carne de porc. Văzând că lucrurile s-au lămurit, belgienii au prins curaj și au intrat în Alimentară, ocolind cu grijă gunoaietele pe care nu le mai strânsesem de două săptămâni. În fruntea lor, Lebăda turuia în franceză, iar boșorogii belgieni își întorceau uimiți capetele de parcă se aflau la Muzeul Ermitaj. La ce dracu' se holbează ăștia? În capătul Alimentarei, s-au oprit lângă un stâlp de beton scobit de turbați cu târnăcopul. M-am ținut aproape de ei, doar nu aveau de gând să se pișe în Alimentară sub pretextul că rătăciseră drumul! La un moment dat, Lebăda părăsi grupul și fluieră spre mine cu două degete în gură. Nu m-am mișcat. Mai fluieră o dată și-mi făcu semn să mă apropii:

— O rupi cu franceza, frate?

— Nu sunt fratele tău și nici câine ca să mă fluieri.

— Cu engleza te descurci? Am dat din cap, nu.

— Uite cum facem, mă fixă cu ochii ei negri și agitați. Tu le povestești ce-a fost pe-aici și eu le traduc.

— De ce să le povestesc?

— Pentru că ai prins vremea aia, mă apucă de mână și mă trase spre belgieni cu o forță incredibilă pentru o slăbănoagă.

Străinii m-au primit cu aceleași zâmbete tâmpite. Câțiva au oftat, *o-la-laf*, când Lebăda le-a spus cine sunt, unul care prinsese vremea aia... Mă aflu pentru prima dată în fața unor occidentali. Niște ciori! – vorba lui Muie. Fețele lor îngrijite, cu riduri ascunse, hainele spilcuite, dar mai ales aerul lor proaspăt mă intimidară. Aș fi putut să fug, spală-te cu ciorile pe cap, Lebădoi, dar ciorile erau numai ochi și urechi.

— Întreabă-i ce vor să afle, am încercat să mă „ascund după cireș”.

— Totul, răspunse nerăbdătoare Lebăda.

Ce ușor e să-ți dorești totul, am vrut să-i întorc vorba.

— Aici a fost Alimentara... am întins stângaci brațele.

Ochii balerinei s-au limpezit, dă-i bătaie! – mă încuraja, traducând cu suflet, nu ca o mortăciune. Eu nu trăisem ca o mortăciune! Dacă Teodora ar fi fost în locul meu, cu engleza ei impecabilă, ar fi stat ca o mortăciune, pentru că n-ar fi avut ce să povestească. Eu trăisem totul!

— Aici erau rafturile cu făină, 4 lei kilu', mălai, 8 lei kilu', zahăr

și paste făinoase. Dincolo, uleiul de floarea-soarelui – la 7 lei jumătatea de litru, oțetul – la 11 lei sticla. Mama îmi spunea să cumpăr o sticlă curată, pentru că cele unsuroase erau desfăcute noaptea de vânzătoare și mătrășite cu ulei de rapiță care putea ca o bășină. De aceea sărea uleiul în tigaia încinsă, pentru că îl mătrășeau... Știi să le traduci chestia cu „mătrășitul”?

Lebăda îmi făcu semn cu mâna, știa.

— În stânga se ținea raftul cu detergentul Perlan și praful de curățat Tix, toate cutiile erau sparte și trebuia să cauți una din care să nu curgă praful... Acolo erau conservele de pește, pateul de ficat la 4 lei, scrumbiile în ulei și sos tomat, am uitat prețul...

— Bagă mare! Îmi arată Lebăda pumnii strânși după ce apucă să traducă.

— Aici se aflau vitrinele frigorifice, i-am condus spre centrul Alimentarei. Erau de toate: cârnați, unt, smântână la borcan, Kefir și Sana, carne de pui, mezeluri de toate felurile, carne de porc și de vită... Iar aici erau casele de marcat cu manivelă, adică taxatoarea învârtea de manivelă ca să scoată bonul, iar la ieșire o vânzătoare te controla prin buzunare și sacoșe...

— Te percheziționa ca la poliție? mă opri Lebăda.

— Ca să nu furi vreo Eugenia sau o pastă de dinți Primăvara.

— Gogoși.

— Dacă nu mă crezi, mănâncă tu căcat în locul meu!

Lebăda însoți traducerea cu o improvizație în care juca rolul unei vânzătoare ce îl percheziționează pe un cumpărător imaginar. Belgienii o urmăreau cu niște priviri încruntate. Ești o caricatură! am vrut să fug pentru a doua oară, n-ai niciun drept să-ți bați joc de acele vremuri, mucoaso! Am ieșit din autoservire, prezentându-le rafturile cu pâine, locul unde fusese bazinul cu pești, raionul dominat de panoul „Dați copiilor cât mai multe dulciuri!”, apoi le-am arătat depozitul și camera congelatoarelor. Lebăda a tradus și a jucat ca o cizmă.

— Apoi a venit criza, am povestit (și Lebăda s-a maimuțărit) cum s-a golit Alimentara după inspecția celor șase gălbejiți din China, fapt care a stârnit râsetele ciorilor.

— De ce râd ca proștii, că nu e film cu Stan și Bran?

— E marfă! mă încuraja încă o dată Lebăda și râse la fel de tare ca ciorile din Bruxelles.

În curtea Complexului le-am arătat pe unde veneau mașinile cu

brânză, carne, tacâmuri de pui (gheare de pui, explică-le dacă nu înțeleg!) și ulei de rapiță, pentru că cel de floarea-soarelui era trimis la export, locul unde se formau și cât de mari erau cozile (m-am prostit și eu imitând alături de slăbănoagă îmbulzeala oamenilor), am reprodus înjurăturile siderurgiștilor care nu apucau portocale (Lebăda l-a băgat în pizda mă-sii pe Ceaușescu, fapt neadevărat, pentru că în realitate nimeni nu avusese curajul să-l înjure în public pe „cârmaci”), le-am arătat vitrinele frigorifice pline cu salam de soia și picioare de porc, rafturile în care erau îngrămadite conservele de pește, borcanele cu ghiveci și tocană puturoasă pe care nici câinii n-o lingeau și le-am indicat la ce oră din noapte se trezeau oamenii din cartier ca să apuce un litru de lapte și un pachet de unt. Lebăda a căscat. Belgianii au izbucnit în aplauze de parcă văzuseră filmul *Bătălia pentru Anglia*. Fata le-a răspuns obosită cu o plecăciune, ce actriță de căcat! Și eu obosisem. Ne-am întors în Alimentară, străinii vorbind între ei, vădit impresionați de reprezentația noastră. Bărbatul cel mai înalt din grup o interpelă pe Lebădă:

— *Une question, mademoiselle!* și o întrebă ceva pe limba lui.

— Vrea să știe dacă în timpul crizei a murit cineva aici, îmi comunică traducătoarea.

Am dat din cap, nu, nu auzisem să fi murit cineva. A dat și Lebăda din cap, nu. Cioara îmi mulțumi pentru răspuns și se întoarse la frigider. Deschise ușile, își întinse gâtul între pereții din fontă cu vopseaua sărită, apoi o întrebă pe fată: ce este asta?

— A fost frigiderul în care se ținea carnea, am început să-i explic. Carcase de porc, mușchi de vită...

— Este congelatorul în care au murit trei tineri, am auzit vocea grețoasă a lui Dura.

Boșorogul apăruse în spatele meu, cu porta-vocea în mână, clătinând din cap.

— Te rog să traduci, o îndemnă pe fată și ea se execută.

— În anul 1984, trei tineri, Daniel, Octavian și Horia, au fost prinși de Securitate când încercau să fugă din țară... Au fost bătuți cu bestialitate și omorâți. Ca să șteargă urmele, securiștii i-au aruncat în acest congelator. Cadavrele au fost descoperite după o zi și-o noapte, cei trei fiind considerați niște hoți care, în timp ce încercau să fure carne, au rămas blocați în congelator. Acești tineri care voiau să trăiască în libertate au fost turnați la Securitate de prietena lor

Teodora Enoiu...

Lebăda a tradus ca o mitralieră.

— Cine este Teodora Enoiu? se întoarse boșorogul spre mine.

— Este sora mea, am răspuns ca prostul.

— *Cest ma soeur*, a repetat traducătoarea pentru belgieni.

— *Mergi* \ mi-a zâmbit Dura. Adevărul care nu e spus până la capăt nu este adevăr.

Sictir cu morala ta de doi bani! Era momentul să-mi împlinesc visul: un cap în gură boșorogului! Dar am ratat ocazia din cauza ciorilor care mă priveau uluite: uite că muriseră oameni! Într-un târziu, s-au retras la autocar. Am rămas în dreptul frigiderului de parcă aş fi vrut să-l acopăr de privirile lor, să-i fac să uite locul în care fuseseră aruncați băieții turnați de sora mea la Securitate... Autocarul a plecat, câțiva belgieni făcându-ne semne de bun rămas, duceți-vă dracului, ciorilor! M-am repezit la boșorog, să-i sparg fața...

— Avem brânză de la Uniunea Europeană! strigă Dura în portavoce cu o fracțiune de secundă înainte ca țeasta mea să pornească spre mutra lui. Brânză, brânză proaspătă de la Uniunea Europeană!

Mama se învârtea în jurul unor puțini de lemn risipite în Alimentară. Îmi făcu semn s-o ajut să tragă butoaiile lângă frigider. Dura ieși pe trotuar și continuă să strige parcă era băgat în priză. Primii pomanagii se așezau cumiți la coadă.

Am fugit la tata. Iartă-mă, tată, dar n-am reușit să fac rost de cinci mii de dolari ca să-ți răscumpăr ochii de la dementul care ți i-a scos cu șurubelnița!... De ce ne-ai blestemat, tată? m-am răstit la crucea lui. Am recunoscut în fața ciorilor că Teodora a fost o turnătoare la Securitate. Am spus adevărul fără să-l fi cunoscut. Nu eram eu cel mai în măsură să-l spun! Crezi că mi-a fost ușor să recunosc: da! e sora mea, avem același sânge cu tatăl nostru, da! Teodora și-a turnat prietenii! Tu trebuia să ieși dracului în față și să le spui ce-a făcut fiică-ta, pentru că tu ne-ai adus pe lumea asta plină de minciuni! Tu știai ce-a făcut Teodora! Te doare în cur, ce-ți pasă că viața noastră e plină de blesteme!

Combinatul siderurgic dormea ca un dinozaur, fabrica de îmbuteliat Coca-Cola îngheța în faliment, doar zăpada se topea pe movila de pământ care îl apăsa pe Radu Enoiu. Ce prost ești, Tache, tocmai acum vorbești cu taică-tu, când îl mănâncă viermii! Niciodată

n-am stat de vorbă ca între bărbați. Mi-aș fi dorit ca tatăl meu să-mi explice de ce eu am pută și Teodora nu are, la ce sunt bune ouțele păroase de sub pula mea bleaga și de ce nu mi se întărește când o frec cu disperare, așa cum se întâmplă colegilor mei, care se laudă cu ejaculări spectaculoase în gura curvelor aduse în closetul liceului. Dacă mi-ar fi lămurit toate aceste taine care îmi răvășiseră adolescența, aș fi simțit cu adevărat că am un tată. Dar tata n-a vrut să mă considere bărbat, iar eu n-am avut curajul să-l întreb de ce nu am erecție. Fiecare și-a văzut de treabă, eu m-am întors neputincios la fereastră, el și-a condus ca pe o amantă locomotiva, trăgând până la București afurisitul de accelerat. Ce prost ești, Tache! am repetat. Până și sirena care urla în depărtare, anunțând trecerea acceleratului, părea să-mi confirme, ca într-o telenovelă, că sunt un idiot pentru că îi reproșez tatălui meu, mâncat de viermii pământului, că nu fusese curios să afle dacă mi se scoală pula, taina vieții mele de adolescent...

— Unde se duce trenul ăsta?

Își murdărise cizmele albe. Nici gulerul paltonului roz nu părea prea curat. Urmărea atentă garnitura, încordându-și ochii printre suvițele albastre de păr care-i cădeau peste frunte.

— Este acceleratul de București. Tata l-a condus douăzeci de ani, i-am întors spatele și am pornit aiurea printre morminte.

— Aha, tatăl tău a fost erou al muncii socialiste, mă urmări ținându-și ridicate poalele paltonului... Așa mi s-a spus, că oțelarii și ceferiștii erau eroi ai muncii. Ce mișto!

A trăncănit despre cariera ei de „soim al patriei” și despre cât de fericită era când își lega la gât cravata roșie de pionier. În poarta cimitirului, sfrijita a sărit în fața mea, întinzându-mi o bancnotă:

— O sută de dolari pentru tine.

— Dacă nu dispari din fața mea, ți-o bag pe gât!

— Onorariul de la belgieni. Ne-au dat două sute de dolari, o sută pentru tine, o sută pentru mine. Mulțumit?

— Du-te dracului! (Mi-a fost rușine s-o bag în pizda mă-sii, deși merita, din cauza ei recunoscusem în fața ciorilor că Teodora Enoiu e sora mea, turnătoare la Securitate.)

— Este munca ta!

Munca mea... Mi-am stăpânit lacrimile și am luat bancnota, îndesând-o în buzunarul gecii, lângă cei 29 de dolari. Ce mai vrei de la mine? am clipit des, înghițindu-mi nodul din gât.

- Trebuie să tragem un chef, frate!
- Să nu-mi mai spui niciodată frate!
- Maria.
- Tache.

I-am strâns vârfurile degetelor reci și delicate. A râs ca bleaga, crezând că mă cucerise. Avea dinții albi, mărunți, perfecți.

— Mergem să bem, Tache?

— De ce?

— Pentru că am câștigat bani.

— Cât ți-a dat Dura ca să patinezi ca Lebăda lui Ceaikovski?

— Dura e o rapandulă... Dar n-am dansat pe Ceaikovski. De unde ai scos-o? A fost o compilație după *Anotimpurile* lui Vivaldi.

— Mergem să bem! am strigat uluit.

Minune! Întâlnisem primul om care îl înjura pe boșorog! Mi-a propus clubul ONX aflat într-un subsol din centrul orașului, în care se cântă numai *funky*, îți place *funky*? Habar n-am, dar mergem unde vrei tu! Super! mi-a răspuns cu pumnii strânși, și pentru prima dată i-am observat gropițele din obraji. Pe drum, fără s-o provoc, l-a făcut varză pe Dura: un jeg, un bădăran, regretă că a lucrat pentru el, un mizerabil care i-a criticat dansul numai ca să-i plătească mai puțin decât stabiliseră inițial, dacă ar avea putere i-ar sparge fața rapandulei! Dura, rapandulă! Ha! Ha! Ești cea mai tare, Maria!

— Ce vrea să facă Dura în Complex?

— Nu știu, eu am avut contract ca să dansez.

Răspunsul m-a dezumflat. Mi-a povestit, fără s-o întreb, că venise în oraș pentru colaborarea cu Dura, în urma unui anunț descoperit pe Internet... Ce fel de anunț?

— Se caută dansatoare și patinatoare pentru un spectacol. Eu patinez de la patru ani și sunt liber-profesionistă.

Se lansase ca animatoare în discotecă... Ce-i asta? O tipă care îndeamnă publicul să danseze. Cu mult noroc ajunsese dansatoare pe lângă trupa *3 rei-Sud-Est*: „Amintirile mă chinuiesc, amintirile mă urmăresc/ Tu n-ai știut cât am suferit...”, îmi fredona ca să-mi șteargă mirarea de pe față. Câștigase bine, călătorise mult prin țară, apăruse la televiziunile centrale și la festivalul Mamaia, dar fusese dată afară pentru că (refuzase să se culce cu un membru al trupei, un labagiu infect, mai infect decât Dura?) slăbise foarte mult și strica imaginea formației. Și-a continuat cariera dansând la recitalurile unei soliste

bouse, am ridicat din umeri, o țigancă cu silicoane, imposibil să n-o fi văzut pe Atomic TV! ridică vocea, vădit enervată de ignoranța mea. Slujba, dacă asta se poate numi slujbă! a pierdut-o repede, pentru că solista a fost bătută și părăsită de sponsor, un *sputzerde* afacerist care îi fusese amant. După ce a colaborat câteva luni cu o agenție de publicitate, a făcut figurație în clipuri muzicale. Mi-a dat lista clipurilor, comentând lipsa de imaginație și aroganța regizorilor, sunt nașpa, Tache! A lucrat și la o televiziune centrală, timp de trei luni, aplaudând la comandă într-un talk-show cu public ca să scoată în evidență poantele moderatorului, poante de căcat. A mai dansat și într-un spectacol de revistă...

— Câți ani ai?

— Am 24 și n-am făcut nimic. Asta gândești despre mine, nu-i așa?

În ONX curgea o muzică pentru cretini. La mesele cufundate în semiîntuneric și fum de țigară se aflau tineri în pulovere viu colorate. Maria m-a condus la o masă. Aveam impresia că toți cretinii se holbau la mine, uite-l și pe papagalul ăsta care o ajută pe parașuta cu părul verde să-și dezbrace paltonul. Părul ei căpătase culoarea mătăsii-broaștei. Când ne-am așezat, ne-am ciocnit genunchii pe sub masă.

— Pardon, din cauza mea, am picioarele lungi, am tresărit vinovat.

— Și eu am picioarele lungi.

— Atunci masa asta e vinovată pentru că are picioarele scurte.

— Chelner, adu-ne o masă cu picioare lungi! strigă distrată și își aprinsă o țigară.

Chelnerul apăru ca un spiriduș și amândoi izbucnirăm în hohote, ce mișto ne distrăm! Cretinul mesteca gumă și avea o mutră bună de scuipat. Maria comandă două ginuri.

— Un ceai de mușețel și o pungă cu semințe de bostan, am corectat-o.

— Mușețelul e pe câmp, mă contră puțoiul, scoțând printre dinți un balon de gumă, ce comandă de rahat!

Mă pregăteam să-i trag o flegmă între ochi.

— Un ceai de mușețel și o pungă cu semințe de bostan pentru domnul, spuse Maria, băgându-i o bancnotă în palmă.

După zece minute, spărgeam semințe și beam ceai de mușețel,

dulce și fierbinte. Maria se bâțâia din tot corpul pe ritmurile de *funky* și sorbea ginul cu ochii închiși. La al doilea pahar cu gin, m-a anunțat:

— Măine îți aduc niște marinari greci. Dacă scoatem 30 de dolari, suntem bestiali. Bagi marfă din top, să-i impresionăm pe pinguini: cu făina, cu uleiul de răpită, cu cartela de brânză, cu Securitatea lu' soră-ta...

— Sora mea n-a fost turnătoare la Securitate! auzi? Sora mea este cea mai bogată femeie din oraș! Poate să cumpere hruba asta pocnind din degete.

— Super! Dar tu de ce arăți așa de rău cu limba asta de ceas?

— Pentru că am fost răcit.

Am început să-mi frec nervos crusta de vopsea de pe frunte. Băi, mamă, bine că ai avut grijă să dai ajutoare pomanagiilor, dar la fața mea nu te-ai uitat cât am fost bolnav! Maria trăgea din țigară și sorbea gin.

— Să nu-ți bați joc de anii în care am mâncat tacâmuri de pui și am tremurat de frig în case! auzi? Tu nu poți să înțelegi nimic din grozăvia pe care am trăit-o. Habar n-ai cum am trăit pe vremea lui Ceaușescu!

— Ba știu!

— Mănânci căcat.

— Aveam doișpe ani când l-am văzut pe Ceaușescu la televizor.

— La Congres, dădea din mână.

— Era ciuruit la zid ca în filmele cu mafioți. Nu mi-a plăcut de el pentru că era nebărbierit. Și nevastă-sa era varză.

— Ce amintire tâmpită! În Complexul meu a fost tragedie, a fost durere, disperare și moarte!

— Au murit trei tipi congelați în frigider din cauza lu' soră-ta.

— Te pocnesc dacă mai spui ceva despre Teodora! Sfrijita se ridică jignită și se năpusti pe ringul de dans. Așa, fato, bagă ceva mișcare din fund ca să-ți treacă supărarea, dracu' să te ia de fandosită! Începu să danseze aiurea: fusta îi atârna lălâie, cizmele păreau să-i zboare din picioare, puloverul cărămiziu îi ajungea până la fund și pletele roșii îi cădeau pe umeri. Poftim, acum era roșcată în lumina stroboscoapelor! Se îmbătase. Putea acest „șoim al patriei” cu mucii la gură să înțeleagă istoria Complexului meu? I-am făcut semn să se întoarcă. Nu mi-a răspuns. M-am ridicat de la masă și, cu picioarele grele ca piatra, am urcat pe ringul de dans. Pentru prima dată în viața

mea, cu o femeie. Dansa cu ochii închiși, hipnotizată *defunky*. Părul i se tuflise pe frunte. Am strigat-o, Maria! și Maria a deschis ochii. Trebuia s-o cuprind în brațe și în ritmul muzicii să-i povestesc despre Complex altfel decât le povestisem ciorilor: într-adevăr, au murit oameni acolo, dar nu la moartea fizică m-am referit, ci la moartea sufletelor care se înghesuiau la cozile pentru ouă, brânză și carne. Pricepi, Maria? Trebuia s-o îmbrățișez, dar nu știam să îmbrățișez o femeie. Te rog să mă ierți! am vrut să-i șoptesc la ureche, dar nu m-a lăsat să mă apropiu. Mi-a smuls din mână punga, dobitocule! te-ai dus cu punga pe ringul de dans! și cu o mișcare de artistă, doar era animatoare, a aruncat-o în sus, risipind semințele pe ring ca pe niște confeti, așa mi s-a părut, asta a crezut ea că sunt, confeti! Fluierături și chiote au izbucnit de la mesele cretinilor. Mai bine o pocneam în loc să mă aplec să adun semințele. Ce dracu' faci, Tache?... Muzica s-a dezlănțuit în boxe, cretinii au năvălit pe ring și au început să țopăie ca la MTV, să urle și să arunce cu confeti, confeti adevărate. M-am retras și am dat pe gât ultimele picături de ceai. Hrubă se înfierbântase. O mână mi-a așezat pe masă o pungă cu semințe și un ceai. Din partea casei! mi-a zâmbit chelnerul. Dacă n-am fi apărut pe ring, atmosfera din club ar fi murit în noapte. Mâneam semințe, beam ceai și o căutam pe Maria printre cretinii care se distrau. Am zărit un cap chilug, cu o față buhăită, visez?... Turbatul care dorea să-mi vândă pește, cel pe care-l înecasem în bazinul plin de pești grași cu solzi argintii, se zbătea pe ringul de dans. Spărgeam semințe cu sare, nu visam! Al doilea chiuia după fiecare dușcă pe care o trăgea dintr-o sticlă. Al treilea se clătina beat mângă. Al patrulea turbat dansa cu Maria.

— Ești homo?

— Sunt impotent.

Hohotul de râs al Mariei se ridică din spatele frigiderului și se lovi ca o minge de baschet de pereții Alimentarei. I-am tras un ghionț în umăr, proasto, ne descoperă turbații! Se ridică bosumflată, își scutură picioarele ca un fotbalist gata să intre pe teren și dispăru în sala congelatoarelor. Mai bine să plece, m-am rugat! Nu aveam curajul s-o scot cu forța din Complex, du-te la ONX și dă din fund, acolo e locul tău, pentru că îmi era teamă că va protesta. Era trecut de miezul nopții și turbații nu mai apăreau. Înțepenisem ghemuit cu spatele lipit de tabla frigiderului, ținând în brațe ștuțul și călcând prevăzător furtunul umflat de zoaie. Poate că nu trebuia să fug din ONX, grăbindu-mă să

mă echipiez cu cizmele de cauciuc și casca roșie de pompier, să pornesc pompa, să trag furtunul, uite că nu-mi uitasem mănușile, ca data trecută! Nici bine nu mă instalasem în spatele frigiderului, că numele meu a răsunat în Alimentară: Tache, Tache, unde ești, Tache? De unde știi că sunt aici? am șuierat printre dinți și am tras-o în ascunzătoare.

I-am povestit cum stă treaba: eu sunt personajul pozitiv, iar turbații sunt „băieții răi”. Aha, ca în filmele cu Bruce Willis! m-a bătut pe umăr și a rămas lângă mine.

Maria se întoarse tiptil, cu poalele paltonului ridicate.

— De ce te foiești, ai draci în fund? Nu înțelegi că trebuie să stai aici ca să nu ne descopere?

— Am făcut pipi.

— Ce-ai făcut?... Te-ai pișat în Complexul meu, vaco!

— Te rog să nu mă mai jignești, pentru că am să plec pentru totdeauna.

— Foarte bine, fugi la discotecă!

— Dar n-ai să mai câștigi niciun ban de la pinguinii pe care o să-i aduc să vadă cum a fost cu tragedia, disperarea și moartea pe vremea ta!

Puțin îmi pasă, am vrut să-i răspund, dar Maria îmi smulse ștuțul și începu să imite zgomotul unei mitraliere, piu-piu, bum-bum, îndreptându-l spre un dușman invizibil. M-am repezit să-mi recuperez ștuțul. Maria mă împinse la loc. Am dat să mă ridic din nou, dar sfrijita îmi propti ștuțul în gură:

— Mâinile sus!

— Termină cu joaca, ne aud turbații!

— Mâinile sus! Ești prizonierul meu!

Nu-i vedeam fața din cauza întunericului, dar cred că era desfigurată de ură. M-am executat. Îmi ordonă să-i predau casca. Și-o așează pe cap, vai de părul tău! Mă purtasem ca un bădăran:

— Te rog să mă ierți, Maria!

— Mâinile la ceafă! Pune mâinile la ceafă că-ți bag zoaiele pe gât! zbieră împrôșcându-mă cu salivă.

S-a drogat! Mă mințise: în loc să se pișe, își băgase o seringă în venă sau înghițise un *ecstasy*. Cumpărase *ecstasy* de la drogați! Mă mințise de două ori: îmi spusese că dansase cu acel drogat până când mă zărise ieșind din ONX, dar în realitate dansul fusese un pretext ca turbatul să-i plaseze marfa. Sau poate se drogase chiar în club! De

aceea rezistase la pândă, în frig și mizerie, pentru că era drogată! De aceea mă asaltase cu întrebări fără sens: dacă am fost brigadier la Canalul Dunăre-Marea Neagră, ce pile am avut ca să scap de muncă pe vremea lui Ceaușescu, dacă sunt poponar, ce rujuri folosește sora mea, ce note am avut la liceu, pe cine am simpatizat mai mult, pe profa de chimie sau pe proful de istorie, dacă îmi place mâncarea chinezească... E drogată cu pume!

— Mișcă la frigider! La frigider! urlă ca o drogată. M-am oprit așa cum îmi ceruse, cu mâinile la ceafă, în fața frigiderului.

— Te rog să mă ierți, Maria. Nu știu să mă port cu fetele. Am 41 de ani și n-am avut niciodată o prietenă. Recunosc, uneori sunt rău pentru că... mă simt ca un *loser*. Așa spune sora mea, că sunt un *loser*. Măcar dacă ar spune pe românește, ești un ratat, Tache! Dar o zice în engleza ei sclivisită, *loser, loser*, și atunci îmi vine să scot furtunul și să stropesc cu zoaie toată lumea asta în care trăiesc. Poftim, îmi cer scuze că te-am jignit și îți promit...

— Bagă-te în frigider!

Hopa, asta miroase a răzbunare! Am deschis ușile, amintindu-mi de belgianul care se interesase de frigider, de intervenția lui Dura, de răspunsul meu sincer și penibil. Mă voi întoarce ca Bruce Willis și-i voi cârpi o palmă, aruncând-o în moloz: „Să-ți intre în cap, sfrijito, aici n-a murit nimeni. Daniel, Octavian și Horia sunt o invenție a lui Dura, rapandula!”

— Să nu încerci să-mi faci ceva rău, că te umplu de zoaie. Mișcă!

Am ratat faza cu Bruce Willis. Sfrijita a trântit ușile și le-a blocat cu o rangă, sigur fusese instruită, mă agățase cu premeditare, ce fraier ești, Tache! În frigider era o beznă de mormânt. La fel putrezește și tata, cu deosebirea că n-are ochi să vadă viermii care-l mănâncă. Era mai cald decât afară, m-am consolată, așa că n-o să mor ca Daniel, Octavian și...

— Ce cauți, bă, în treaba noastră? se auzi o voce acrå, apoi niște râsete groase.

Turbații! Un fior rece mă scutură din cap până-n picioare. Fiorul morții?

— L-am prins pe turbatul care vă stropește cu zoaie, se lăudă sfrijita, rezemându-se cu spatele de frigider. E prizonierul meu! lovi de câteva ori în uşă cu cizma? cu ştuţul? cu ranga?

— Vrajă!

— Ba nu e vrajă! se apără fata. E un pervers. M-a ademenit ca să-mi arate pompa lui de 1.000 de cai putere, dar a sărit pe mine ca să mă violeze.

Nu i-a mers pentru că i-am furat tulumba și l-am băgat aici. Recunoaște, perversule! Nu recunosc nimic, mincinoaso!

— Faci mișto de noi!

— Ba nu fac! Uite tulumba! Recunoaște, perversule! zbieră sfrijita, lovind cu putere în ușă.

Nu vreau! Ai mințit de trei ori: nu m-am dat la tine pentru că sunt impotent, ți-am spus, dar tu ai râs ca proasta!

— Băi, frate, e dudă! Nu e nimeni acolo...

— Gura!... În seara asta ai fost la ONX, nu-i așa? Am făcut niște mișcare pe ring și ne-am simțit bine.

— Da, am vrut să rămân cu tine, dar m-a agățat perversul și m-a adus aici.

— Vezi, bă, că-i de-a noastră? Cum îl cheamă pe pervers?

— Tache – și nu sunt pervers! am strigat cât am putut.

Râsete grețoase au lovit frigiderul. Turbații mă înjurau, o împrôșcau pe mama cu cele mai scârboase mizerii, își frecau satisfăcuți bătele, în sfârșit puseseră etichete pe cel care îi stropise cu zoaie aproape doi ani de zile. Ai să mori, Tache!

— Deschide ușile, fă, să-i vedem muianul!

— E prizonierul meu, vreau recompensă, răspunse sfrijita cu tupeu.

— O muie caldă, veni propunerea și iarăși izbucniră în râsete și porcării.

— OK, 30 de dolari pe număr.

Curvă! Ești o curvă și-o trădătoare! Turbații au încercat o reducere, dar curva a ținut la preț, 30 de dolari, plata înainte! apoi au început să se tocmească între ei, cine i-o trage primul, cine al doilea... S-au înțeles după ce au spart o sticlă, gata, stingeți lanternele! Au strâns banii și primul turbat înainta spre frigider. Am auzit-o pe curvă numărând banii. M-am retras într-un colț al frigiderului, cu palmele la urechi, perversii! o făcea intenționat chiar în ușă, ca să mă umilească.

— Și-acum vrei să-mi tragi o muie? se interesă curva cu o voce inocentă.

— Am cotizat pentru una caldă, gâfâi turbatul.

— N-am caldă, dar am muie rece pentru toți! strigă Maria.

Am auzit mai întâi o bufnitură, uşile s-au zgâlţâit, apoi zoaiele au ţâşnit în frigider. Un jet mi-a trecut pe lângă ureche, udându-mi gâtul şi geaca. Doamne, în ce putoare am să mor! Cineva se zvârcolea, lovindu-se de uşi. Jetul cu zoaie îi îneca urletul. În frigider intra apă ca într-un submarin avariat în adâncul oceanului. Brusc, loviturile şi zoaiele s-au oprit, dar jetul continuă să se audă în direcţiile din care veneau urlete şi înjurături. Sfrijita se bate cu turbaţii? Am lovit uşile cu picioarele, degeaba, erau blocate. În frigider cădea o ploaie caldă şi puturoasă. Auzeam bufnituri, strigăte, înjurături şi fâsâitul furtunului meu drag. Afară e măcel, iar tu, Tache, putrezeşti aici ca o murătură. La un moment dat, măcelul a încetat. Picăturile cădeau din tavanul frigiderului pe capul meu, măsurând liniştea instaurată în Complex. Dacă le-aş fi numărat aş fi îmbătrânit de frică. Deodată, cineva smulse ranga şi trase de uşi. Lumina unei lanterne îmi lovi ochii, dar nu într-atât încât să nu recunosc că eliberatorul meu este un turbat. Mă ameninţă cu ştuţul în piept:

— Eşti mâncat!

— Ba tu eşti mâncat, turbatule! răsună glasul Mariei.

Fata îi sări în spate şi-l plesni în cap cu casca de pompier. Turbatul se prăbuşi fără replică. Maria se urcă pe trupul lui şi începu să topăie şi să chiuie. M-am grăbit să-mi recuperez ştuţul şi casca. Am pus mâna şi pe lanterna turbatului, captură de război! Furtunul era încolăcit în jurul frigiderului, gata să explodeze din cauza presiunii, aşa încât mi-a luat ceva timp să-l întind. După ce am inspectat Alimentara, nici urmă de turbaţi! m-am întors la prizonierul Mariei. Turbatul îşi revenise, dar mergea împleticindu-se, însoţit de urletele fetei:

— Dezbracă-te! Dezbracă-te!

Pentru a doua oară sfrijita îmi fură ştuţul din braţe, de unde dracu' avea atâta energie? dar de data asta îl propti în faţa turbatului:

— Dezbracă-te să-ţi bag zoaiele în cur!

Băiatul căzu în genunchi. Tremura ca o sperietoare de pe câmp. O pată neagră îi acoperea ceafa. Avea capul spart. Îşi acoperea faţa cu palmele, de durere, de neputinţă şi ruşine. Dacă ar şti tata ce-mi văd ochii! Dacă mama ar afla că, în

Alimentara în care împarte ajutoare pomanagiilor, Tache al ei îşi bate joc de un copil! Dacă Teodora m-ar vedea cum asist la această scenă în care un om este condamnat la moarte, mi-ar spune cu sictir: eşti o legumă, Tache! Dacă Muie şi-ar pune camera pe umăr ca să

filmeze un reportaj la CNN... în ce hal ai ajuns, Tache! Cum ai reușit să provoci atâta suferință, când ai fost martor la chinurile în care a murit tata? Cum poate un *loser* ca tine să accepte, prin tăcere și resemnare, ca un om să moară? Cum ai reușit să strângi atâta ură? În cei doi ani cât îi stropisem pe turbați cu zoaie, crezând că apăr Complexul, diavolul îmi luase în stăpânire sufletul. Cum să-lucid? Să-mi bag ștuțul în gură și să dau drumul la zoaie? Sau să privesc crima ce se pregătea sub ochii mei, liniștit că diavolul m-a părăsit și s-a retras în sufletul Mariei?

M-am repezit la sfrijită, i-am smuls ștuțul și am împins-o cât am putut mai departe de bietul băiat. L-am prins de umeri și l-am ajutat să iasă din Alimentară. Din spatele nostru, fata urla cât o țineau plămânii: bagă-i zoaiele în cur!

— Ce dracu' ai făcut aici, proasto? m-am răstit la Maria după ce l-am așezat pe turbat pe un calorifer dezafectat.

— I-am băgat tulumba în gură de i-au ieșit zoaiele prin urechi ca la arteziană!

Ochii îi sclipeau aprinși de o bucurie diabolică. Și ea era udă flească, iar paltonul roz – bun de aruncat la gunoi.

— M-a atacat, dar l-am luat direct în piept și l-am trântit de peretele ăla, îmi arată cu degetul o direcție aiurea, apoi își șterse nasul cu mâneca. Al treilea s-a dat la mine cu o bordură...

— Să nu mai pui mâna niciodată pe furtunul meu!

— M-a prins de gât și a vrut să mi-l sucească, bolborosi cu spume la gură.

E șocată, i-a sărit o doagă, e tra-la-la!

— Eu apăr Complexul de stricăciunile lor, dar nu-i umilesc!

— Ce să-ți spun, te-a apucat mila de jegurile astea!

Nu, nu este șocată: e posedată de diavol!

— Sunt niște copii nevinovați! Au avut norocul să aibă niște părinți bogați care să le dea bani pentru băutură și droguri. Eu n-am avut șansa lor, dar am destulă minte ca să nu mă comport ca un criminal. Pleacă, să nu te mai văd în Complexul meu! Pleacă!

Maria sări la mine și, în loc să-mi fure ștuțul pentru a treia oară, mă îmbrățișa. Buzele ei umede se lipiră de buzele mele uscate. Am scăpat ștuțul. Am vrut să-l recuperez, dar Maria mă mușcă de buză și îmi băgă limba în gură, mișcând-o cu aceeași îndemânare cu care manevrase și ștuțul. Nu știam ce să fac cu limba mea. Sărutul mă umplu de salivă. Când mi-a atins „omulețul” cu limba, m-am înecat și

am început să tușesc, împrôșcând-o cu muci și salivă. Iartă-mă, sunt scârbos! Maria căzu în genunchi. A leșinat? îmi ridică geaca, trase fermoarul blugilor, băgă mâna în prohab și pătrunse în chiloții mei. Mâna ei caldă trase puța mea bleaga. A început s-o frece în lumina lanternei pe care continuam s-o țin ca un pervers... O frecă din ce în ce mai nervoasă până când se convinse că puța mea rămâne rece și inutilă. Am închis ochii, știind că va ridica privirea. Un glas hodorogit m-a salvat:

— Muie papagalilor! Muie cu toporu'! Turbatul fugea șchiopătând din Complex.

— De ce nu m-ai lăsat să-i bag zoaiele în cur? îmi reproșa Maria, trăgându-mi la loc fermoarul.

Am fugit la Templu și am oprit pompa. Apoi am golit furtunul și l-am strâns colac. M-am întors în Alimentară, ajută-mă, Doamne, să n-o mai văd niciodată! Am aruncat la tomberon mizeria turbaților: o sticlă de votcă și patru de vin, niște pachete de țigări, un târnăcop cu coada ruptă, două răngi și lanterna. Maria stătea chircită pe caloriferul dezafectat. Nu mai exista niciun pericol, o las aici, cu genunchii trași sub bărbie, mă duc să mă culc, să-și vadă de dansurile ei, ura și la gară!

— Tache, mă iei la casa ta? scânci gata să izbucnească în plâns.

— De ce?

— Pentru că mi-e foame.

Mi-e rușine să te iau. Du-te și mănâncă la ONX! Nu vreau să te mai văd!

— Ia-mă acasă, că mor de frig!

Avea dreptate sărmana fată, singură și jengoasă putea să moară înghețată și s-o găsească pomana-giii care vor veni dimineața după ajutoare.

— Să-ți ștergi cizmele pe covorașul din fața ușii. Mama a dat cu aspiratorul prin casă, am invitat-o înainte de a ieși din Alimentară.

Și-a șters cu grijă cizmele pe covoraș, apoi s-a strecurat pe vârfuri în holul cufundat în beznă. Deschisesem yala fără zgomot, făcându-mi socoteala s-o bag direct în baie, să n-o audă mama. Am tras-o de mână spre sufragerie, dar bleaga s-a împiedicat și a căzut. Panicat, am schimbat destinația, poftim la bucătărie! am aprins lumina și am plantat-o pe taburet. Se clătina ca o curcă beată, albă la față, cu privirea de sticlă, părul de cerneală, dacă dă ochii peste cap trebuie să chem Salvarea, să vezi ce balamuc o să iasă, Tache! S-a ridicat brusc,

și-a aruncat paltonul în mijlocul bucătăriei și a fugit la baie. Am auzit cum a trântit ușa, bravo, fato, ai nimerit closetul fără ajutorul meu! Și mama a auzit-o. A apărut în papuci și cămașă de noapte, descoperindu-mă cu paltonul roz în brațe. Din palton cădeau picături de zoaie pe linoleum.

— A venit Teodora?

Am clătinat din cap, nu! dar n-a observat pentru că era somnoroasă.

— Teodora? Teodora, mamă, te-ai întors?

Se duse la baie, deschise ușa și se întoarse, pâș-pâș, îngrijorată:

— Cine-i fata care vomită așa de rău?

— E Maria, prietena mea. Ai să-i dai niște haine uscate?

S-a dus în camera ei și am auzit-o cum boscorodește și cotrobăie în șifonier. După ce i-a trecut supărarea, am văzut-o ducându-se la baie cu niște boarfe și un prosop alb, păstrat de câțiva ani în rezerva de lenjerie pentru musafiri. Maria dăduse drumul la duș. Mama s-a întors dezmeticită, mi-a luat paltonul roz fără să se strâmbe, deși putea ca un hoit, și l-a dus la baie. Își pusese capotul și cu o bucată de elastic își strânsese părul încărunțit.

— La 41 de ani și fără serviciu e greu să-ți faci o familie. Te-ai gândit din ce bani o să trăiești dacă o să vină copilul? spuse după ce termină de curățat cartofii.

M-am întors la fereastră. Complexul mai avea de dormit vreo două ore. Cum adică „dacă o să vină copilul”? În loc să-mi spună pe bune: dacă o să faceți un plod n-o să aveți bani să-l crește-ți, îmi vorbea ca unui oligofren, o să vină barza pe fereastră cu un copil în cioc! Las-o să vorbească, Tache, mâine dimineață îi faci vânt Lebedei! Măcar să fie mândră că la 41 de ani mă vede cu o fată, alta n-am găsit, dar e prima pe care i-o aduc în casă.

— Eu n-am vrut să am copii cu taică-tu pentru că nu l-am iubit. Până la urmă v-am făcut: pe tine, ca să nu zică lumea că sunt stearpă, și pe Teodora, ca să nu-l fac de rușine pe Radu față de colegii lui care aveau mai mulți copii. Ține minte, Tache: să n-o bați!

N-am s-o bat, mamă, vezi-ți de ficăței din tigiaie! M-am retras în camera ei să n-o mai aud cum trăncănește ca personajele din telenovele. Televiziunea lui Muie difuza clipuri muzicale piratate de la MTV. Mi s-a făcut dor de Muie și de vremurile în care îi dădeam interviuri. Trăiam ciudata senzație că lipsisem de-acasă mulți ani și că

revenisem cu o bucurie pe care nu aveam cui s-o împărtășesc. Tata putezea în pământ, iar comisarul Grigore Postolache îl căuta pe dementul care îi mutilase ochii. Mama era preocupată să împartă ajutoare (chipurile!) de la Uniunea Europeană. Sebastian se ambiționa să cucerească piața cu periile OBAE. Javra de Muie se zbătea să dea lovitura la CNN. Teodora fugise, lăsându-și baltă afacerile. Cine să asculte bucuria unui copil nedorit, procreat numai ca să arate lumii că ei, Silvia și Radu Enoiu, nu sunt niște ființe sterpe? Acum o înțelegeam pe Teodora, plodul făcut pentru a egala performanțele colegilor ceferiști, de ce nu se întorcea acasă, s-o vadă pe mama, pe vecinii din bloc, să revadă cartierul în care se născuse, pentru că lumea noastră nu era în stare să asculte, iar bucuriile ei împărtășite, semnarea unui contract ce îi aducea vreo câteva sute de mii de dolari sau o bijuterie cumpărată de la Köln, s-ar fi scufundat în mlaștina nesimțirii în care trăiam. Și cu cât mă gândeam mai mult la Maria, care făcea duș, și la mama, care îi pregătea cartofiori prăjiți cu ficăței de pui, cu atât simțeam mai tare bucuria că m-am întors acasă cu ceva. Nu m-am întors de mână cu Miss România și nici cu o roată de cașcaval în sacoșă. Pentru prima dată copilul nedorit, ajuns la 41 de ani, venise acasă fericit. Am plâns de fericire, ștergându-mi nasul la timp, pentru că Maria intră în cameră și mă chemă la masă, în bucătărie.

— De unde ai furat hainele astea? am chestionat-o în timp ce mă holbam la taiorul negru, purtat cu doi nasturi descheiați la gât ca un soldat în permisie, și la pantalonii călcați la dungă ce îi cădeau impecabil.

Maria se fâstâci, dar mama o salvă:

— Am cumpărat costumașul pentru Teodora.

Când o să vină acasă, am să-i cumpăr altul. Îți place, Mărioaro?

— Săru' mâna, răspunse repede și o sărută pe obraz.

Mama primi răsplată cu ochii închiși, aștepta de zeci de ani un pupic pe obraz.

— Și pe gât ce-ai pățit? am insistat cu privirea ațintită pe bucata de leucoplast lipită pe gâtul ei de lebădă.

— Pentru asta ar trebui să răspunzi tu, mi-o întoarse mama cu reproș, ține minte, să n-o bați!

Eram revoltat: cele două femei se comportau de parcă erau deja soacră și noră. Mama îi dădea indicații ferme cum să așeze tacâmurile, unde să pună coșul cu pâine pe masă, cum să taie cașcavalul (ajutoare

de la Uniune!), o amenința să mănânce totul din farfurie, tu nu te uiți în oglindă ce slăbuț ești? iar Maria se pisicea, îi intra în grații, ce bine miros ficăței, ah, ce foame mare m-a lovit! de unde aveți aceste tacâmuri așa de drăguțe? ce floricele colorate are fața de masă (o mușama ordinară), fleacuri muieresti. Au continuat să sporovăiască și în timpul mesei, aragazul îl am de 20 de ani și niciodată nu mi-a scăpat gaze, nu l-aș schimba nici dacă îmi dai unul nou, știu engleza, franceza și italiana, se laudă Maria, mă descurc în germană și portugheză, și Teodora știe la perfecție engleza și franceza, e profesoară, a terminat șefă de promoție, nu se lăsă mai prejos mama, apoi au dat-o pe copii, ce greu se cresc, cu sacrificii și chinuri, dar sunt atât de dulci, ca niște păpuși! trebuie să te ocupi de educația lor că altfel o iau razna, mai ales în ziua de azi, nu vedeți la televizor câți copii se droghează? dar se găsesc o mulțime de sfaturi pe Internet pentru tinerele mame! pe Teodora și Tache i-am educat să fie cuminți și ascultători...

— Încetează, mamă!

Cele două femei s-au întors revoltate: bătrâna, pentru că îi tăiasem avântul de a turna aiurea sfaturi din experiența ei dobitoacă de femeie care toată viața spălase aceleași funduri, iar puștoaica, pentru că o descurajasem să-și facă numărul de fetiță smerită și pupincuristă.

— Du-te și te spală pe mâini, mă pedepsi mama.

— Și pe frunte, adăugă Maria.

M-am dus la baie ca un copil cuminte, nu înainte de a trage cu urechea la ușa lui Dura. Liniște. În baie mirosea a levănțică. M-am spălat pe mâini, apoi pe frunte, în sfârșit am scăpat de limba de ceas (Maria) sau de borătura ca semn de recunoaștere al unui trib musulman (Muie). Am mirosit prosopul alb și umed care ștersese sânii Mariei, dar n-am simțit nicio excitație. Când m-am întors, le-am găsit pe cele două prietene cocoțate în mijlocul patului, uitându-se la pozele familiei pe care mama le păstra într-o servietă din piele jupuită. Clipurile muzicale alunecau la televiziunea lui Muie.

— Să știe Mărioara cine ești, mă tachina mama și sfrijita îmi făcu în ciudă, sâc-sâc, gudurându-se pe lângă soacră.

Mama risipise pozele în așternut. Maria alegea câte una și se minuna scoțând niște sunete de mătă care îl descoperă pe motanul ei, la vârsta de cinci ani, în chiloți negri, stând la soare pe scările blocului cu o mistrie în mână, lângă doi zidari în salopete, de abia ne

mutaserăm, explică mama, sau la opt ani, jucând fotbal în curtea Complexului, taică-su l-a pozat, ce crăcănici erai! – râse Maria. A văzut-o pe Teodora la șase ani, durdulie și cu genunchii răniți pentru că era singura fetiță din cartier care se băga printre băieți să joace fotbal, apoi la nouă ani, cu coroană de premiantă în clasa a treia, l-a admirat pe tata tras în poză, foarte țeapăn, de parcă Partidul îi băgase în cur Ordinul Muncii Clasa a III-a în loc să l-î atârne de reverul hainei, pe buncii din partea mamei în costume de miri, ce scumpi erau porumbeii! pe Silvia de mână cu cei doi copii în parc (copiii nedorți – asta nu i-a mai spus), pe nașul nostru de botez, un dobitoc... Mama trăncănea ca o moară stricată despre bolile pe care le făcusem, despre vecinii de deasupra care ne inundau, despre sindicatul C.F.R. care le dăduse apartamentul, apoi își cumpăraseră mobilă, frigider și televizor, despre fericirea din vremea ei care nu anunța prin nimic tragedia, disperarea și moartea ce aveau să urmeze. Asta-i băga în cap Mariei, că am dus-o bine pe vremea lui Ceaușescu, iar sfrijita miorlăia ipocrită... Căpățâna lui Muie apăru pe micul ecran: – Vă salut, noctambuli și depresivi care ne urmăriți la această oră! Întrerupem programul muzical pentru a difuza în reluare, la cererea unui număr impresionant de telespectatori, interviul acordat în exclusivitate postului nostru de către doamna Silvia Enoiu, mama milionarei Teodora Enoiu. Vă reamintesc că Teodora Enoiu a dispărut din oraș la puțin timp după ce familiile celor trei tineri, Daniel, Horia și Octavian, omorâți de Securitate în iarna anului 1984, au depus la Procuratură o plângere împotriva ei. Vă invit să urmăriți un interviu zguduitor al acestei mame care și-a pierdut fiica pentru totdeauna. Banda, vă rog!

Dintre toți noctambulii și depresivii care îl urmăreau pe Muie, numai eu știam că rugămintea lui va fi îndeplinită de nevastă-sa, Loredana, dar nu-mi folosea la nimic. Am văzut-o pe mama în Alimentară, filmată imediat după ce terminase de împărțit brânza de la Uniunea Europeană. În spatele ei se foiau pomanagiii nemulțumiți care verificau putinile abia golite. Câțiva puști își băgau mutrele în cadru, în ciuda înjurăturilor lui Muie. Mama ținea la piept o bucată de brânză împachetată într-o pungă. Mama mea încremenise în mijlocul patului, ținând în palmă o poză a Teodorei.

Muie: Stimată doamnă Silvia Enoiu, muncii zi și noapte în slujba Uniunii Europene pentru fericirea oamenilor din orașul nostru, dar sufletul de mamă plânge după fiica dumneavoastră... (Du-te-n mă-ta-n

cur la o parte, boule!) Ce gânduri aveți să-i transmiteți Teodorei, care la această oră s-ar putea să vă urmărească, dacă nu cumva a fugit din țară?

Mama (privind fix în cameră de parcă ar fi văzut-o acolo pe Teodora): Să te întorci, Teodora, și să recunoști că ai greșit.

Muie: Extraordinar, stimați telespectatori! Doamna Enoiu o roagă pe fiica sa să recunoască faptul că i-a turnat la Securitate pe Daniel, Horia și Octavian...

Pomanagiul 1: Alo, Uniunea! Trimite, dom'le, niște parizer!

Muie: (Ieși, împizda mă-tii de bou, că-mi strici interviul/) ... Repetați, doamnă, ce anume a greșit fiica dumneavoastră?

Mama: Respectul față de părinți. Un telefon nu mi-a dat de ani de zile, că sunt mama ei. Uite, Teodora, mamă, avem mâncare! (Arată bucata de brânză) Poți să te întorci acasă...

Pomanagiul 2: Mulțumesc Uniunii care m-a scos din foame!...

(Imaginea începe să tremure. Muie coboară camera de pe umăr și filmează de la nivelul picioarelor, încearcă să-i împrăstie pe pomanagii. Se aude cum înjură și scuipă. Îmbrânceli și amenințări. Muie nu reușește să scape de pomanagii.)

Camera revine pe umărul ziaristului și o caută pe mama. O găsește în același loc, nemișcată?)

Muie: Haideți, doamnă, spuneți cum i-a turnat Teodora pe băieți la Securitate!

Mama: Nu știu să-ți spun, Mihăiță, pentru că n-am auzit-o cum i-a turnat. Taică-su știe, Dumnezeu să-l ierte, pentru că a vorbit cu ea înainte să plece.

Muie: Așadar, răposatul Enoiu cunoștea mârșăvia săvârșită de fiică-sa.

Mama: Teodora n-a făcut mârșăvii. Radu era foarte supărat pe ea pentru că ținea corespondență cu străinii care-i trimiteau ilustrate și pentru că umbla în port ca să facă rost de la marinari de poze cu peisaje din toată lumea. Teodora, mamă, tu nu știi ce înseamnă dorul de mamă, să am și eu cu cine vorbi, cu cine mă sfătui. Te-am văzut la înmormântarea lu' taică-tu cum fumezi, nu arăți prea bine, Teodoro, dar n-am vrut să-ți vorbesc de față cu toată lumea pentru că tu trebuia să vii la mine și să te interesezi ce mai fac. Să nu te aștepti niciodată să vin eu, mama ta, la tine, pentru că n-am să-ți dau satisfacție ca să mă vezi cum mă umilesc în fața ta.

Muie: Câți ani avea Teodora când a început să toarne la Securitate?

Pomanagiul 3 Lasă-ne în pace cu Securitatea, dom'le, că murim de foame! Uniunea să ne dea locuri de muncă, pentru că avem copii de crescut! Sunt șomer și am trei copii! Cu ce să-i cresc, cu o bucată de brânză?

Pomanagiul 4: Doamnă, ce se bagă mâine de la Uniune, că vreau să mă învoiesc de la serviciu, să prind și eu ceva...

Unpuști (în cadru, cu un fular alb-roșu): Muie Steaua!

Mama (derutata): Uniunea o să bage și margarina... Radu n-a gonit-o de-acasă...

Dura (cu vocea lui grețoasă, din spatele camerei): Dragă doamnă Enoiu, vă rog să spuneți în fața oamenilor care dintre cei trei tineri omorâți de Securitate a fost prietenul Teodorei?

Pomanagiul 3: Șomajul, dom'le! Asta-i problema!

Muie – Băga-ți-aș problema-n cur!... Spuneți, doamnă, cine a fost iubitul Teodorei?

Mama: Teodora a fost fată cuminte, mi-ar fi spus dacă ar fi umblat cu un băiat.

Pomanagiul 4: Mâine dimineață mă învoiesc de la serviciu să-mi prind rândul la Uniune...

Dura: Dacă nu știți, atunci vă rog să aflați că iubitul pe care Teodora l-a turnat la Securitate și care a fost bărbatul care a dezvirginat-o...

Două blonde ciufulite, cu buzele băloase, i-au luat lui Dura din gură numele iubitului Teodorei, în loc să-l pronunțe, scoteau niște lălăieli leșinate. Interviuul fusese întrerupt de un spot muzical de la MTV. Ce dracu' îl apucase pe Muie să taie transmisiunea? Loredana apăsase din greșeală pe alt buton?

— Uite ce nașpa dau astea din picioare, parcă le-au intrat chiloții în cur... Iertați-mă, dar nu mă pot abține! se scuză Maria și o pupă din nou pe mama.

Maria schimbase canalul! Am sărit în pat, i-am smuls telecomanda și am butonat-o furios până am revenit pe televiziunea lui Muie. Prea târziu; în locul interviului curgea un clip cu niște ciori îmbrăcate în șalvari care ne arătau degetele de la mâini în ritm de hip-hop.

— De ce ai schimbat canalul? am urlat.

— M-am plictisit, răspunse sfrijita atentă la poza Teodorei.

Mama ascunse fotografia în servietă. De ce ai dat interviu, mamă? De ce? Cum ai putut să spui asemenea prostii despre Teodora? De ce i-ai permis lui Muie să zică atâtea minciuni?

— Domnul Adrian Dura m-a rugat să apar la televiziune, răspunse mama la toate întrebările care îmi clocoteau în minte. Mi-am promis că ne plătește întreținerea și lumina. A ieșit bine, nu? se întoarce la Maria și obține o aprobare dulce. După interviul meu, Teodora se va întoarce acasă, ai să vezi!

— Cine a fost iubitul Teodorei?

— Nu știu, nu mă interesează și nici n-am auzit, pentru că oamenii făceau scandal... Eu am treabă, am treabă și mă grăbesc, se precipită mama, ținându-se cu o mână de stomac și cu cealaltă strângând de-a valma pozele în servietă.

Intrase în panică pentru că durerea de stomac o anunța că ajutoarele de la Uniune veniseră cu mult mai devreme decât ora obișnuită. Aruncă servieta în șifonier, își trase paltonul, cizmele, căciula și ieși din casă ca o nălucă.

— Ești varză, constată Maria.

— Mă duc să-l bat pe Dura!

— Super, vreau și eu să-l bat! Promiți că mă lași să-i trag doi pumni în nas?

— Nu te las, pentru că o să păteze cu sânge așternutul din patul meu.

— Ce face rapandula în patul tău? se holbă fata.

— Doarme...

I-am spus că Dura e chiriașul nostru, ne-a plătit chiria pe șase luni. A râs în hohote, dar nu m-a crezut, faci mișto de mine? Doarme în camera mea, în patul în care a murit tata, poftim!

Maria a sărit arsă de ură:

— Îl aruncăm în Dunăre!

A scos din buzunarul taiorului rola de leucoplast pe care o folosisese să-și panseze rana de pe gât. Am înțeles din prima: îi lipim leucoplastul pe gură, îl legăm cu sfoară, am sfoară în cămară! îl ducem în port, îi punem un pietroi de gât și-i dăm brânci în apă, amin! Dar nu înainte de a-i scoate din buzunare toți banii. Va dispărea din viața noastră așa cum a apărut. Nimeni nu va ști! – i-am făcut Mariei un semn din ochi în timp ce tăiam bucățile de sfoară, asta pentru picioare,

asta pentru mâini, mai pun una de rezervă, iar ea mi-a răspuns cu foarfecă pregătită să taie leucoplastul, OK! Am pornit ca un comando din Terminatorspre camera lui Dura, dar ne-am oprit la ușă:

— Chiar vrei să-l aruncăm în Dunăre?

— Trebuie, mi-a răspuns cu o răsuflare care mi-a încins urechea. Eu aprind lumina și tu îl ții de cap.

— Mai bine îi dau un cap în gură și tu îi tragi doi pumni în nas.

— Ți-e frică?

— E și el un om, nu poți să-l arunci în Dunăre ca pe o cutie de conservă. Ar trebui mai întâi să-l luăm la întrebări: de ce minte, cine a fost iubitul Teodorei, ce vrea să facă în Complex, de unde are atâția bani...

— Ești un căcăcios!

— Tu pricepi că suntem criminali? Dacă ne prinde comisarul Postolache înfundăm pușcăria.

— Rapandula trebuie să moară pentru că ne-a umilit.

— Ce te doare pe tine de umilința mea? Am văzut cum le-ai tradus belgienilor porcăria cu Teodora și Securitatea și nu te-ai simțit deloc umilită.

— Nu mi-a plătit toți banii pentru cât i-am dansat pe Vivaldi!

— Pentru bani ai fi în stare să iei și muie... Dacă tușea lui Dura nu s-ar fi auzit în acea clipă, cu siguranță sfrijita mi-ar fi tras un pumn în nas. A fost semnalul de atac: Maria a aprins lumina, iar eu am sărit cu genunchii pe pieptul boșorogului, imobilizându-i capul. Dormea fără plapumă, cu fața în sus și mâinile pe piept. Nici n-a apucat să deschidă gura, că Maria i-a lipit o bandă de leucoplast. I-am prins brațele sub genunchii mei. A început să se zbată. O clipă m-am gândit să-i trag un cap în gură, dar privirea lui sticloasă mi-a amintit de tata, pe care-l bărbierisem înainte de a-și da duhul. Dacă ochii tatălui meu înghețaseră de spaimă pe aparatul de ras, peste cei ai lui Dura se mai adăugase și o undă de reproș: știu cum ai chinuit un om care nu dorea să fie bărbierit. Tata văzuse Coasa în aparatul de ras, Dura o descoperea în foarfecă din mâna Mariei.

— Ține-l, Tache, că ne scapă!

— Pe ochi, lipește-l pe ochi! am strigat, dar sfrijita îi lipi al doilea plasture pe gură, inutil.

Dura se zbătea din tot corpul. Așa se zbătea și sufletul tatălui meu când îl bărbierisem. Fața boșorogului se învineți, ridurile de pe

frunte i se adânciră în două șanțuri săpate cu foarfecă, horcăia, dar nu renunța la privirea sticloasă, singura lui apărare împotriva Coasei. Maria m-a salvat, lipindu-i la timp un plasture în jurul capului și acoperindu-i privirea care îmi măcina puterile, apoi m-a ajutat să-i leg mâinile. Dura s-a potolit, obosise sau se convinsese că zbaterea era inutilă. Am vrut să-i leg și picioarele, dar Maria m-a atenționat, nu va putea să meargă, isteță fată!

— Ce picioare de maimuță! se amuză pe seama membrelor păroase ale boșorogului.

I-am făcut semn să nu mai râdă și atunci am descoperit că Dura purta niște chiloți boxer și un tricou alb de *sportsman*, cum ar spune Teodora, tocmai lucrurile pe care intenționasem să i le arunc pe geam când intrasem pentru prima dată în camera lui. Cu cei trei plasturi pe față, Dura de abia mai respira.

— Ești bun de aruncat la groapa de gunoi să te mănânce câinii, îl amenință sfrijita și râse ca un criminal din filmele proaste.

Fata prelua inițiativa: îi ordonă să se ridice, îi puse pantofii de lac în picioare, îl îmbracă cu paltonul, atât cât putea fi îmbrăcat un om cu mâinile legate, și îl împinse la ușă. L-am păzit cu schimbul, așa încât fiecare să aibă timp să se îmbrace. Maria și-a tras paltonul roz (deși mama îl curățase, tot mai păstra urmele luptei cu turbații), apoi i-a legat boșorogului o sfoară de gât și l-a tras ca pe un sclav pe scări. Noroc că l-am ținut de ceafă, altfel s-a fi prăbușit. Străzile erau pustii. Pomanagiii nu aflaseră că sosiseră ajutoarele Uniunii, pentru că nu avea cine să-i anunțe, Dura fiind târât în jurul blocului, cu un plasture pe gură. Am făcut vreo patru-cinci ture, ca să-i dăm impresia că mergem în afara orașului. Pe drum, Maria i-a pus piedici și l-a lăsat să se ridice singur, l-a ciupit de față și l-a tras de păr, i-a băgat țigări în urechi, l-a îmbrâncit, l-a scuipat și l-a batjocorit. Dura a îndurat fără să scoată un geamăt. Până la urmă, sfrijita își propti sclavul în dreptul tombe-roanelor din spatele blocului.

— Simți putoarea gunoaielor? Simți?

Dura dădu din cap, cum dracu' să nu simtă! Maria imită urlatul unui câine înfometat. Am urlat și eu ca un câine. Fata îmi arătă două degete, semnul victoriei, bravo, i-am băgat frica în oase! L-a urcat pe un tomberon:

— Ești pe marginea gropii, gunoiule. Spune-ți ultima dorință!

Nu putea s-o spună. Sfrijita își dădu seama de gafă și îmi ordonă:

— Dă-i brânci gunoiului!

L-am împins și Dura căzu icnind într-o movilă de gunoi. Amândoi am râs pe înfundate. Maria a fumat o țigară, iar eu am imitat urlatul unui câine și am răscolit cu picioarele gunoaiele din jurul lui Dura.

— Nu meriți să te mănânce câinii, se aplecă fata și-l trase pe bătrân. Șobolanii din canalizare trebuie să te sfâșie!

Am mai făcut trei ture de bloc, Maria continuând să-l batjocorească. Ne-am oprit în dreptul unei guri de canalizare. Din proprie inițiativă am ridicat capacul din fontă și Dura a fost obligat să îngenuncheze. Maria i-a împins capul în canalizare:

— Auzi șobolanii? auzi?

Am auzit un susur, parcă ar fi curs un robinet. Firul de apă a ajuns până la cizmele mele. Dura se pișase pe el. Iarăși am râs pe înfundate și ne-am bătut palmele: Cuba!

— Șobolanii strâmbă din bot la pisatul tău. Mai bine să te mănânce peștii din Dunăre.

Sfrijita își trase de sfoară sclavul și porni pe mijlocul străzii. Am tresărit înfricoșat de hotărârea Mariei. Pentru a ajunge la Dunăre trebuia să străbatem orașul, imposibil să nu fim văzuți! Deja se aprinseseră luminile la blocuri, oamenii se pregăteau să plece la muncă. Două mașini au trecut pe lângă noi. E groasă, Tache! mai bine fugi acasă, îl urăști pe Dura, dar nu atât de tare încât să-l omori. Maria și-ar fi continuat drumul până la fluviu, trecând cu inconștiență chiar și pe lângă mașina comisarului Grigore Postolache. Am zărit la timp automobilul care staționa pe marginea străzii și silueta polițistului la volan. N-am mai apucat să mă întreb pe cine pândeă, pentru că m-am aruncat asupra bătrânului, l-am luat de umăr și ne-am întors, prefăcându-ne că suntem doi bețivi care se clatină. Farurile mașinii n-au sclipit, slavă Domnului! Maria ne-a urmat până în fața blocului. Ce facem acum? Sfrijita l-a apucat de sfoară și l-a tras în bloc. Iarăși mi-l bagi în casă, fato? Urcând scările, aveam de gând să-i scot bandajele și să-l iau la întrebări: de ce o compromite pe Teodora, de ce își bate joc de mama, de ce face acest circ cu Uniunea Europeană, ce vrea de la noi? Când am deschis ușa, Maria a trecut pe lângă mine, împingându-l pe bătrân direct în bucătărie. A deschis fereastra și l-a forțat să urce pe pervaz:

— Ai să zbori ca să te mănânce vulturii!

Pe cerul oraşului nostru nu zburau vulturii, ştiam asta din toţi anii în care vegheasem Complexul, în loc s-o corectez, am apucat-o de mâini, să nu care cumva să-i dea brânci, şi am dus-o în hol. I-am cuprins capul în palme şi am privit-o în ochi:

— Să nu uci în casa mea! Ai înţeles, Maria? Ochii Mariei au clipit înţelegători: să nu ucidă.

— Pleacă! Acum.

A închis ochii: plec, acum. Am eliberat-o din strânsoare şi i-am mângâiat părul negru cu şuviţe albastre. S-a îndreptat spre uşă, scotocindu-şi buzunarele paltonului, parcă ar fi vrut să se convingă că nu uitase ceva în casa mea. A deschis uşa, aruncându-mi un zâmbet trist, adio!... Totuşi, uitase ceva în bucătărie! Dintr-un salt ajunsese la fereastră şi împinse corpul bătrânului peste pervaz. În timp ce Maria fugea pe scări, Dura se ridică în genunchi şi pipăi podul de aer cu mâinile legate.

După două zile, Maria m-a strigat din faţa blocului. Ce vrei? Adusese un grup de pinguini în Alimentară. Du-te dracului! Nu erau marinari greci, aşa cum promisese, ci oameni de afaceri germani. Pupă-i în cur! Şi-au lăsat afacerile pentru o jumătate de oră ca să afle cum a fost tragedia, disperarea şi moartea pe vremea ta. Du-i la curve! Pe tine te aşteaptă, Tache!... Am coborât, le-am povestit şi le-am jucat scenele memorabile, iar Maria le-a tradus cu însufleţire în engleză. Niciun pinguin n-a fost curios ce adăpostise dulapul din fontă şi nici Dura n-a mai apărut cu minciunile lui. Afaceriştii nemţi ne-au dat 100 de dolari şi Maria le-a mulţumit pe limba lor. Am vrut s-o strâng în braţe de bucurie, dar ea mi-a luat-o înainte, sărutându-mă pe obraz: mă ierţi? Te iert, Lebăda mea albastră! Dura a scăpat, şi-a agăţat paltonul de tabla pervazului, l-am salvat ca în filmele cu James Bond, am minţit-o, super! apoi i-am spus adevărul: i-am dezlipit plasturii de pe mutră şi l-am lăsat în pace. Fata s-a convins că spusese adevărul, nici nu apucaserăm să împărţim banii nemţilor în curtea Complexului, că s-a auzit vocea boşorogului amplificată la portavoce: „Avem margarina de la Uniunea Europeană! Avem margarina...”. În realitate, Dura s-a întors pe podul de aer, şontâc-şontâc, în casa noastră. A avut noroc, legat la ochi şi la mâini putea s-o ia razna şi să cadă de pe pod pentru că, sunt sigur, nu avea amintiri care să-l salveze.

În următoarea lună, Maria a adus în Complex douăzeci şi trei de grupuri de pinguini. În fiecare dimineaţă, fata îşi făcea rondul prin

restaurantele celor trei hoteluri din orașul nostru, în căutare de clienți. Aranjase cu recepționerii hotelurilor (le-o fi dat șpagă?) astfel încât să afle cu precizie ce străini soseau, cu ce treburi și cât timp vor sta în oraș. Îi aborda de obicei la micul dejun, propunându-le fără ocolișuri o scurtă excursie exotică în care vor cunoaște o pagină de istorie recentă a României sau, o altă variantă, o vizită de neuitat la un muzeu al durerii și-al morții, comparabil cu cel al Holocaustului, îi vrăjea Maria. Niciodată nu am fost martor la aceste abordări, dar în fiecare după-amiază o așteptam la fereastră, puțin îmi păsa că mama umplea frigiderul și camera cu margarina, cofraje cu ouă, măslina, ulei de floarea-soarelui de pe vremea când tragedia, disperarea și moartea ne mutilau viețile, sau că Dura se odihnea în patul în care murise tata. Maria apărea în curtea Complexului și îmi făcea semn cu mâna, hai! Coboram în Alimentară ca un elev nerăbdător să spună lecția. Povesteam pe îndelete, atent la reacțiile auditoriului și având grijă ca pinguinii să nu se plictisească.

Maria traducea fiecare cuvânt, pătrunsă de importanța faptelor relatate. Răspundea prompt la orice întrebare și, dacă nu știa, mă consulta până se lămuria, așa încât să fie cât mai convingătoare pentru vizitatori. Au fost zile când eram deprimați, poate din cauza ploilor insistente, poate din cauza nopților pierdute la ONX, dar niciodată nu ne-am bătut joc de curiozitatea pinguinilor. Era de-ajuns să simt că vorbesc cu o undă de plictis despre rafturile cu făină și orez ca să se intereseze din proprie inițiativă cum doseau vânzătoarele sub teighea asemenea pungi, în timpul crizei, provocându-mi astfel chef de povesti. Uneori, după ce pinguinii plecau (renunșasem să-i numesc ciori), comentam prestațiile noastre, dacă am fost suficient de expliți, dacă nu ne-am pierdut în amănunte, dacă au înțeles traducerea, dacă și-au putut închipui cum își lăsau pensionarii sacoșele cu sticlele de lapte la rând și reveneau după ce-și dezghețau oasele la flacăra plâpândă a aragazului... Ne criticam și ne încurajam, mâine o să fie mai bine, ai să vezi! Maria mi-a sugerat să nu mai fiu atât de scorțos, dar nici să exagerez într-o veselie imbecilă ca un prezentator de divertisment TV. Am ascultat-o pentru că avea experiență de *zbowman*, dar nu i-am mărturisit de interviurile mele trucate și scandaloase acordate lui Muie. Deși ne corectam prestațiile ca doi actori, nimic din expunerile noastre nu era regizat. Totul venea dinăuntrul nostru, chiar dacă Maria nu trăise cu ochii maturității acele

vremuri.

Astfel, au cunoscut istoria Complexului o echipă franceză de handbal feminin (câteva fete au plâns), niște ingineri polonezi (care și-au amintit de criza lor din 1980), un grup de profesori de asemenea francezi (ce constipați!), trei marinari olandezi care mai mult s-au holbat la Maria (labagii), un primar și doi consilieri suedezi care veniseră la un simpozion pe probleme de agricultură (muți ca niște lebede), spanioli, libanezi, greci, dracu' să-i ia, că nu mai conta ce neam sunt, banul să iasă! Maria se descurca minunat în orice limbă, așa cum i se lăudase mamei. Adusese pinguini în grupuri la fel de mari precum cel format din pensionarii belgieni sau persoane solitare, cum a fost cazul unui evreu, medic stomatolog, care se afla în trecere prin orașul nostru în drum spre neamurile lui din nordul Moldovei. (Evreul s-a dovedit un zgârie-brânză, ne-a dat câte 5 dolari.) Dar cea mai mare izbândă a Mariei a fost seducerea unei perechi de japonezi, soț și soție, îmbrăcați în impermeabile impecabile, el legat de gât cu un aparat de fotografiat, ea legată de gât cu o cameră video mare cât un pachet de unt, căroră le-am povestit timp de trei ore cum a fost tragedia, disperarea și moartea, până am ajuns amândoi în pragul leșinului din cauza epuizării. Pinguinii din Țara Soarelui Răsare ne-au bombardat cu întrebări mai ceva ca aviația niponă care a scufundat flota americană în filmul *Pearl Harbor*. După ce am acceptat să ne pozăm împreună cu ei lângă frigider, locul unde au fost uciși trei tineri de către Securitate (treacă de la mine!), ne-am dat seama că efortul nostru meritase din plin: 200 de dolari de căciulă!

Poveștile noastre au suferit și eșecuri. Am refuzat trei chinezi dubioși, pentru a nu stârni mânia oamenilor din cartier ce își aminteau vizita oficială a celor șase gălbejiți în urma căreia dispăruse toată mâncarea din Alimentară. În realitate, nu de istoria noastră erau interesați, ci de posibilitatea de a închiria niște spații comerciale în Complex pentru a-și vinde tricourile și blugii. Niște marinari ucraineni au plecat după cinci minute, probabil înțeleseseră de la Maria că îi duce la bordel. Un englez care s-a dat drept manager – ăsta este de-al Teodorei, mi-am frecat palmele cu gândul la lirele lui sterline – ne-a întors spatele fără să ne asculte, sictir, băț în cur! i-a strigat Maria, care se străduise să-i vorbească cu accent *British*. Au mai trecut și două grupuri de ruși, niște balerini aflați în turneu, care ne-au tras țeapă, poftim, dansatori de-ai tăi! i-am reproșat Mariei, și niște studenți la

matematică pe care nu i-am taxat. Oricum, rușii ne-au crispat, pentru că am simțit că le vorbim despre „funie în casa spânzuratului”. Ei ar fi fost în stare să ne povestească fără niciun ban despre grozăviile din Gulag. Ce-i aia Gulag? m-a întrebat Maria, iar eu am ridicat din umeri, un lagăr din Siberia unde au murit milioane de oameni, mult mai nasol decât în Alimentara noastră. La un moment dat, mi-a venit ideea să amenajez niște rafturi și galantare în care să așez alimentele ce soseau zilnic de la Uniunea Europeană. I-am arătat Mariei termenele de garanție de pe pachetele de margarina și de pe cutiile cu măsline, încercând s-o conving că ajutoarele sunt expirate, că sunt minciuni pentru pomanagii, dar pentru muzeul nostru sunt mărturii adevărate... „N-are rost să ne complicăm, suntem credibili prin vorbe”, a strâmbat din nas sfrijita și, în replică, mi-a servit o idee la fel de complicată: să băgăm Alimentara în oferta agențiilor de turism din oraș. În următoarele zile, a adus tot felul de indivizi, niște puțoi spilcuiți care i-ar fi sărutat picioarele Teodorei dacă ar fi ajuns să-i aprindă o țigară, prezentându-le ce câștiguri ar avea de pe urma includerii acestei oferte istorice în traseele turiștilor străini. Niciunul n-a avut curajul să intre în Alimentară și să asculte povestea noastră, preferând să analizeze de pe trotuar obiectivul turistic. Cei mai mulți ne-au tratat ca pe niște nebuni, unii ne-au înjurat, considerându-ne escroci (am vrut să-i calc în picioare, dar Maria m-a oprit), alții au râs flegmatic, ce tâmpiți sunteți, un singur puțoi a spus da, mâine semnăm contractul, dar a doua zi am găsit agenția închisă, dăduse faliment. A fost cea mai frumoasă lună din viața mea: am câștigat 830 de dolari. Maria și-a cumpărat pantofi, o jachetă portocalie cu glugă (paltonul l-a aruncat, așa cum prevăzusem) și două fuste scurte, mulate pe fund, care îi puneau în evidență pulpele slăbănoage când dansa pe ringul de la ONX. Se angajase animatoare pentru 10 dolari pe noapte. Pentru că știa meserie, patronul i-a rezervat o masă la care același chelner cu mutră bună de flegme mă servea în fiecare seară cu ceai de fructe și semințe de bostan, gratis. Ceva se schimbase în dansul Mariei. Nu i-am spus, de teamă să nu-i rănesc orgoliul de artistă și să mă ia peste picior. Deși trăgea vreo patru-cinci ginuri, torpilându-se cu o votcă mică, mișcările ei păreau studiate, de parcă ar fi dat lecții de dans în fața oglinzii. În ciuda băuturii, își păstra siguranța, dar își pierduse spontaneitatea din prima seară, când îmi risipise semințele pe ring. Chiar și când se odihnea, făcând conversație cu tot felul de cretini care doreau să i-o

pună, părea absentă și confuză. N-am avut curajul s-o întreb de ce nu se bucură de succes, de ce nu mai este atât de *vie* ca la început. Am pus blazarea pe seama oboselii sau, ce mărlan! pentru că era nefcută.

O singură dată gândurile Mariei au fugit din Alimentară. În loc să traducă povestea camerei frigorifice pentru trei ingineri indieni care veniseră în schimb de experiență la combinatul siderurgic, sfrijita m-a întrebat scurt:

— Ce-ai face dacă acum aş pleca la gară și aş lua acceleratul de București?

— Aş pierde banii pinguinilor, am răspuns derutat. A dat din cap lămurită, fără ea nu m-aş fi descurcat. Dar de ce să pleci? Aici câştigi bani, la Bucureşti tragi mâţa de coadă. Maria a revenit și le-a tradus pinguinilor indieni poveştile despre camera frigorifică. Am câştigat 30 de dolari.

Aşa cum eu observasem că dansul Mariei suferise o ciudată schimbare, la rândul ei, mama constatare că stăteam altfel la fereastră. Cum stai?

— Nu ştiu, parcă nu-ţi mai pasă de ceea ce vezi.

Mama bătea câmpii, credea că sunt îndrăgostit. Observaţia ei m-a readus totuşi cu picioarele pe... Complex. Absorbit de muncă, uitasem să privesc cu atenţie ce se întâmplase în Complex. Mama continua să împartă alimentele care soseau când o apucau durerile de stomac, la primele ore ale dimineţii, o singură dată pe zi. Noul program a stârnit protestele pomanagiilor. O bătaie de joc! Uniunea este o adunătură de escroci! Ce-au cu noi, de ce ne persecută? De ce nu-şi respectă promisiunile? câţiva pomanagii au depus memorii la Primărie și la Fundaţia „Armonia”, dar Aneta Bogdan n-a luat nicio poziţie oficială. Deşi Dura le-a explicat: „Uniunea Europeană face economii pentru că trimite ajutoare și în fosta Iugoslavie”, pomanagii nu s-au calmat, mama fiind nevoită să suporte valuri de reproşuri. Și-ar fi dorit să o doară stomacul măcar de două ori pe zi, ca la început, și chiar de trei ori, ca lumea să fie mulțumită. Programul zgârcit al Uniunii ne-a convenit de minune, Alimentara rămânea toată ziua la dispoziția noastră. Dar cea mai mare schimbare s-a petrecut în fostul magazin de mobilă și electrocasnice. Sub conducerea lui Dura, care nu mai avea curajul să calce prin Alimentară decât pentru a anunța ajutoarele la portavoce, angajații lui Sebastian au curățat de moloz fostul magazin. Operațiunea a durat o săptămână, din cauza mașinilor de gunoi care

n-au venit la timp să încarce mizeria, așa cum stabilise domnul Adrian Dura, a oftat mama. Înarmați cu periile OBAE, „cei cinci magnifici” au frecat magazinul, fiind ajutați, ca și în cazul amenajării patinoarului, de patru muncitori de la salubritate, îmbrăcați în salopete galbene ca lămâia. După ce au terminat de frecat și rașchetat, pensionarii au făcut loc echipelor de zidari și zugravi care, în doar două zile, au făcut dintr-un spațiu împutit o hală aerisită și luminoasă. Oamenii din cartier au crezut că se va deschide o piață sau un nou magazin de mobilă. După execuția lui Ceaușescu, mai funcționase aici un *dealer* Cielo, care își etalase cu nerușinare câteva automobile, o inițiativă considerată de Aneta Bogdan drept o sfidare la adresa oamenilor din cartierul nostru, care nu au bani nici să-și cumpere un claxon să-i atenționeze pe cei din jur când cad pe stradă, morți de inaniție. Ce comparație dobitoacă! Pentru că Dura n-a suflat un cuvânt despre planurile lui, iar poma-nagiii și-au dat cu presupusul, a doua zi după ce au plecat echipele de zugravi și zidari au apărut în hală câțiva țărani care și-au așezat pe folii de plastic movile de cartofi, ceapă și morcovi. Piețarii n-au rezistat decât o oră, pentru că însuși boșorogul i-a evacuat cu urlete și amenințări, pentru prima dată l-am văzut nervos pe domnul Adrian, a adăugat mama. Chiar în aceeași zi, au fost montate geamurile la stradă...

— Du-te și vezi Corporația, o să-ți placă! m-a împins mama de la fereastră pentru că nu mai avea răbdare să-mi povestească.

— E *cool*, frate! a constatat Maria, dar nu a zăbovit prea mult printre numeroșii gură-cască adunați în fața Corporației.

În locul vitrinelor obișnuite, erau montate geamuri înalte cât pereții, atât de curate încât puteai vedea și musca din fundul sălii. (Nu zbura nicio muscă.) Locul de unde tata cumpărase mobila casei noastre, inclusiv patul în care murise, fusese transformat într-o sală curată, cu pereții albi, cu podeaua din parchet laminat, pe care erau așezate ca niște piese de șah niște birouri din lemn de stejar cu câte un scaun ergonomie. Cele treizeci și unu de birouri identice, le-am numărat de două ori, erau luminate de neoane montate discret în tavanul sălii. Ușa de la intrare, prevăzută cu o fereastră, era păzită de patru bodyguarzi, care aveau misiunea de a-i ține pe curioși la doi-trei metri de geamurile impecabile. Sala nu avea firmă luminoasă la stradă, așa cum avea prăvălia de perii OBAE, dar a fost botezată de oameni Corporația, la sugestia lui Dura. Pe seama acestui spațiu, amenajat ca

în filmul *Wall Street*, au circulat în cartier puține ipoteze: este sediul unei bănci, un magazin de comercializare a birourilor din lemn de stejar, ceva de care nu avem nevoie – au fost de acord șomerii și pensionarii. Sebastian a ridicat din umeri. Inginerul era ocupat cu achiziționarea din Germania a unui strung și a unei matrițe asistate de computer. Am sunat-o pe sora mea, cu siguranță știa ce se ascunde în această sală elegantă, dar telefonul ei era mort, iar Muie încetase să mai transmită știri despre femeia de afaceri Teodora Enoiu.

Curiozitatea pomanagiilor față de Corporație s-a topit în cinci-șase zile și ar fi dispărut definitiv dacă într-o dimineață mama n-ar fi descoperit în Alimentară, în locul obișnuitelor alimente expirate, treizeci și unu de cămăși albe, împachetate în pungi de plastic...

— Avem cămăși de la Uniunea Europeană! Avem cămăși albe de mătase! a strigat Dura.

Oamenii n-au protestat, așa cum s-ar fi așteptat mama, chinuită de cea mai puternică durere de stomac de când împărțea ajutoare. Arsura a dispărut imediat după ce a dăruit ultima cămașă, poate de aceea a uitat să oprească una și pentru mine. Pomanagiii au înțeles că Uniunea Europeană greșise transportul cu ajutoare, în loc să-l expedieze în Iugoslavia, îl trimisese la noi, care aveam alte priorități decât ale sârbilor. A doua zi dimineață, situația în Alimentară a revenit la normal, mama a împărțit cutii cu smântână din 1982, dar în fostul magazin de mobilă s-au înregistrat primele mișcări omenești. La ora opt, în fața Corporației au coborât dintr-un autocar Mercedes treizeci și unu de tineri, care s-au instalat la birouri. Bărbații erau îmbrăcați în costume negre, iar femeile – în fuste și sacouri de aceeași culoare. Toți purtau cămăși albe. Bănuiala mea a fost susținută de câțiva pomanagii care au recunoscut cu voce tare că la puțin timp după ce intraseră în posesia cămășilor le vânduseră sau le dăduseră unor neamuri. Odată cu venirea celor treizeci și unu de tineri cu figuri inexpressive, au apărut pe birourile Corporației și teancurile de hârtii. Singurul *lor job*, cum ar fi spus Teodora, era să ducă hârtiile de la un birou la altul. Am observat, atât cât mi-au permis bodyguarzii să mă apropiu de vitrine, că un individ se ridica de la birou și se deplasa relaxat până la biroul unui coleg căruia îi preda una sau mai multe hârtii. După ce își zâmbeau mulțumiți, expeditorul se întorcea cuminte la biroul său, iar destinatarul examina atent hârtiile preț de câteva minute. După

examinare, individul se ridică și pornea cu hârtiile spre biroul altui coleg, căruia i le prezenta cu același zâmbet idiot. Asta au făcut până la prânz indivizii în Corporație: au plimbat hârtiile cu zâmbete lipite pe mutrele lor de nenăscuți. La ora 14, au dispărut (fără hârtii) într-o încăpere alăturată, fostul depozit al magazinului. Acolo au mâncat, ne-am dat cu presupusul, că doar n-au făcut sex în grup! După trei sferturi de oră, s-au întors la fel de relaxați și preocupați de mutarea hârtiilor de la un birou la altul. Corporația părea un acvariu în care se foiau neîncetat niște pești negri.

Aproape că ametișeam tot uitându-mă la fojgăială, când atenția mi-a fost atrasă de un nenăscut care s-a oprit în dreptul ușii din sticlă. Individul și-a scos capul pe ferestruică, parcă ar fi vrut să tragă o gură de aer, și a strigat:

— Costache Enoiu!

— Costache Enoiu! a repetat la portavoce Adrian Dura, înfipt lângă ușa Corporației.

Un ghiont din spate m-a trezit din uimire.

— Prezent! am ridicat mâna.

Individul mi-a făcut semn să mă apropiu. Mi-a cerut buletinul. Am crezut că astfel mă va invita să vizitez Corporația. După ce mi-a verificat identitatea, mi-a întins zâmbind o bancnotă de 100 de dolari, hai, ia-o!

— De ce? am dat un pas înapoi.

— O sută de dolari ajutor de la NATO, îmi explică sfătos Dura.

— Bagă-ți în cur suta asta și lasă-mă în pace cu minciunile tale! îmi pare rău că nu te-am aruncat în Dunăre.

Drept răspuns, boșorogul își duse portavocea în dreptul gurii:

— Corporația noastră împarte ajutoare de la NATO! Am primit dolari de la NATO! Avem pentru fiecare câte o sută de dolari!

Anunțul boșorogului stârni chiote de bucurie și aplauze.

— Din păcate, trebuie să luptăm împotriva dușmanilor ajutoarelor de la NATO. Costache Enoiu, fratele Teodorei Enoiu, care în 1984 a turnat la Securitate pe cei trei tineri, Daniel, Octavian și Horia...

Am smuls suta de dolari din mâna nenăscutului.

— Costache Enoiu este primul beneficiar al ajutoarelor NATO și un sincer susținător al acțiunii noastre... Să-l aplaudăm!

Pomanagiii l-au ascultat pe Dura și m-au aplaudat cu fluierături.

— Acum te rog să te retragi, îmi zâmbi arogant boșorogul, vezi,

ajutoarele de la NATO nu sunt minciuni, ca dovadă, strângi în palmă o sută de dolari.

Imediat după ce m-am retras, nenăscutul a strigat alt nume și cel chemat s-a prezentat la ușă, încasându-și ajutorul. Pomanagii m-au înconjurat să se convingă că bancnota este adevărată, ce norocos ești, șefule! Am ascuns ajutorul de la NATO în buzunarul gecii, lângă cei 859 de dolari câștigați în Alimentară și cei 29 de dolari pe care-i aveam înainte ca Maria să intre în viața mea. Total: 988 de dolari! Între timp, pe trotuar se pornise o agitație inutilă. Mulți oameni s-au repezit la ușă, cerându-și ajutoarele, dar au fost descurajați de cei patru bodyguarzi care i-au amenințat cu bastoane și sprayuri paralizante. Unii au fugit acasă, anunțându-și familiile și vecinii, s-au băgat ajutoare de la NATO! Alții au protestat, de ce ajutoarele se dau pe strigate, și nu la toată lumea? să facem rândul aici și băieții (bodyguarzii) să țină ordinea la coadă, să apucăm cu toții... Dura a descurajat orice inițiativă:

— Vă rog să nu vă îngrămădiți! NATO a trimis ajutoare pentru toți. Fiecare va primi nominal câte o sută de dolari, ajutor pentru medicamente și pentru plata întreținerii la bloc! Nominal!

Ce mincinos! Nominal, eu sunt sănătos, n-am nevoie de medicamente și chiar rapandula îmi plătește întreținerea la bloc, așa s-a înțeles cu mama! Agitația a încetat, pomanagii așteptând să fie chemați la Corporație. După ce a strigat treizeci și unu de nume, din care douăzeci și trei au avut norocul să fie prezenți, nenăscutul a închis ferestruica, gata cu ajutoarele! Atunci, pomanagii s-au năpustit furioși la ușă, dar bodyguarzii au fost eficienți, folosind o petardă cu gaze lacrimogene. Autocarul Mercedes a apărut în fața Corporației și i-a scăpat pe nenăscuți de linșaj. În Alimentară, Maria mă aștepta cu niște pinguini din Letonia. Mi-a fost rușine să-i spun că promisem un ajutor de 100 de dolari de la NATO.

A doua zi, alți treizeci și unu de pomanagii au luat câte o sută de dolari, dar la presiunea străzii, în următoarele zile, Corporația a decis să dubleze numărul celor ajutorați. Spiritele s-au calmat. După ce mama le împărțea dis-de-diminează ajutoarele de la Uniunea Europeană, pomanagii se adunau în fața Corporației și la ora opt aplaudau apariția autocarului Mercedes. Îi încurajau pe cei treizeci și unu de nenăscuți, de parcă ar fi fost echipa olimpică a României. Plimbarea hârtiilor în Corporație era urmărită cu sufletul la gură. Așa

se stabilește lista celor care vor primi suta de dolari de la NATO! – s-au lămurit pomanagiii. Până la prânz se striga prima listă. Fiecare nume era aplaudat de mulțimea care bloca strada. Când norocosul pomanagiu se întorcea de la Corporație, era pupat și felicitat de rude și prieteni, de parcă ar fi câștigat la Loterie. Emoția stăpânea întreaga asistență. Zilnic leșinau babe. Au avut loc și preinfarcturi. Corporația nu făcea discriminări, probabil așa fusese instruită de NATO! Au fost strigați pensionari, curve, copii, țigani, femei gravide sau divorțate, profesori și studenți, șomeri și oțelari, *loseri* ca mine. După strigarea de dimineață, angajații Corporației se retrăgeau la masă. A doua strigare era mai tensionată, oamenii se temeau să nu fie ultima, să nu care-cumva ajutoarele de la NATO să se fi terminat pentru a doua zi. La plecare, nenăscuții erau ovaționați ca niște medaliați cu aur la Olimpiadă, în ciuda dublării ajutorului zilnic, comentariile au continuat. După ce criteriu se împart banii? De ce o sută de dolari, și nu două sute? De ce numai oamenii din cartierul nostru sunt ajutați de NATO? (Pomanagiii din alte cartiere stăteau degeaba în fața Corporației, sperând să-și audă numele.) De ce este obligatoriu să fii prezent pentru a-ți lua banii? În caz de absență, de ce nu se poate face o împuternicire notarială pentru ca rudele să ridice ajutorul în numele tău? De ce nu au prioritate pensionarii, invalizii, veteranii de război și luptătorii în Revoluție? De ce Corporația nu anunță prin telefon sau la televizor persoanele care beneficiază de ajutoare, că nu putem să stăm în picioare atâtea ore, pe ploaie și vânt? De ce nu intervine guvernul să facă ordine?...

În locul guvernului, a apărut Aneta Bogdan, ținând sub braț un dosar gros ca albumul cu ilustrate al Teodorei. Femeia a întrerupt strigarea primei liste de pomanagii a zilei, arătându-i nenăscutului o hârtie și cerându-i să-i deschidă ușa. Bodyguarzii au sărit s-o îndepărteze, dar președinta Fundației „Armonia” a lătrat:

— Sunt inspectoare la Serviciul Imobiliar și Amenajarea Domeniului Public din cadrul Primăriei!

Hândrălăii s-au retras. Pomanagiii s-au strâns în jurul inspectoarei. Aneta l-a somat din nou pe nenăscut să-i deschidă ușa, inspecție de la Primărie! Individul i-a zâmbit nevinovat, slujba lui era să-i strige pe pomanagii.

— Vreau să-mi arăți autorizația de funcționare semnată de domnul primar și contractul de închiriere a spațiului în care se

desfășoară activitatea asta! strigă femeia, bătând din picior.

— Toate actele sunt în regulă, răspunse Dura. Corporația este o entitate privată care și-a dobândit legal dreptul de a lucra în parteneriat cu NATO...

— Cu dumneata n-am ce discuta! îl avertiză Aneta pe boșorog. Eu vreau să vină șeful și să-mi arate actele.

Dintr-odată, Aneta Bogdan mi-a devenit simpatică. Chiar mă pregăteam s-o iert pentru toate mușcăturile de fund pe care i le aplicase de-a lungul anilor Teodorei. În sfârșit, se găsisese cineva care să-l înfunde pe Dura. Atacul Anetei era devastator:

— Tu ești surdo-mut? De ce rânjești? Deschide ușa sau chem poliția! Dacă nu aveți actele în regulă, trebuie să evacuați imediat acest spațiu ocupat abuziv! auzi? Adu-l pe șeful tău, să vină aici și să-mi deschidă; trase de ușă, dar fără succes. Strigă-l, surdule!

Individul își retrase capul din fereastră, verifică hârtiile de parcă uitase cum se numește șeful său, apoi reveni afară cu un zâmbet larg și strigă:

— Aneta Bogdan Manea!

— Aneta Bogdan Manea! repetă Dura la portavoce.

— Eu sunt! răspunse buimacă Aneta. Pomanagiii aplaudară instantaneu. Nenăscutul îi ceru buletinul, ținând cu două degete suta de dolari. Inspectoarea încremenise cu privirea pe bancnotă.

— Sunt ajutoare de la NATO, o lămuri Dura.

— Asta e mită! urlă femeia. Mituiți un funcționar public! Am martori, e caz penal de pușcărie! Tentativa de mituire se pedepsește...

— De la doi la zece ani închisoare! Este pedeapsa pe care o meriți pentru mita de două mii de dolari pe care ai dat-o unui consilier al primarului ca să ocupe funcția de inspector la Serviciul Imobiliar!

— Calomnie! Am martori! Te dau în judecată pentru calomnie!

Dura nu se intimidă și strigă în portavoce:

— Doamnelor și domnilor, a sosit momentul să aflați că Aneta Bogdan Manea, un dușman al ajutoarelor NATO, s-a angajat la Primărie pentru a controla licitația publică cu strigare care va avea loc foarte curând pentru vânzarea Complexului. Aneta Bogdan Manea a fost infiltrată în fruntea Serviciului Imobiliar din Primărie pentru a favoriza la licitație pe mafioții ruși care vor să cumpere Complexul nostru pentru a-l transforma într-un cazinou. Are nevoie cartierul nostru de un loc al desfrâului și al mizeriei morale?

Pomanagiii au răspuns în cor, nu! iar boșorogul a rânjit batjocoritor.

— Nu aveți acte! Ocupați ilegal acest spațiu care aparține Primăriei! Încercă să contraatace Aneta, dar huiduielile o obligară să se lipească de geamurile Corporației.

Dura continuă atacul:

— Soțul Anetei Bogdan Manea, fost securist, este omul care servește interesele mafiei rusești în orașul nostru. Iată de ce conțopista Primăriei torpilează inițiativa umanitară a Corporației, pentru că legalitatea îi deranjează pe mafioții ce vor să facă din Complexul nostru locul în care să-și spele banii lor murdari! Trebuie să ne opunem din răspuțeri acestor afaceri mizerabile...

— Te distrug! Te distrug! îl amenință Aneta și fugi prin mulțime, cu dosarul strâns în brațe, îndurând o ploaie deasă de flegme.

Pomanagiii au izbucnit în urale, dușmanul fusese izgonit, strigarea listei cu ajutoare putea să continue. Am simțit că cineva mă trage de mână ca pe un copil care își pierduse jucăria și nimeni nu-l poate ajuta s-o găsească. Dezvăluirea lui Dura îmi umplu ochii de lacrimi. Nu știam ce este o *licitație publică cu strigare*, dar bănuiam că e un fel de Bau-Bau care îmi va lua definitiv Complexul. Am izbucnit în plâns chiar în mijlocul pomana-giilor care aplaudau ajutoarele de la NATO. Am plâns pentru că pierdeam ceva ce de-abia atunci descoperisem: viitorul meu.

Lacrimile mi s-au uscat când am intrat în Alimentară. Trebuia să-i spun Mariei că muzeul nostru se va duce dracului dacă nu vom lupta alături de Dura împotriva mafioților ruși care vor să-l transforme în cazinou...

— Tache, vino și ține de ruletă, mă chemă Aneta Bogdan din spatele frigiderului.

Se ascunsese acolo ca să bocească. Am urmat-o în fundul Alimentarei, pe locul fostelor rafturi de făină, orez și mălai. Își ținea bărbia în piept, ferindu-și obrații muiați de lacrimi. Coccoșată și cu părul strâns într-un coc strâmb, colega de liceu a Teodorei semăna cu o cămilă scoasă din caravană înainte de vreme. O cămilă conțopista, care îi ajuta pe mafioții ruși să pună mâna pe Complexul meu! Huooo! Cară-te dracului de-aici, mânjito! – trebuia s-o iau la șuturi, dar am ajutat-o să desfășoare ruleta și s-o țină cât mai întinsă printre movilele de moloz. Ne-am chinuit să măsurăm de două ori lățimea Alimentarei,

punând din loc în loc bucăți de mortar sau cărămizi, ca să ținem semnul, pentru că ruleta avea doar doi metri. Inspectoarea mi-a întors spatele și a notat cifra pe o hârtie, 14 metri, apoi a răsfoit dosarul cu precauție, să nu trag cu ochiu' la cifrele de acolo, sictir! Ar fi fost o bună ocazie de a-i trage un șut în fund, s-o arunc din Complex, nu înainte de a-i lua dosarul care ascundea misterul *licitației publice cu strigare*.

— Ce este o licitație publică cu strigare? Inspectoarea s-a întors speriată, parcă o surprinsesem numărând șpaga primită de la mafioții ruși.

— Strigi câți bani vrei să dai pe un metru pătrat și dacă ai strigat mai mult decât ceilalți, atunci ai devenit proprietar cu acte în regulă. Hai să vedem cât ne iese lungimea! Îmi arată locul de unde trebuia să întind ruleta.

Pe lungimea Alimentarei am măsurat 23 de metri. Aneta a notat în dosar cu fereală, sictir, nu mă interesează!

— Când se va striga Complexul?

— Măine dimineată. Strigarea începe de la 49 de dolari pe metru pătrat...

Aneta mă fixă cu o privire de gheață:

— Îți dau un sfat, că te cunosc, dragă Tache: nu te băga în ciorba noastră!... Uită-te la tine ce palid ești, de abia te miști, mâine-poimâine o să îmbătrânești și-o să ai nevoie de ajutor. Maică-ta o să fie pământ de oale și ulcele, soră-ta nici n-o să te recunoască, fără nevastă și copii, cine o să te îngrijească? Te-ai gândit la bătrânețea ta, dragă Tache?

Abia descoperisem viitorul Complexului meu amenințat de mafioții ruși.

— Uite că eu m-am gândit la bătrânețea ta și a tuturor neputincioșilor ca tine. O să facem cel mai mare Centru de Ajutor din oraș, în care vom acorda asistență medicală gratuită oamenilor nevoiași. Aici vom amenaja cabinetele medicale. Dincoace (pe locul bazinului cu pești și al raionului de pâine), un serviciu de urgență, infirmiera, și, dacă mai avem spațiu, băgăm și un cabinet stomatologic, că o să rămâi fără dinți, dragă Tache. În locul Corporației o să facem un Centru Comunitar în care bătrânii vor juca șah, table și vor asculta muzică. Pe Sebastian îl scoatem din spațiu cu periile lui, că i-a expirat contractul de închiriere, și vom inaugura saloane de înfrumusețare cu saună și masaj. O să ai o bătrânețe frumoasă, Tache! mă asigură Aneta și bătu cu palma în dosar, ca și cum acolo, între cele două cartoane

mozolite ce ascundeau hârtoage obosite cu cifre, s-ar fi aflat secretul nemuririi mele.

— Și după trei luni, Fundația „Armonia” va vinde Centrul de Ajutor mafiei rusești, care va deschide un cazinou ca să-și spele banii.

— Dura este un ticălos care instigă oamenii! Comuniștii, Securitatea, poliția politică, turnătorii, mafia rusească, toate sunt prostii inventate de Dura, care-și urmărește interesele. Un intelectual ratat, cu chiloții găuriți de hemoroizi, care se dă mare conștiință morală! Rahat! Dura este plătit să facă cercul ăsta cu Uniunea și NATO, ascultă la mine ce-ți spun... Dragă Tache, tu vrei ca România să progreseze, să ajungă o țară bogată și modernă?... Vrei, pentru că ești român! Atunci de ce să ne împiedicăm de trecut? De ce? Țara noastră trebuie să meargă cât mai repede spre civilizația occidentală, fără să se poticnească de istorie. Gata cu comunismul, ce-a fost a fost! Nu putem să ne văicărim la nesfârșit, ce răi au fost comuniștii, vai cât am suferit! M-am săturat de văicăreală, dragă Tache! Mi-a ajuns până-n gât! Trebuie să muncim!

Și ce dacă securiștii conduc România pe drumul spre Occident? Care-i problema?

— Teodora a fost turnătoare la Securitate?

— Dacă soră-ta ți-ar scrie numele pe un cec de un milion de dolari te-ar mai interesa chestia asta, dragă Tache?

Jur pe mormântul lui tata că n-aș lua cecul Teodorei! mă pregăteam să-i răspund, dar s-a auzit târâitul unui greier, și Aneta a răspuns la telefonul mobil. A plecat din Alimentară cu moralul refăcut, mă instruipe, România trebuie să progreseze... Mi-am numărat banii din buzunar: 988 de dolari, banii mei munciți! Nu puteam să răscumpăr ochii lui tata (poate dementul nu-i aruncase încă la closet), dar puteam să cumpăr vreo... 18 metri pătrați de Alimentară, dacă aș fi strigat la licitație prețul de pornire, am socotit la repezeală.

Am așteptat-o pe Maria, măsurând cu pasul lungimea și lățimea Alimentarei, până am simțit că mă dor picioarele. La Corporație începuse a doua strigare. Pomanagii țopăiau și aplaudau frenetic, fraierilor, o să faceți coadă la Centrul de Ajutor să vă puneți gratis proteze dentare!

— Ce pula mea mai aștepți de la NATO, că doar ți-a dat suta de parai? Îmi răsună o șoaptă în ureche.

Muie mi-a zâmbit umil: doar n-o să ai curajul să mă bați de față

cu atâta lume ca să te răzbuni pentru porcăriile pe care ți le-am făcut cu ciorile de afghani, pentru știrile despre soră-ta, pentru interviul cu mă-ta!

— Trebuie să vii în seara asta la „Muie Show”, îmi aruncă invitația în colțul gurii, parcă ar fi jucat rolul lui James Bond în „Agentul 007”.

— Un milion de dolari.

— Pula! E interesul tău.

— Vin și îți sparg mutra, javră!

— De ce, Costache? îmi fac meseria de ziarist! Ce vină am eu că soră-ta este cercetată pentru complicitate la crimă?

— Mănânci căcat! Te plătește Dura ca s-o compromiți pe Teodora! De ce nu-ți faci meseria pe seama criminalilor de securiști care i-au aruncat pe băieți în frigider?

— Pentru că niciun securist nu mai trăiește. Toți s-au dat la fund. Soră-ta e singurul inculpat în viață. Parchetul i-a finalizat dosarul și-l va trimite cât de curând la Judecătorie. S-au tras sfori mari, Tache! Va fi „Procesul Frigiderul”, cel mai mare proces din oraș! Am făcut cerere de acreditare ca să filmez procesul, poate îl vând la CNN, în pula mea de sărăcie! D-aia am nevoie de tine, să facem un talk-show înaintea procesului, fără caterincă, fără bărbi, live, Costache, live, unul adevărat, să spargem audiența, să spui pe bune tot ce știi ca s-o aperi pe soră-ta...

— Teodora Enoiu! strigă Dura în portavoce.

M-am întors la Muie, este un aranjament ordinar! dar ziaristul dispăruse printre pomanagii.

— Teodora Enoiu! repetă boșorogul.

Oamenii o strigară nerăbdători, dacă nu apărea să ia suta de dolari se trecea la următorul poma-nagiu de pe listă.

— O sută de mii de dolari pentru Teodora Enoiu!

— O sută de dolari! O sută! îl corectară prompt câteva voci.

Chiriașul nostru repetă foarte sigur, fără să se consulte cu nenăscutul de la ferestruică:

— O sută de mii de dolari pentru Teodora Enoiu!

Un murmur de nemulțumire a cuprins mulțimea. S-au auzit fluierături și proteste, de ce așa de mult, dom'le? asta e discriminare, nu-i corect! în agitația provocată de anunțul lui Dura, l-am zărit pe comisarul Grigore Postolache, îmbrăcat ca de obicei în civil. Polițistul

nu s-a născut și nici n-a locuit în cartier, atunci ce caută aici? Este o capcană, Teodora! NATO te ademenește cu o sută de mii de dolari și, dacă te duci să-ți iei banii, Postolache te arestează și te bagă la anchetă! Doamne, n-o lăsa pe sora mea să cadă în capcană!

Oamenii s-au apropiat de ușa Corporației atrași de servieta Diplomat pe care nenăscutul o pregătise la fereștrucă, o dovadă clară (sanchi!) că NATO îi dădea ajutor Teodorei Enoiu o sută de mii de dolari.

— Doamnelor și domnilor, se oferă o sută de mii de dolari recompensă pentru cel care va furniza poliției informații ce vor conduce la prinderea inculpatei Teodora Enoiu! anunță Dura. Deși a dispărut din oraș de două luni, Teodora Enoiu plănuiește acțiuni mizerabile împotriva Corporației, care pun în pericol ajutoarele de la NATO. Vreți să pierdeți ajutoarele?... Atunci ajutați Justiția să-și facă datoria și adevărul să triumfe. În anul 1984, trei tineri, Daniel, Octavian și Horia, au fost turnați de Teodora Enoiu la Securitate, tocmai când se pregăteau să fugă din țară. Fapta este cu atât mai gravă și dureroasă pentru familiile victimelor dacă adăugăm că Daniel era prietenul Teodorei Enoiu. Așadar, adolescența Teodora Enoiu și-a turnat iubitul la Securitate! Acțiunile oculte pe care le instrumentează inculpata în prezent vizează cumpărarea Complexului la licitația care va avea loc foarte curând. Dacă Teodora Enoiu va reuși să devină proprietară, va dărâma din temelii Complexul și astfel va șterge dovezile crimei...

Mi-am înfundat degetele în urechi și am început să-l caut din priviri pe Muie. Trebuia să aflu la ce oră programase „Muie Show”, să spun pe bune tot ce știu, live.

Muie: Liniște, suntem în aer, în pula mea!... (Din spatele camerei de luat vederi, Loredana îi confirmă cu pumnul strâns și cu degetul mijlociu ridicat?) Bună seara, oameni buni! Mihai Lunescu vă invită la o nouă ediție explozivă a emisiunii „Muie Show”! În această seară, vom discuta despre „Procesul Frigiderul”. Invitații mei sunt profesorul Adrian Dura, cercetător la Institutul Român de Istorie Recentă, bună seara, domnule profesor!

Dura (îi tremură capul): S-aveți o seară bună! Vă mulțumesc pentru invitație, domnule Lunescu! Doresc să adresez felicitări televiziunii pe care o conduceți, pentru că este singura instituție mass media care a reflectat cu profesionalism cazul celor trei tineri omorâți

de Securitate...

Muie – Și Costache Enoiu, fratele femeii de afaceri Teodora Enoiu, inculpată în „Procesul Frigiderul”, bună seara! Bună seara!... *(Apăsat)* Bună seara!... *(Spune bună seara, în pula mea! – scrâșni, acoperindu-și microfonul cu mâna?)*

(Am privit fix în camera manevrată de Loredana. Muie mă păcălise, îl invitase pe Dura, nu așa ne-am înțeles, javră!)

Muie: Domnule Dura, circulă zvonuri că, în calitate de inițiator al acestui proces, urmăriți interese obscure, care vor să destabilizeze ordinea publică din orașul nostru. Care vă sunt interesele, domnule profesor?

Dura: Aș dori să precizez de la bun început că procesul în sine este o extensie în planul juridic a cercetărilor științifice pe care le-am efectuat în ultimii ani. Ce vreau să înțeleagă telespectatorii? Cercetarea istorică se manifestă și este recunoscută în spațiul științei, dar rezultatele, mai ales când sunt spectaculoase, pot avea un impact profund în spațiul public, sub diferite forme: dezbateri și comentarii în presă, procese și anchete inițiate de autorități.

Muie: Am înțeles! Cu chestiile pe care le-ați descoperit în urma cercetărilor științifice i-o trageți milionarei Enoiu, pentru ca rudele victimelor s-o stoarcă de bani.

Dura: Este o interpretare profund incorectă. Procesul nu este o răzbunare, o răfuială sau manifestarea unor frustrări exacerbate. Nu! Procesul ca atare chiar nu are importanță în cazul de față, ci este doar un act prin care dorim să fie confirmat juridic adevărul rezultat în urma cercetărilor istorice.

Muie: După aproape 17 ani de la acele evenimente, pentru cine este atât de important adevărul ăsta, domnule profesor?

Dura: Și încă un amănunt foarte important, dacă-mi permiteți! Eu locuiesc cu chirie în casa familiei Enoiu. Nu vi se pare straniu că tocmai acuzatorul să trăiască sub același acoperiș cu familia inculpatului? Am ales special această locație pentru a dovedi că nu intenționez să mă răzbun, că nu sunt un dușman și că putem să lucrăm împreună pentru certificarea legală a adevărului, fără patimi, fără ură și resentimente. Cât de important este să stabilim adevărul într-o societate confuză – nu cred că mai trebuie să subliniez.

Muie: Domnule Costache, ce părere aveți despre chiriașul dumneavoastră?

(Mănâncă rahat! A dat buzna în casa noastră, ocupând camera mea, patul în care a murit tata, și-a aruncat peste tot chiloții boxer și tricourile albe de sportsman, a păcălit-o pe mama și pe mine m-a umilit...)

Muie: *(Mă enervezi! – șopti, aruncându-mi o privire ucigașă)* Mda, domnul Costache preferă tăcerea... Totuși, surse confidentiale care au ținut să-și păstreze anonimatul afirmă că sunteți rudă cu una dintre victime. În ce măsură procesul are și o latură sentimentală, pentru că îmi vine greu să cred că, dacă nu erați rudă cu bieții băieți, vă mai durea în cot de moartea lor?

Dura *(oftează):* într-adevăr, sunteți bine informat, domnule Lunescu. Sunt unchiul lui Daniel, Daniel Dura, victima Securității. În anul 1984, fratele meu locuia cu familia în acest oraș. După ce Daniel a fost îngropat, familia fratelui meu s-a stabilit la București, fiind convinsă că totul a fost o înscenare a Securității. Aceeași convingere au împărtășit-o și familiile celor doi prieteni ai lui Daniel, Horia și Octavian.

Muie: De ce familiile sunt așa de convinse că Securitatea le-a omorât copiii? Nu cumva vreți să reabilitați niște borfași ca să diabolizați Securitatea, să zică opinia publică: uite ce crime au făcut securiștii?

Dura: Insinuați, domnule reporter!

Muie: Domnu', lăsați comentariile și răspundeți la întrebare!...*(Mușcă-l de beregată! – îmi trase un picior pe sub masă.)*

Dura: Există un martor, membru al familiei Dura, care a știut că Daniel, Horia și Octavian s-au ascuns, în noaptea respectivă, în containerul vaporului olandez. Din nefericire, trupurile lor au fost găsite în frigiderul din complexul alimentar. Mai mult, familiile au solicitat un examen medico-legal, pentru că cele trei cadavre prezentau traumatisme și plăgi care nu puteau să apară după o noapte de stat în frigider, dar medicii legiști și Miliția de atunci au refuzat investigațiile. Este clar că fugarii au fost prinși, interogați și bătuți cu sălbăticie de securiști până au murit. Spuneți-mi, puteau securiștii să trimită celor trei familii corpurile neînsuflețite fără să aibă un motiv serios și credibil? Nu puteau! Așa încât au șters urmele, înscenându-le victimelor o spargere la Alimentară. Ce mârșăvie, ce ticăloșie, domnule Lunescu!

Muie: Dar de unde sunteți așa de sigur că Teodora Enoiu i-a

turnat la Securitate tocmai când ei se ascunseseră pe vapor? Poate grănicerii i-au prins și i-au dat pe mâna securiștilor!

Dura: Teodora Enoiu trebuia să fugă cu ei, dar s-a răzgândit în ultima clipă și i-a turnat la Securitate.

Tânăra Teodora se afla în slujba acestei instituții încă din clasa a X-a de liceu.

Muie: Ați auzit, domnule Costache?... *(Dacă nu vorbești, te bag în pizda mă-tii și te scot din emisie! – îmi trase încă un picior să-mi rupă glezna?)*

(Da, a fost curva securiștilor, de aceea a câștigat milioane de dolari din afaceri imobiliare! De aceea l-a lăsat pe tata să moară ca un câine, pentru că nu are inimă, curva securiștilor! Da, a fost turnătoare! Și care-iproblema? De ce trebuie să ne împiedicăm de trecut? – vorba Anetei Bogdan?)

Muie: Vă doare măseaua de minte, domnule Costache? Vreți un pahar cu apă și un calmant? Sau doriți să vă cad în genunchi ca să-mi răspundeți?... *(Du-te în pizda mă-tii!)* Domnule profesor, deontologia profesională mă obligă să vă cer o dovadă, altfel consider drept bazaconii tot ce ați spus până acum. De unde până unde ați scos acuzația că Teodora Enoiu a fost turnătoare la Securitate încă din clasa a X-a?

Dura: Nu este o acuzație, este o faptă descoperită în urma cercetărilor mele științifice.

Muie: Hai, dom'le, scutește-mă cu cercetările că nu facem știință la „Muie Show”! Dacă nu prezentați o dovadă, atunci vă scot din emisie și rămân cu mutălăul ăsta! *(îmi mai trase un picior, degeaba!)*

(Boșorogul scoase de sub haină un caiet cu coperte din piele roșie. îl acoperi cu palmele, e comoara mea, nu meritați să v-o arăt! dar amenințarea ziaristului îi spulberă ezitarea. Cu un gest solemn, așeză caietul pe masă, în fața lui Muie. Albumul Teodorei, cu ilustrate din zeci de țări de pe cinci continente! Albumul pe care sora mea mi-l lăsase în grijă pentru 75 de dolari pe zi, ce vis frumos! Muie deschise albumul și începu să-l răsfoiască atent, de parcă ar fi avut în față dosarul cu toate turnătoriile Teodorei la Securitate... Vrei să-ți arăt o ilustrată cu Domul din Köln?)

Muie (strâmbându-se): Ce-i asta?

Dura: Aveți în față colecția de ilustrate a Teodorei Enoiu. Cunoaștem că inculpata a deprins această pasiune încă din copilărie,

fapt confirmat de mama sa, respectabila doamnă Silvia Enoiu. Se pune întrebarea: cum a putut o copilă și, mai târziu, o adolescentă să strângă atâtea ilustrate în acei ani în care corespondența era sever controlată și cenzurată de autoritățile comuniste? Iată răspunsul: fetița de atunci îi acosta în parcările hotelurilor pe turiștii străini și le cerea ilustrate la schimb. Dacă nu aveau, Teodora le cerea turiștilor adresele ca să-și trimită reciproc ilustrate prin poștă. O pasiune nevinovată. În primii ani de liceu, Teodora a început să acosteze străinii și în port. Astfel, a intrat în vizorul securiștilor și, foarte curând, a fost supusă unui interogatoriu foarte dur, fiind acuzată că întreține relații cu străinii, fapt interzis, după cum vă amintiți, de legile statului comunist. Eleva Teodora Enoiu a fost șantajată: ori colaborezi cu noi, ori îți facem dosar penal pentru prostituție! Firește, sub această presiune teribilă, tânăra a cedat și a devenit informator al Securității. Vom prezenta instanței mărturia ofițerului de legătură care s-a ocupat de racolarea Teodorei Enoiu...

(Loredana își rotește degetul arătător în dreptul urechii. Muie înțelege imediat semnele disperate ale nevesti-sii.)

Muie: Iată că avem un telefon din partea unui telespectator! Bună seara!... Bună seara, vă ascultăm!

(Loredana se chinuiește să conecteze o boxă la telefon. Camera de luat vederi rămâne fixată pe mutra ziaristului?)

Muie (acoperindu-și microfonul): Bagă mufa de la firul roșu în gaura mării ei de boxă, că pierdem legătura!

Loredana: Vino tu și bag-o, că ești mare specialist în găuri!

Muie: Alo? Bună seara! Alo?...

(În boxă se aud niște pârâituri. Loredana îi arată lui Muie pumnul cu degetul ridicat, am reușit!)

Muie: Alo?... Sunteți în direct, vă ascultăm!

O voce: Vreau să-l anunț pe Costache Enoiu că marfa se află în borcanul cu formol și îl aștept cu banii...

Muie: Alo? Cum vă numiți? Alo? Care borcan, dom'le?

Eu: N-am toți banii, dar dacă îmi faci un *discount* pot să-ți plătesc!

O voce: Nu meriți *discount*. Dacă nu vrei marfa, atunci ai să vezi un mare incendiu!

Muie: Ce dracu' faceți în emisiunea mea, vă târguiți ca la piață? Cine-i ăsta, Costache?

Eu: Un dement, vrea să-mi vândă ochii lui tata!

Muie (*uitându-se la mine ca la un nebun*): Ce dement? Care ochi?...

(*îi face semn Loredanei să taie legătura. Acoperindu-și microfonul: Băi, femeia lui Dumnezeu, ți-am spus ca, înainte de a băga live pe cineva, să-i iei numele și să-l întrebi ce vrea să zică? De ce mă-ta-n cur nu mă ascuți, proasto?*)

(*Loredana trânteste telefonul, se prăbușește pe scaunul din spatele camerei de luat vederi și începe să plângă, acoperindu-și fața cu palmele.*)

Muie: Unde rămăsesem?... (*Descoperă – albumul*) Domnule profesor, albumul ăsta nu e probă! Așa putem spune despre oricine care a colecționat timbre, fluturi sau cutii de chibrituri că a fost șantajat de Securitate și a devenit informator. Drept cine mă luați, prostu' satului? Am pene de papagal pe cap?... Și mai termină, băi femeie, cu boceala, că-mi scade audiența! Pune mâna pe cameră și bagă-l în cadru pe dom' profesor!

Dura: Domnule reporter...

Muie: Niciun domnule reporter! Ori discutăm pe documente serioase, ori vă dau afară din emisie!

Dura: Vă rog să-mi permiteți să introduc în emisiune pe unul dintre martorii-cheie! Așteaptă în hol...

Muie (*aruncându-i albumul în brațe*): Dacă este la fel de relevant ca pozele astea, mai bine renunțați!

Dura: Este persoana care știa că cei trei tineri s-au îmbarcat pe vapor.

(*Muie clătină din cap, băgați martorul! Boșorogul trase un scaun la masă, apoi deschise ușa sufrageriei familiei Lunescu. Scârțâitul balamalelor o trezi pe Loredana?*)

Loredana: Și mai pune și tu mâna să ungi ușa asta cu vaselină, că se aude în microfon!

(*Ziaristul se ridică s-o pocnească pe Loredana, mi-ai futut emisiunea! dar boșorogul se întoarce cu martorul. Se așează la masă fără să-și dezbrace jacheta portocalie, își roti privirea jucăușă prin încăpere și îmi zâmbi, ce studio nașpa! Am simțit zâmbetul ei ca pe o gheară care mi se înfige în gâO*)

Muie: Vă rog să vă prezentați!

Dura: Este nepoata mea, Maria Dura, și sora lui Daniel, omorât...

Muie: Dom-le, lăsați-o să vorbească cu gura ei, că nu suntem la o emisiune de surdo-muți! Câți ani ai, Maria Dura?

Dura: A împlinit 24 de ani.

Muie (*după câteva clipe de gândire*): Asta înseamnă că în 1984 aveai vreo șapte-opt ani. Fratele tău ți-a spus atunci că se duce pe un vapor ca să fugă din țară? Așa vă jucați voi de-a v-ați ascunselea?

Dura: Maria a fost un copil inteligent, a făcut balet, pian, canto...

Muie: Ce gogoriță! Cum putea o fetiță de opt ani să înțeleagă ce făcea fratele ei?

Maria – Ba înțelegeam! Dacă vrei să știi, am înțeles și de ce l-au ciuruit pe Ceaușescu la televizor. Pentru că era un om nașpa și nebărbierit!

Muie: Ce părere ai de martorul ăsta, domnule Costache?

Maria: Îmi pare rău, Tache, dar azi n-am prins niciun pinguin!

Muie: Extraordinar!... îl cunoști pe Costache?

Maria: E iubitul meu, facem sex în Alimentară.

(Gheara misa răsucit în gât și m-a strâns până am izbucnit în lacrimi. Mi-am ascuns privirea în camera de luat vederi. Plângeam cu sughituri. Loredana își ridică fața tuflită ca un burete. Când m-a descoperit cum îmi ștergeam muci cu mâneca gecii, s-a dezlănțuit în hohote, încurajată. Plângeam în duet, dar pe tonuri diferite, luându-ne la întrecere, cine varsă mai multe lacrimi, cine strânge mai mulți muci sub nas, într-o boceală armonioasă, un recital live pentru CNN!)

Muie: De ce plângi, Costache? Lori, ce te-a apucat, dragostea mea? Oameni buni, asta nu-i telenovelă!... (*Către Maria*) Și tu, tu de ce râzi ca proasta în show-ul meu?

Maria: Pentru că ești un papagal!

Când l-am zărit pe Muie frecându-și bărbia cu palma dreaptă, bucățica mea de creier netulburată de durere a recunoscut intenția ziaristului de a-i trage Mariei un dos de palmă. Mutra ei obraznică, mincinoasă și scârbavnică merita un pumn, un baros, un tampon de locomotivă, o roată de tramvai, să dispară pentru totdeauna. M-ai mințit, Maria!

Am prins palma lui Muie înainte ca aceasta să zboare spre mutra scârbavnicei. Ca Superman! Ziaristul a tresărit, ce vrei? Scârba a ghicit ce vreau și râsul i-a înghețat. Vreau s-o bat! Vreau s-o bat cu picioarele! A sărit de la masă cu o fracțiune de secundă înaintea mea, căutând cu privirea disperată drumul spre ușă. Muie s-a smucit din strânsoare și a

căzut pe spate cu tot cu scaun. Am apucat doar să-i ating gulerul jachetei, pentru că Dura a ascuns-o în spatele lui. Pe cine apăra? Pe fetița cu lecții de balet și canto care l-a legat la ochi și l-a purtat ca pe un câine prin gunoaie și canalizări? Pe Lebăda (ce prost fusesem alintând-o Lebăda!) care îl aruncase de la fereastra bucătăriei? Am ezitat: boșorogul nu-și apăra nepoata, ci complicele la manevra murdară pusă la cale ca s-o terfelească pe sora mea. Cu voluptate i-am tras un cap în gură (ți-ai împlinit visul, Tache!), izbindu-l cu ceafa de perete. Na, că ți-am tras-o, să-ți tremure capul ca răcitura în furculiță! Să-ți sară dinții de porțelan! M-a durut fruntea, dar a meritat. Scârba a avut timp să ocolească masa și inspirația perfidă de a dărâma în calea mea camera de luat vederi abandonată de Loredana. Am prins-o cu o mână, altfel s-ar fi sfărâmat de ciment. Scârbavnica a trântit ușa.

— Ce pula mea faci, băi Costache? m-a oprit Muie.

Merita să-i trag și lui un cap în gură, javră, și tu ai fost complicele lui Dura! dar am așezat camera pe trepied, filmează ce-a mai rămas din „Muie Show”, am încurajat-o din priviri pe Loredana, sora mea de bocet și sughițuri.

M-am oprit în hol și am verificat dacă nu cumva urcase la etaj, putea să-i treacă prin cap orice tertip ca să scape de bătaie. Nu scapi, de data asta sunt băiat deștept! – mi-am jurat în stradă, când am zărit-o la vreo douăzeci de metri în față. Am pornit după ea cu o poftă nebună de alergat și cafteală, dar până la capătul străzii am mai pierdut câțiva metri, împiedicându-mă ca prostu, era beznă și nu eram pregătit pentru sprinturi. Avea picioarele antrenate la patinaj, balet și țopăială. Gheara din gât mi-a coborât în coșul pieptului. Niște dopuri în care îmi bătea inima mi-au înfundat urechile. Ah, Tache, ce prost alergii!

Am intrat pe strada Teodorei, luminată ca un parc de distracție. În prima clipă am crezut că vecinii ei, bogătașii orașului, montaseră reflectoare ca pe stadioanele de fotbal. Urlete de sirenă mi-au spart dopurile din urechi. Două mașini de pompieri au trecut pe lângă mine, scrâșnind și blocând strada plină de oameni speriați. Ardea vila Teodorei! Flăcările furioase înghițiseră ferestrele înalte, jaluzelele albe, termopanele, parchetul laminat, buncărul antiatomic, pentru care Aneta Bogdan și-ar fi dat jumătate din viață să-l vadă, și tot confortul fișos al vilei de un milion de dolari. Pompierii și-au desfășurat tulumbele și au atacat din stradă vâlvătaia ce mistuia acoperișul din

țiglă. Câțiva militari au spart cu topoarele poarta și au pătruns cu tumba în curte. Pierdusem totul, chiar și dreptul de a arunca o dată pe săptămână o flegmă în poarta Teodorei și de a striga numai pentru mine: „Scroafă nerecunoscătoare, băga-ți-aș sârmă-n nas!”. În bulibășeala din stradă l-am zărit pe comisarul Grigore Postolache. Părea mai degrabă preocupat de evoluția focului ce amenința stâlpii de rezistență ai etajului decât să-i potolească pe oamenii care nu conteneau să le arunce pompierilor reproșuri și sfaturi inutile. M-am strecurat până la polițist și l-am apucat nervos de umăr:

— Sunt sigur că știi cine i-a scos ochii lui tata! Uite ce-a făcut dementul, s-a răzbunat și pe sora mea!

— A fost o scurgere de gaze.

— Minți! Ești un gabor mânjit...

— Dacă nu te duci acasă, te arestez!

— Cine e dementul? Spune-mi numele și am uitat că te-am cunoscut!

— Du-te și te culcă! Barosanii au început să și-o tragă între ei. Am ordin să nu mă bag. Eu sunt mațe-fripte, execut ordinele și-mi văd de treabă. Am trei copii, rate la casă și frigider, păstrez toate facturile la lumină și întreținere ca să arăt că sunt curat dacă cineva vrea să mă șantajeze.

— De ce i-au dat foc la casă? De ce, Grigore?

— Pentru că dușmanii ei n-au reușit să-i facă un proces. Nu s-a găsit nicio dovadă că doamna Teodora i-a turnat pe băieții ăia la Securitate, iar procurorii au dispus neînceperea urmăririi penale. Dacă n-au reușit s-o compromită cu procesul, atunci i-au dat un avertisment, uite, casa ta a avut scurgeri de gaze! Și nu va fi ultima scurgere din noaptea asta.

— O să ne dea foc la bloc?

— Nu știu, nu e treaba mea! E posibil orice, poate să-i explodeze jeepul sau s-o lovească o cisternă. În răzbunarea lor oarbă, nu vor ierta pe nimeni...

Atunci s-au prăbușit stâlpii de rezistență de la etaj. Oamenii s-au risipit ca potârnichele. Pompierii s-au retras din curte și au chemat ajutoare prin stație. Grigore Postolache a apucat să-mi spună înainte de a se retrage:

— Mi-a plăcut cum ai vorbit la televizor. A fost cel mai bun rol pe care l-ai interpretat de când te-a pus Lunescu să joci la „Muie

Show”.

Am fugit cât m-au ținut picioarele, făcându-mi următoarele socoteli: să mai pun o yală la ușă, ca Dura să nu mai poată intra în casa noastră, mama să renunțe la împărțirea ajutoarelor de la Uniunea Europeană, să fugim și să ne ascundem până barosanii se vor potoli cu răzbunările. Dar ce argumente aveam ca s-o conving pe mama că din cauza Teodorei, care era ținta unor amenințări fatale, suntem într-un pericol atât de mare încât poliția se teme să ne protejeze și de aceea trebuie să ne ascundem? Nici nu știam să-i explic cine cu cine se bate: Teodora cu Dura? securiștii cu institutul de istorie al boșorogului? Aneta Bogdan și mafioții ruși, pe de o parte, cu Teodora și securiștii ei, pe de altă parte? Ce căcat! Îmi simțeam plămânii ca scoși din cuptor. Și unde să fugim?

Un miros puternic de fum m-a întâmpinat în fața blocului. Au incendiat apartamentul! Până să ajung la ușă, o văzusem deja pe mama carbonizată, cu părul cenușă. Mama dormea în camera ei. Mulțumesc, Doamne! – mi-am tras sufletul la fereastra bucătăriei. Cartierul părea adormit, dar mirosul de fum persista. Am coborât în stradă și, condus de o intuiție genială, în loc s-o iau prin curtea Complexului ca să intru în Alimentară (rondul meu obișnuit pentru a verifica apariția turbaților), am dat colțul la Corporație. Bodyguarzii dispăruseră, luminile erau stinse și prin ferestruica deschisă ieșea fum. Doamne-Dumnezeule, alt incendiu, altă răfuială! Comisarul avea dreptate să nu se bage, barosanii se răfuiesc între ei, dar, spre deosebire de polițist, un căcănar! eu aveam un furtun cu ștuț. M-am întors la Templu, am pornit pompa și am atacat ușa Corporației, care dădea în curtea Complexului. După ce i-am tras două șuturi, mi-am dat seama că ușa nu era blocată. Valuri de fum s-au revărsat în curte. Am așteptat ca fumul să se risipească și am intrat în Corporație, fără casca roșie de pompier și cizmele de cauciuc. Cinci birouri ardeau mocnit. Din cauza fumului afurisit, le-am stins greu, orbecăind și aruncând zoaie din belșug. Prin fața Corporației am observat trecând două camioane TIR. Dacă apar pompierii sau poma-nagii și mă dau pe mâna lui Postolache? Tu ești piromanul criminal, Tache! O capcană! M-am retras în Templu, am oprit pompa și am strâns colac furtunul. Am auzit alte două motoare care s-au oprit în preajma Alimentarei. Ce caută atâtea TIR-uri în Complex?

Când m-am furișat în spatele frigiderului, turbații invadau

Alimentara, înarmați cu târnăcoape, răngi și, ce ciudat! mături și perii. Câțiva împingeau roabe pline cu moloz la o basculantă oprită lângă trei TIR-uri ce băteau cu farurile Alimentara. Inutil să pun zoaiele pe armata asta de turbați. Puteam cel mult să provoc o diversiune: „Foc! Foc! Arde Corporația!”. Noii turbați păreau să inspecteze la lumina farurilor stricăciunile pe care tovarășii lor le făcuseră la adăpostul întunericului în doi ani, de când îi stropeam cu zoaie. Ușa fostei măcelării a scârțâit, norocul meu că nu mai unsesem balamalele cu vaselină! Am auzit voci groase venind din spatele meu. Ți-au tăiat retragerea, ești înconjurat, Tache! Să fug prin Alimentară ar fi însemnat să fiu descoperit. Am ocolit frigiderul, am tras ușor de-o ușă și m-am strecurat înăuntru. Țasta-i sfârșitul, Tache!

— Bună seara, domnule! Doriți să cunoașteți tragedia, disperarea și moartea care au avut loc în acest așezământ?

A izbucnit într-un râs înfundat, batjocoritor. Am întins mâinile, puțin îmi pasă că turbații mă vor prinde, o să mor fericit că te-am zdrobit, scârbă! Icnea de parcă îi rămăsese un os în gât. Mi-am înfipt mâinile în clăia de păr, te zdrobesc, scârbă!... Ceva mă împiedică s-o pocnesc. O durere ascuțită mi se strecură între picioare, o durere care îmi copleși ura pumnului ridicat, o durere care, în loc să mă dezarmeze, mă încuraja s-o strâng pe Maria de trupul meu. Durerea creștea, umflându-mi blugii.

— Ai furtunul în erecție, dragule, mă anunță fata, pipăindu-mi prohabul.

Este erecția mea! Puța mea bleaga se trezise după 41 de ani! Prima erecție, Tache! Eu sunt stăpânul erecției! i-am îndepărtat nervos mâinile și mi-am tras fermoarul blugilor, eliberând-o în beznă. N-am avut timp s-o văd, s-o examinez, s-o ating, pentru că Maria își încolăci mâinile de gâtul meu și mă cuprinse cu picioarele în jurul șoldurilor. Durerea erecției se prelungi într-o încordare caldă, care se răspândi în toți mușchii, îmi urcă în piept și ajunse în cap, amețindu-mă. Maria se foia în brațele mele, căutându-mi lăcomă penisul. Afară se dezlanțui o furtună asurzitoare: turbații loveau în Alimentară cu răngi și târnăcoape. Teama că furtuna putea să lovească frigiderul, aruncându-i ușile în lături, se risipi în clipa în care o gură fierbinte îmi înghiți adânc penisul. Maria scânci, îmi strânse și mai tare șoldurile și începu să tresalte în brațele mele. Furtuna se apropia de frigider și penisul meu lovea cu furie în vulva umedă. Loveam orbește, insensibil la sărutările

ei, la răsuflarea încinsă, la părul cu parfum de levănțică răvășit pe fața mea.

— Te iubesc, Tache, i-am auzit șoapta în mijlocul furtunii. Rapandula mi-a dat bani ca să te fac... Daniel a fost fratele meu, dar rapandula m-a plătit ca să mă răzbun pe tine, iubitul meu...

Vorbele Mariei se pierdeau în furtuna care îmi bubuia în creier. Mai tare, vorbește mai tare! – o loveam ca să-mi spună adevărul, să-și ceară iertare și să știe că este femeia mea, vinovată și nerecunoscătoare, înainte de a leșina, am simțit cum sperma țâșnește în vulva Mariei precum zoaiele din furtunul meu...

M-am trezit singur, într-o liniște deplină. Iarăși am visat! – mi-am lovit cu ciudă fruntea de tabla frigiderului. Am verificat prohabul: deschis! Puța mea bleaga stătea ascunsă așa cum o știam, dar luând-o între degete am descoperit că era neobișnuit de caldă și acoperită cu o mîzgă uscată. Prepuțul păstra urme lipicioase de spermă. N-a fost vis, a fost live, Muie! Am futut, Muie! Acum știu misterul pizdei! Am avut prima femeie, mamă! Am intrat în rîndul lumii, nu mai stau pe marginea vieții. Ești un labagiu, Sebastian! Să te ia dracu', boșorogule, cu cercetările tale despre moartea lui Daniel, Octavian și Horia! Poftim, am făcut sex în frigider cu sora lui Daniel și a fost foarte bine, poate să depună mărturie! Sunt cel mai tare *macho*, Teodoro! Îmi bag pula în averea ta! Ereecția unui *loser* valorează mai mult decât averea strânsă de o curvă a securiștilor! Am ieșit din frigider și am strigat:

— Sunt bărbat, tată!

— Dacă te-ar vedea taică-tu cum umbli cu șlițul desfăcut, te-ar trimite la nebuni, îmi răspunse mama, cocoșată în fața unui raft.

Se ridică nemulțumită și dispăru pe un culoar, printre două rafturi. În prima clipă am crezut că movilele de moloz, stâlpii de beton sfărâmați de loviturile turbaților, gunoaiile și ambalajele ajutoarelor de la Uniune, putoarea șobolanilor și a zoaielei, tomberoanele și tavanul cu varul spart au fost ascunse în spatele unui decor dintr-o piesă de teatru. Alimentara neagră și puturoasă fusese înlocuită cu o Alimentară strălucitoare. Am înaintat năuc pe culoar, apoi am înconjurat un raft plin cu pungi și cutii, cât p-aci să alunec pe cimentul lustruit.

— Vezi, Tache, cum ne-a păcălit Uniunea? a strigat mama din fundul sălii. Ne-a băgat aceleași mărfuri care există în piață, la buticari

și speculanți. Uite aici, ulei Floriol, detergent Ariel, Cola și Colgate, toate se găsesc în piață! Ce-o să spună oamenii despre aceste ajutoare, că le-am furat din buticuri! Ah, Uniunea asta, cum mi-a încurcat viața!

În locul raftului cu făină, 4 lei kilu', mălai, 8 lei kilu', paste făinoase și zahăr se afla un galantar în care erau aranjate ordonat punji de făină, zahăr și paste făinoase. Sticle de ulei Floriol, Ulvex, Soreanca, Untdelemn de la Bunica erau aliniate într-un raft așezat chiar pe locul pe care îl prezentam pinguinilor ca fiind cândva plin cu sticle de ulei de rapiță. În stânga, pe raftul pe care erau aruncate cutiile găurite cu Perlan, sclipeau acum pungile cu Ariel, Bona, Omo și tot neamul lor de detergenți pe care-l vedeam în reclamele de la televizor. Spre deosebire de Alimentara pe care o descriam pinguinilor, cea prin care mă plimbam uluit mai avea, în afară de multă mâncare, și obiecte casnice, sanitare, cosmetice, fleacuri! La ușă erau strânse unul într-altul cărucioare argintii, cu mânere galbene. Vitrine înalte, dar murdare de var, fuseseră montate la stradă. Cele trei TIR-uri și basculanta dispăruseră. Un singur element amintea de tragedia, disperarea și moartea din Alimentară: frigiderul mâncat de rugină.

Mama se opri în fața unei vitrine frigorifice:

— Uite Danone! Iaurtul ăsta îl găsești și în ultimul chioșc din piață.

— Ești sigură că te-a durut stomacul?

— M-a durut rău, azi-noapte dacă am apucat să dorm trei ore.

— Mamă, tot ce vezi aici nu este trimis de Uniunea Europeană.

Este un supermarket ca în filmele americane. Și la București sunt supermarketuri, au arătat la televizor cum oamenii își pun cumpărăturile în cărucioare. Complexul nostru s-a vândut la *licitație publică cu strigare* cu 49 de dolari metrul pătrat și a fost transformat într-un supermarket.

— Prostii! Nu se poate să se vândă în *public* așa, peste noapte!

— Cum ai intrat aici?

— O pușlama mi-a deschis ușa măcelăriei și mi-a ordonat ca până la ziuă să spăl geamurile de la Alimentară. Uite ce-am ajuns, Tache! Să fiu confundată cu o femeie de serviciu, eu, care de abia mă mai țin pe picioare, dar împart ajutoare de la Uniune, să aibă lumea ce mânca. S-o pună pe mă-sa să dea cu cârpa, mucosul naibii!

Mama mușcă dintr-un baton de ciocolată Snikers, bun! mănâncă și tu, nu te vede nimeni!... Un zgomot metalic se auzi la intrare. Cei

cinci pensionari, angajații lui Sebastian, trăgeau de ușă.

— Ce se dă acolo? se interesă un pensionar.

— Uniunea ne-a trimis un supermarket! răspunse mama. Arată ca la televizor...

— Asta vedem și noi, că doar nu suntem chiori, îi reproșă bătrânul. Voi de ce sunteți înăuntru și pe noi ne țineți la ușă?

Pentru că mama a spălat geamurile, iar eu am făcut sex, moșule! Mama a ridicat din umeri, nu avem cheia de la ușă, iar eu am clătinat din cap, nu știu. În lipsa unor răspunsuri convingătoare, pensionarii au început să bată cu fisele în geam ca să le deschidem ușa. Au apărut vreo zece pomana-gii care și-au lipit nasurile de vitrine și palmele de tâmpile, să vadă mai bine magazinul. Pensionarii i-au informat pe nou-veniți: Uniunea Europeană ne-a trimis un supermarket, iar doamna Enoiu nu vrea să ne deschidă, zice că a pierdut cheia. M-am retras în măcelărie. Vechea ușă fusese înlocuită cu una nouă, din tablă groasă, cu balamale solide și o broască blocată. Poftim, suntem prizonieri în super-marketul Uniunii! Când m-am întors, mama era copleșită de protestele pomanagiilor, al căror număr crescuse considerabil. În fruntea lor, cu burta și țățele lipite de ușă, se afla grăsansa cu mutra acră și turtită. De ce nu i-am spart fața cu puiul congelat, de ce? Văzându-mă înăuntru, scroafa a urlat:

— Aha, m-am prins ce-ai făcut, madam Enoiu! Uniunea ne-a dat un supermarket și tu cu fii-tu l-ai privatizat, ca să vă faceți patroni. Ne-ai tras în piept, escroaco! Deschide ușa, că te dau pe mâna poliției!

— Ne-ai furat supermarketul! protestă o gospodină.

— Eliberați ajutoarele Uniunii! bătu cu pumnul în geam un pomanagiu.

Vitrina s-a făcut țândări sub potopul de huiduieli și înjurături. Grăsansa și pomanagii din primul rând s-au retras speriați, dar nu într-atât ca să renunțe. Un bărbat a început să lovească ușa cu piciorul. Două pietre aruncate din stradă au spart vitrinele de la mijlocul Alimentarei. Ce facem, mamă? Țștia ne sparg capul! – am tras-o de mână, dar nu s-a mișcat. În următoarea clipă, s-au pulverizat toate vitrinele supermarketului. Pomanagii spărgeau bucățile de geam care mai rămăseseră în ramele vitrinelor înainte de a pătrunde în magazin. Cei mai îndemânatici au reușit să se năpustească asupra rafturilor. Bărbatul care lovea ușa cu picioarele a fost împins de mulțime și, împreună cu grăsansa folosită pe post de berbec, a deschis-o sub

presiunea celor din spate. Am fugit, reușind s-o zăresc pe mama în ultima clipă: pomanagiii o îmbrânceau în goana lor nebună spre rafturi, dar ea nu se clintea, parcă avea picioarele turnate în ciment. Oamenii îndesau în sacoșe și cărucioare tot ce le ieșea în cale: pungi cu Ariel și Omo, baxuri de cafea Jacobs, cartușe de țigări, săpunuri, lăzi cu iaurt Danone, borcane cu mazăre, salamuri, caserole cu pulpe de pui și roți de cașcaval... Cărau frigidererele deja golite de Coca și Pepsi. Pentru a scăpa de prăpăd, dar și de scroafa care ar fi putut să-i incite pe pomanagii să mă bată, m-am ascuns în vechiul frigider. Am fost inspirat, altă inspirație genială! pentru că nimeni n-ar fi avut curiozitatea să-l deschidă. Ce să vadă într-un dulap de tablă ruginită: tragedia, disperarea și moartea? Îi auzeam cum strigau, cum se îmbrânceau, cum se certau pentru o pungă de piper, cum răsturnau rafturile la care nu puteau ajunge, cum se scuipau, cum tremurau de ciudă că Salamul de Sibiu și înghețata Aloma s-au terminat, cum plângeau că nu mai găsesc săpunurile Fa și cum urlau victorioși că au apucat curcani congelați sau borcane de maioneză. Au prăduit și măcelăria, împărțindu-și cu topoarele carcasele de porc. Mi-am băgat degetele în urechi și am închis ochii, așteptând ca o momâie sfârșitul prăpădului.

Într-un târziu, am deschis ochii și mi-am eliberat urechile. Liniște. Deodată, vocea mamei a răsunat ca o vitrină spartă:

— Tache! Tache! Băiatul meu!

Niciodată nu mă strigase așa, băiatul meu! Am ieșit din frigider și m-am împiedicat de o ladă de portocale? de conserve? dracu' s-o ia! Unde ești, mamă? Rămăsese în același loc, dar căzuse în genunchi, cu poalele pardesiului ridicate. Își apăsa stomacul cu amândouă mâinile. Ce te doare, mamă? Durerea îi tăiasе vocea. Of, Tache, ce idiot ești, pune mâna și cheamă Salvarea, pe mama au lovit-o pomanagiii! Am luat-o în brațe. Să alerg până la spital sau să ies în stradă și să opresc o mașină? Am așezat-o într-un cărucior, cu ceafa rezemată de mâner și cu picioarele întinse peste plasa de sârmă. Stai bine, mamă? O să ajungem la doctor mai iute decât orice ambulanță din serialul *Spitalul de urgență*1. Am împins căruciorul spre ușa distrusă de pomanagii, dar drumul mi-a fost blocat de patru hândrălai... Turbații! Unul dintre ei ținea în mână o rangă, ba nu! o bătă de base-ball. Mă priveau cu ură, de parcă furasem o ladă cu bere din supermarket.

— Mama mea e rănită! Trebuie să chem Salvarea! Au înaintat

amenințători.

— O duc la spital și apoi mă întorc. Promit! Îmi scot furtunul și ne batem cu zoaie. Vreți fără zoaie?... Dar nu e corect să mă atacați așa, neînarmat, uitați-vă la mama mea!

Turbații și-au luat poziții de atac, doi pe flancuri, unul în față, cel cu bâta, care se oferise să-mi vândă pești pe podul de aer! se replea, încercând să-mi cadă în spate. Mama gemea chirchită în cărucior.

— Dacă o atingeți pe mama, pe crucea mea că vă omor! am urlat, căutând cu privirea o țevă, o conservă uitată de pomanagii, ceva cu care să sparg capul măcar unui turbat.

Privirile turbaților s-au mutat undeva în spatele meu. Un truc vechi, ca să-mi abată atenția și să mă atace prin surprindere!

— Teodora, bine te-ai întors acasă, fato! scânci mama, cu ochii holbați.

Am întors capul și am văzut-o pe sora mea ținând în palmă un borcan. Taiorul de culoarea lămâii era încheiat până în gât. Fusta de aceeași culoare îi cădea, ca de obicei, impecabil. Își sprijinea un picior pe o navetă goală de sticle de ulei, cu o mână în șold. Se uita la borcan de parcă descoperise acolo peștișorul de aur.

— Castraveciori în oțet, nu conține coloranți și conservând. I-auzi, sunt naturali! expiră la data menționată pe capac. Să vedem data... Uite că nu scrie data! De ce nu scrie?

— Pentru că sunt expirați, chioaro!

— Teodora! se zvârcoli mama.

Sora mea râse ca o curvă în călduri, dându-și capul pe spate. Nu știam cum râde o curvă adevărată, dar văzusem destule în filme.

— Știe cineva să-mi spună cât costă acest borcan de castraveciori expirați?

— Hai, mă, Teodora, lasă mofturile și cheamă Salvarea! Mama e rănită!

— Habar n-aveți! Vă plătesc degeaba! strigă ochelarista la cei patru hândrălăi încremeniți de frică. Degeaba mâncați pâinea mea! Să vă spun eu cât costă: trei dolari fără TVA! Furnizorii mi-au băgat marfă expirată în magazin!

— Teodora, moare mama!

— Furnizorii m-au păcălit și mârlandii mi-au devalizat supermarketul! zvârli borcanul în frigiderul vechi și bufnitura acoperi gemetele mamei.

— Băga-mi-aș pula în gura ta de parvenită! Cheamă Salvarea, că te omor!

— Rupe-i mâna dreaptă! Ţuieră sora mea către turbatul cu bâta.

Până să pricep ordinul Teodorei, capul şi braţele mi-au fost imobilizate, am fost doborât în genunchi şi mâna dreaptă mi-a fost fixată pe naveta de ulei. Turbatul scuipă în palme şi strânse mânerul bâtei.

— Ai pierdut albumul, îmi aminti Teodora. Trebuie să-mi plăteşti!

— A fost un vis.

— Eu n-am visat. Tu ai visat? Îl întrebă pe turbatul pe care-l băgasem cu capul în bazinul cu peşti.

Hăndrălaşul clătină scurt din cap, nu!

— Sunt fratele tău, nu poţi să-i pui pe turbaţii ăştia să-mi rupă mâna pentru nişte afurisite de poze!

— Sunt oamenii mei. De doi ani lucrează pentru amenajarea Complexului şi tu, *stupid man*, i-ai stropit cu zoaie. Ți-am tolerat apucătura, ca să-ţi dau iluzia că faci ceva util pe lumea asta. Am mituit preşedintele Consiliului Municipal şi trei inspectori din Primărie ca să renunţe la licitaţie. Am cumpărat Complexul de la Primărie cu bani gheaţă şi am plătit două sute de oameni ca să-mi amenajeze supermarketul într-o noapte. M-am grăbit să şterg orice urmă care să amintească oamenilor de execrabila Alimentară şi să le ofer un supermarket la standarde occidentale. Din păcate, am ales o strategie greşită. N-am prevăzut că Alimentara a rămas înfiptă în minţile lor obosite. Nicio problemă! Am să umplu din nou super-marketul cu mărfuri... proaspete, am să întăresc securitatea, am să scad preţurile sub cele din piaţă, voi face promoţii şi am să-i învăţ pe oameni să se bucure de *brand-urile* pe care le cumpără din supermarketul meu.

— Şi ce-ai să faci cu ajutoarele Uniunii?

— Nu vor mai apărea niciodată. Poate securişti mei şi-au lichidat stocurile de alimente pe care le-au făcut pe vremea lui Ceauşescu sau Dumnezeu i le-a trimis mamei noastre ca pe un dar pentru toate chinurile îndurate aici.

— Tu nu crezi în Dumnezeu, curvo!

— Tache, Ține minte, nimic nu este al tău, nici măcar mâna ta dreaptă. Rupe-i mâna!

Doamne Dumnezeule, sora mea a ordonat să mi se rupă mâna!

Turbatul ridică bâta și răcni. Era atât de încordat încât din urechi îi țâșniră jeturi de sudoare. Nu sunt jeturi de sudoare, sunt zoaie! În următoarea clipă am auzit fâsăitul furtunului meu drag și am văzut un șuvoi gros de zoaie aruncându-l pe turbat în ușa Alimentarei. Pe Teodora a atins-o un jet subțire, de-ajuns să-i smulgă ochelarii și *make-up-v* să i-l facă mucii. Glasul Mariei a răsunat ca o trompetă:

— Băga-v-aș zoaiele în cur, turbaților!

N-am apucat să mă întorc la femeia mea, pentru că un jet m-a lovit în cap, culcându-mă la pământ.

Un huruit înfiorător s-a auzit în Complex, de parcă ar fi răcnit un dinozaur din filmul *Jurassic Park*. Amețit de șuvoiul de zoaie, am simțit că Alimentara alunecă ușor, ca un cărucior într-un supermarket.

10

În dimineața plecării Complexului, Sebastian Obae s-a trezit ca de obicei, la șapte fără un sfert, mulțumit că mai trecuse o noapte fără ca piatra din rinichiul său stâng să se miște și s-o ia la vale pe uretră. De mai bine de patru ani, de când doctorul îi descoperise o piatră de trei milimetri, Sebastian trăia cu frica unei noi crize ce precedă eliminarea calcului urinar. Până atunci, rinichiul său fusese gazda a doua pietre. Pe prima o eliminase în ziua în care intenționa să bage în cutiile poștale din cartier manifeste de solidaritate cu revolta muncitorilor de la Brașov împotriva lui Ceaușescu. De a doua scăpase după o suferință cumplită, în dimineața zilei în care Steaua pierduse Cupa Campionilor în finala cu Milan. Dacă a treia nu se clintea după atâția ani, deși se îndopa zilnic cu buline galbene de Urinex, înseamnă că va ajunge pe masa de operație, iar afacerea cu periile OBAE va falimenta în zilele cât va fi internat în spital. Și acest gând îl speria.

În timp ce își fierbea ceaiul laxativ, pentru că suferea și de constipație, inginerul asculta știrile la radio și, în ceața care îi acoperea mintea, se gândea cum să-i vândă *dealerului* de la București cinci sute de periute de dinți cu păr de porc. După ce a băut o cană cu ceai, a fumat trei țigări și a tras două rafale de bășini care l-au încurajat să se așeze pe tronul veceului, a decis să-i ofere *dealerului* un *discount* de 15% pe bucată și un bonus de 20 de periute. Bravo! Numai să vină la magazin la ora nouă, nouă și jumătate, așa cum promisese cu o zi în urmă. Și dacă bucureșteanul va ciupi periajul și va rămâne cu firele de păr pe degete, așa cum verificase *dealerul* din Cluj? „Periutele Colgate sunt marfă de marfă!”, îl sancționase clujeanul și plecase fără să mai

negocieze. Sebastian ura din tot sufletul periutele Colgate, pentru că erau mai ușoare decât periutele OBAE, pentru că aveau periajul bine fixat, pentru că erau promovate la televizor și pentru că *dealer-ii* le plasau peste tot, chiar și în chioșcurile de ziare. Nu le găsea niciun defect, fir-ar să fie! altfel le-ar fi reclamat la Oficiul pentru Protecția Consumatorului. Colgate era dușmanul de moarte al lui Obae și, dacă ar fi avut puterea unui primar, a unui președinte de stat sau a unui mafiot rus, acesta ar fi dat o lege de interzicere a periutelelor Colgate, ar fi impus sancțiuni drastice persoanelor care își spală dinții cu asemenea... porcării sau ar fi incendiat convoaiele de mașini cu înscrisurile Colgate. Poftim, **20% discount** și 30 de periute bonus! se răzgândi Sebastian, ștergându-se la cur. Pentru că reușise să se cace cu ușurință și ajunsese la o ofertă rezonabilă pentru *dealerul* din București, Sebastian s-a simțit ceva mai optimist și, în timp ce își spăla curul cu apă caldă și săpun, i-a venit ideea să facă o labă, poate mintea o să i se însenineze și va scăpa de ura împotriva periutelelor Colgate. Încă din studenție observase că, dacă se masturba dimineața, îi mergea foarte bine în restul zilei. Masturbările îl ajutaseră să fie un student conștiincios și un inginer priceput, dar nu-i purtaseră noroc la bani și nici în lupta cu Colgate. Pe de altă parte, citise undeva, într-o revistă de sănătate sau într-una porno? că masturbarea poate să provoace eliminarea pietrelor din rinichi. O labă sănătoasă n-ar strica, s-a hotărât Sebastian, deși se cam plictisise să și-o imagineze pe Teodora goală și crăcănată în cada lui plină cu șampon. Un zgomot de-afară îi descurajă brusc erecția. Parcă un avion trecea la mică înălțime deasupra cartierului. Huruitul îi aminti de șarjele de oțel. Poate s-a reluat munca în combinat! L-au privatizat! Imposibil, ar fi auzit la radio! își aminti mutra boțită de votcă a directorului oțelăriei care îl anunțase că este dispo-nibilizat conform prevederilor din contractul colectiv de muncă și scuza ipocrită a bețivanului: ești tânăr (la 36 de ani?), îți găsești tu un serviciu mai bun, poate calculatoare, poate contabilitate, că ești băiat deștept... Deșteptul nu-i dăduse șpagă directorului, în schimb alții, fraierii, care dăduseră, rămăsese în oțelărie și frecau pula în fiecare zi. S-o ia dracu' de labă! După ce s-a bărbierit, Sebastian a ieșit pe balcon curios să descopere cauza zgomotului care trezise cartierul. Combinatul se întindea leneș la orizont, cu cele trei furnale și patru oțelării mângâiate de soarele curajos al sfârșitului de aprilie. „M-am trezit înaintea ta, soarele era ca

o pată pe perdea”, fredona inginerul, mare amator al muzicii lui Alexandru Andrieș. Reținuse aceste versuri pentru că i-ar fi plăcut să i le recite Teodorei după prima lor noapte de amor. Niciodată nu-i atinsese sânii, nici nu avusese vreo ocazie, dar era sigur că într-o zi, fără să forțeze destinul, „mâțișorii” (deja îi poreclise) vor fi ai lui, iar Teodora îl va iubi. Combinatul arăta trist și neputincios, constată inginerul. Atunci, de unde venise huruitul? De la Complex? Parcă suferise o ciudată schimbare... Și firma luminoasă OBAE părea altfel! Sebastian i-a zărit pe angajații săi, care, în loc să muncească în atelier, stăteau pe trotuar, cu mâinile în șolduri, unii se chiorau în sus, aiurea, la cerul senin fără nicio urmă lăsată de vreun avion cu reacție, alții sporovăiau cu oamenii din cartier adunați în fața magazinului său. Îi dau afară! – se enervă Sebastian. Nu avea niciun motiv să iasă în stradă la ora asta, deși, în dreapta, adică în fața Alimentarei, observă Sebastian, se agitau și mai mulți oameni, îi dau afară pentru că nu respectă programul! – își trase pantalonii, cămașa și puloverul. Iată că se ivise un pretext serios să scape de cei cinci boșorogi care, deși erau buni meseriași, în ultima vreme trândăveau și vorbeau ca niște țate, lăsau să meargă în gol strungurile și loveau din neatenție calculatorul care asista matrița automată. Dacă *dealerul* va accepta oferta și periutele de dinți OBAE vor cucerii Bucureștiul, îi va concedia pe bătrâni și va angaja zece tineri (25 – 30 de ani!), lupi flămânzi, devotați periilor OBAE, plus un om de vânzări care să alerge după clienți – a socotit cheliosul, în timp ce cobora scările blocului.

— De ce ați oprit activitatea? Ce faceți aici? De ce pierdeți vremea? Vă tai 20 la sută din leafă! Hai, la muncă! Îi luă în primire patronul.

— Ne mișcă Necuratul, domnu’ inginer! se lamenta un pensionar.

— Cine vă mișcă?

— Diavolul, șefu! repetă o voce plângăreată. Bătrânii se strânseseră în jurul lui, obligându-l să ia o hotărâre: să spună cu voce tare „Tatăl nostru”, să cheme un preot ca să alunge Diavolul sau măcar să-și facă cruce de trei ori. Nu știa că inginerul este ateu.

— Uitați-vă cum ne mișcă! Îi arătă un pensionar alb la față ușa magazinului, și apoi își făcu cruce.

Sebastian privi buimac termopanul: hoții au spart ușa și au furat periutele? am asigurare! s-a inundat magazinul? vă tai 50 la sută din

leafă pentru neglijență în serviciu! Ce trebuie să văd? Pensionarul îl luă de mână și-l așează sub firma OBAE, îndemnându-l să se uite în sus. Un nor cenușiu, de aceea ați întrerupt munca? Șefu', uită-te la panoul OBAE! Da, se mișcă din cauza vântului, trebuie să-i strângeți șuruburile, și ce-i cu asta?

— Panoul se mișcă cu tot cu Complex!

— Complexul se mișcă, șefu'!

— Îl împinge Necuratul cu coarnele!

— L-a legat de coadă și-l trage după el! strigă o femeie grasă și știrbă.

— Nu-i adevărat! Diavolul nu-și leagă coada de Complexul nostru și nici nu se obosește să-l împingă. Vă spun eu că-l mișcă cu puterea ochilor!

— Cu ce viteză îl mișcă? întrebă inginerul. Pensionarii își făcură cruce, a luat-o razna și șefu'!

— Eu nu mai intru în atelier, domnu' Obae. Îmi tremură mâinile și am palpitații la inimă, spuse pensionarul palid.

— Ești concediat! strigă patronul cu ură, apoi se întoarse cu spatele la oameni, fixându-și privirea pe vitrina magazinului.

Într-adevăr, vitrina se mișcase un metru? doi? ce contează! Trebuia să-i concedieze pe toți cinci, n-am nevoie de hodorogi și fricoși în firma mea! Își reproșa Sebastian. Nu reușea să se concentreze, pentru că îl scotea din sărite agitația oamenilor care urlau, se văitau, se rugau în genunchi, de parcă venise sfârșitul lumii, plângeau, alergau fără niciun rost, niște idioți! Da, Complexul se mișcă, recunosc inginerul. Înainta lin, paralel cu strada, ca un autobuz care se pregătește să accelereze imediat ce va apărea culoarea verde a semaforului sau ca un vapor, deși nu urcase niciodată pe un vapor! care se depărtează de chei. Dar trebuie să existe o explicație logică, științifică: o alunecare de teren sau un cutremur de intensitate mică ce provoacă dislocarea straturilor de pământ. Sebastian se întinse pe trotuar și își lipi urechea de asfalt.

Câțiva oameni se repeziră la el, ce se aude, dom'le? Nimic, nu auzea nimic din cauza isteriei. Ce ghinion! Cum o să negocieze cu dealerul în hărmălaia asta? Omul o să se sperie de Diavolul care-și băgase coada în Complex, în magazinul său și în periuțele OBAE și se va duce dracului primul său contract pentru București.

Inginerul porni spre Alimentară, croindu-și cu greu drum prin

mulțimea care ocupase strada. Aici, panica era și mai mare, pentru că exista dovada clară că întreaga clădire înainta. Complexul lăsase în urmă o parcelă de pământ negru, mare cât un teren de handbal. Sebastian luă doi bulgări și-i mirosi: ars, pământ ars și cenușă! Oamenii se înghesuiau pe bucata de pământ, întrebându-se speriați cum este posibil ca ditamai Complexul să se miște și să lase în urmă un pământ pârjolit. Cei curajoși intrau în Alimentară, sperând să descopere cauza mișcării, dar ieșeau panicați. În ciuda haosului, inginerul reuși să măsoare cu pasul o latură a terenului și află că distanța parcursă de Complex era de aproximativ treizeci de metri. În cât timp fusese parcursă? De când înaintează? – se interesă cheliosul, dar obținu numai răspunsuri confuze. Reveni în fața magazinului, dar nici aici nu găsi pe cineva care să-l lămurească. Pensionarii continuau să se văicărească și, din când în când, urlau: dați-vă jos, că vă ia dracu'! la copiii care, ca niște drăcușori, se urcaseră pe acoperișul Complexului și strigau, fluierau la speriații de pe trotuar, se zbenguiau fericiți de această plimbare miraculoasă.

Sebastian se grăbi să ajungă în celălalt capăt al clădirii. În fața fostului magazin de mobilă, oamenii păreau mai liniștiți. Comentau minunea în grupuri mici, privind îngrijorați la tinerii care se lipeau de pereții înnegriți de fum ai Corporației și se lăsau împinși de clădire. Inginerul a zăbovit mai mult în această zonă și a avut ocazia să vadă cu ochii lui cum Complexul „mănâncă” încet-încet, centimetru după centimetru, din asfaltul străzii și cum bordura trotuarului este înghițită sub clădire. A putut să cronometreze timpul în care fațada Corporației a ajuns la stâlpii de iluminat de pe trotuarul de vizavi și, după ce a asistat la căderea spectaculoasă și dispariția acestora sub Complex, a calculat cu pixul pe spatele contractului pregătit pentru *dealer* ceea ce îl interesa din prima clipă.

— Cu ce viteză se deplasează?

Teodora trase din țigară și se înălță pe vârfuri ca să vadă peste umărul său cifrele de pe hârtie. Era îmbujorată și mirosea excitant a parfum fin. Parcă de abia ieșise din saună și-și trăsesese, în loc de halat, pardesiul, ca să nu piardă minunea. Sebastian îi admiră gâtul și pieptul rozaliu, apoi îi întâlni ochii injectați, ascunși în spatele ochelarilor cu rame ca niște aripi de fluture, și simți dorința femeii pe care o visa de mai bine de douăzeci de ani, nu numai când se masturba.

— Trei sute de metri pe oră.

— Cum îți merge?

— Bine. Azi semnez contractul cu un *dealer* din București. Îi dau un *discount* de 20% la cinci sute de periuțe.

— Ești *crazy*. Cum să-i faci *discount*, nu vezi ce se întâmplă în jurul tău?

Sebastian observă că tinerii renunțaseră să se mai joace și că panica pusese stăpânire pe oameni. Complexul se apropia de un bloc. Locatarii ieșiseră pe trotuar și strigau îngroziți după ajutor. Peste două ore se vor ciocni, calculă inginerul privind în ochii obosiți ai Teodorei.

— Și Colgate face *discount-uri*, eu de ce n-aș face?

— Oferă-i *dealerului* tău o sută de periuțe la un preț triplu *per* bucată. Cheamă-l peste două zile pentru încă o sută, dar avertizează-l că sunt ultimele din stoc și le dai la preț dublu. Dacă insistă să-i vinzi două sute, atunci triplezi prețul.

— Tu ești *crazy*!

— Cine n-ar vrea să aibă periuțe făcute într-un atelier care se deplasează cu trei sute de metri pe oră? Sunt o raritate, piese de colecție, icoane!

Sebastian simți că trebuie s-o îmbrățișeze, genială idee!

— Ce-mi propui tu este o speculație. Periuțele mele sunt făcute ca să te speli pe dinți, nu să le ții pe pereți. Eu vreau să fac un *brand* din periile OBAE, așa cum este Colgate!

— Îți cumpăr toate periuțele din magazie. Acum!

— Dar nu sunt pregătit... Trebuie să mă gândesc... Hai să mergem la mine! o apucă de mână. Bem o cafea și negociem.

Teodora îl lovi cu un hohot de râs, ce adolescent ești! dar nu-și retrase mâna din palma lui.

— Merg la tine dacă mă inviți să-ți ascult discurile cu ABBA.

Sebastian o trase după el prin mulțimea neputincioasă. Deodată, chioțe și urale de bucurie izbucniră din toate părțile. Oamenii care fugeau pe strada paralelă cu Complexul i-au îmbrâncit pe Sebastian și Teodora. Cheliosul zări primul buldozer care, dirijat de polițiști, întoarse în fața Corporației. A fost urmat de alte două buldozere care s-au oprit cu lamele gata de atac. Cele trei mașini erau dirijate de comisarul Grigore Postolache, care striga la oameni că are ordin să degajeze zona pentru demolări! Alte trei buldozere își ambalau motoarele chiar în fața magazinului său. Idioții se retrăseseră, încurajându-i pe bărbații din cabine să tragă de manete și să atace

Complexul. Se lansase vestea că nu mai puțin de zece buldozere înconjuraseră clădirea și că în scurt timp, la semnalul comisarului, vor porni demolarea. Sebastian simți că palma Teodorei caută să scape din strânsoarea lui. O întrebă din ochi: ce se întâmplă? dar femeia se smuci scurt și brutal, pierzându-se printre oameni. Dacă vei asista la demolarea Complexului și la distrugerea magazinului tău de perii, nu meriți să ai parte de dragostea mea! – a înțeles inginerul mesajul despărțirii. N-o întrebase cum îi merg afacerile imobiliare, ce se întâmplă cu acea anchetă stupidă cu rudele băieților omorâți de Securitate, o prostie! ce țări mai văzuse, unde-și va petrece vacanța de vară, dacă are vreun tip cu care cinează la restaurant, hi! hi! cum îi merge viața, pentru că intuise din prima clipă de ce se întorsese la el. Dar Teodora nu putea să iubească un laș.

Sebastian ieși din mulțime lovind orbește cu pumnii și picioarele, ocoli un buldozer și, după ce îmbrânci doi polițiști care încercau să-l imobilizeze, intră în magazin fără să-i pese de amenințările comisarului Grigore Postolache. Strungurile erau oprite, lumina stinsă, robineții chiuvetei închiși, calculatorul la locul său, și cele cinci sute de periute de dinți îl așteptau într-o cutie de carton pe *dealerul* de la București. Ba nu, o să i le vândă Teodorei. Deschise cutia de viteze a unui strung și-i demontă lanțul de transmisie la motor cu gândul că, dacă va salva Complexul, îl va reangaja pe bătrânul bolnav de inimă și-i va da un spor la leafă pentru că se încăpățănase să pună un lanț de un metru și jumătate în locul unei curele obișnuite, îl montase din zgârcenie, ca patronul să nu mai dea banii pe o curea nouă. Și cât se certase cu hodorogul, ce zgomot infernal făcea lanțul! Bun lanț! Inginerul cotrobăi în dulapurile pensionarilor și găsi un lacăt mare, chinezesc. Înainte de a pune mâna pe un scaun metalic, scaunul său de patron! Sebastian scoase din sertarul în care-și ținea actele o hârtie pe care o verifică încruntat. Polițiștii băteau cu pumnii în ușă, cerându-i să părăsească magazinul. După ce ascunse hârtia în buzunarul de la pieptul cămășii, apucă scaunul său de patron și lovi cu toată forța în vitrină. Geamul se făcu țandări. Surprinși de manevra insurgentului, polițiștii s-au retras în spatele buldozerului. Sebastian deschise ușa, își răsuci lanțul în jurul pieptului, strâns, apoi îl trecu în jurul stâlpului ce despărțea vitrina de ușă, și mai strâns! Întoarse cheia în lacătul ce lega capetele lanțului și căscă gura... Cheia putea să-i provoace o constipație dureroasă. O aruncă cu precizie în canalizarea

din apropiere, apoi verifică lanțul să fie întins, să țină.

Motoarele buldozerelor amuțiseră. Un murmur de uimire străbătu liniștea instalată în fața magazinului. Cheliosul mătură mulțimea cu o privire semeață, dar inima îi bătea să-i spargă pieptul. O căuta pe Teodora: uite, nu sunt laș! Simțea în lanț puterea Complexului, care îl trăgea încet, cu tandrețe. Din cauza emoției, nu reuși să distingă o figură cunoscută. Pensionarii se ascunseseră, șefu' s-a legat cu lanțul de Diavol!

Comisarul Grigore Postolache se apropie amenințător și îi ceru să se legitimeze:

— Doar peste cadavrul meu vei demola Complexul! prinse curaj patronul.

Polițistul i-a explicat că are mandat să evacueze zona pentru că este o situație de criză: Primăria a hotărât demolarea Complexului care pune în pericol integritatea cartierului și viețile cetățenilor și că el, Grigore Postolache, răspunde pentru păstrarea ordinii în timpul operațiunii. În final, l-a amenințat că va folosi orice mijloace legale pentru a-și duce la îndeplinire misiunea încredințată.

— Este magazinul meu! strigă Sebastian. Am contract de închiriere a spațiului valabil pe următorii patru ani! scoase hârtia și o flutură în fața comisarului ca pe un steag de luptă. Țsta e contractul! arată steagul și idioților care se hlizeau. E valabil pentru patru ani! Aici produc periile OBAE!

— Mă cac pe periile tale!

Replica idiotului ascuns în mulțime stârni râsete și fluierături. O fi un *dealer* de la Colgate! – gândi Sebastian descumpănit.

— Ești un prost, Obae! sări Aneta Bogdan în ajutorul polițistului. Primarul a anulat contractul tău de închiriere. Nu mai are nicio valoare! îi smulse hârtia și o arătă mulțimii. Contractul este reziliat!

Femeia flutură steagul capturat și, în aplauzele idioților, îl rupse în bucățele. Aruncă hârtiuțele în sus, apoi se întoarse la Sebastian:

— Complexul a fost cumpărat ilegal de Teodora Enoiu, iar primarul a atacat în tribunal tranzacția care s-a făcut fără licitație. Așadar, Complexul a rămas în proprietatea Primăriei, care a decis să-l dărâme.

— Este o situație de forță majoră, adăugă Postolache.

— Ce te-a apucat, Obae? Te-a plătit Teodora Enoiu ca să faci proteste? Dragule, bestia te manipulează ca să pună mâna pe Complex!

Uite, până și Complexul s-a răzvrătit împotriva ei și a luat-o la vale!

— Este o amenințare la adresa ordinii publice, preciza comisarul.

— Lasă-mă, dom'le, să-l lămuresc! Dragule, Complexul trebuie demolat pentru că nu mai folosește la nimic și terenul trebuie scos la licitație, conform legii. Se va face licitație pe teren, și cine va câștiga va construi cel mai mare Centru de Ajutor din oraș, în care Fundația „Armonia” va acorda asistență medicală gratuită oamenilor nevoiași. Cetățeni, se întoarse Aneta Bogdan, sunteți de acord să construim un centru de îngrijire pentru bătrâni și sărmani?

Idioții au strigat din toată inima: da!

— Umflați-l! ordonă Aneta polițiștilor. Bag-o-n viteză, șefule! strigă la buldozerist.

Cei doi polițiști pe care-i îmbrâncise Sebastian se apropiau înarmați cu niște clești uriași, pregătiți să-i taie lanțul. Normal ar fi fost ca inginerul să înceapă să urle ca din gură de șarpe, să se zvârcolească, să nu-i lase pe gabori să-și facă treaba, să-i scuipe și să-i lovească cu picioarele, astfel încât să cucerească mila și simpatia idioților. În locul lui a început să urle Mihai Lunescu, omul de televiziune pe care Sebastian îl detesta pentru aberațiile și minciunile debitate în talk-show-ul său nocturn:

— Stimați telespectatori, vă relatez din fața magazinului de perii OBAE chiar în momentul în care forțele de poliție îl atacă pe Sebastian Obae, care protestează împotriva demolării Complexului. Filmează-i pe gabori, în pula mea! strigă reporterul către blonda care ținea pe umăr o cameră de luat vederi.

Aneta Bogdan și Grigore Postolache se repezică la cameraman cu intenția de a-i obtura cu palmele camera de luat vederi. Sebastian surprinse ghionturile încasate de blondă și riposta ei, două vârfuri de pantof ce rataseră cu puțin coaiele polițistului.

— Filmează-i, Loredano! strigă Muie, care se interpuse între cameraman și cei doi agresori.

Polițiștii cu cleștii încremeniseră la doi pași de Sebastian, neștiind ce să facă, să-i sară în ajutor șefului, să cheme întăriri sau să taie lanțul și să-l umfle pe patron.

— Stimați telespectatori, sunteți martori la un act grosolan de violență împotriva libertății de exprimare! Iată cum mafia locală bagă pumnul în gura presei libere! Sunt corespondentul CNN, muisto! se

răsti reporterul la Aneta. Dacă nu te potolești, te fac de căcat pe cinci continente, că am vârf de audiență la CNN! Și tu, gabore, arată mandatul de evacuare, băga-ți-aș gradu' în cur de milițian împuțit!

Comisarul se retrase doi pași, la fel și Aneta Bogdan.

— Băi, voi știți cine sunt eu? Sunt Mihai Lunescu și transmit live pentru CNN! Băgați-vă mințile-n cap și nu vă jucați cu televiziunea americanilor, că dracu' vă ia! Ai filmat, Lori?

Loredana dădu din cap, filmase. Reporterul o mângâie pe obraz, apoi se întoarse și băgă microfonul în bărbia comisarului.

— Ce aveți de declarat în legătură cu protestul lui Sebastian Obae?

— Nu comentez! ridică din umeri Postolache și le făcu semn celor doi subalterni cu cleștii să se retragă.

— Iată, stimați telespectatori, oamenii legii ascund sub același răsufat *no comment* afacerile necurate ale mafiei locale!

— Nu-i nicio mafie, Muie! protestă Aneta Bogdan.

— Taci, fă, că ești live la CNN!

Mihai Lunescu se îndreptă către Sebastian. Într-adevăr, ziaristul purta în piept un ecuson pe care scria CNN. Muie îl strânse de umăr, privindu-l cu admirație, bravo! apoi se răsuci la cameră:

— Stimați telespectatori, stăm de vorbă cu grevistul foamei Sebastian Obae, care este hotărât să lupte până la sacrificiu împotriva mafiei ce vrea să-i distrugă magazinul de perii. De câte zile faci greva foamei, domnule Obae?... Spune patru, îi șopti printre dinți. Patru!

Cum să spună „patru” de vreme ce abia s-a legat cu lanțul? Să mintă la CNN?

— De doi ani produc în atelierul meu sortimente variate de perii OBAE, începui patronul, și-i plăcu introducerea clară, fără bâlbe, în ciuda emoției primului interviu cu audiență internațională. Înainte am ținut un chioșc de alimente și băuturi, chiar aici, în fața blocului, dar a trebuit să-l închid din cauza mafiei, care-mi cerea taxă de protecție. Am fost dat afară din combinat pentru că s-a restructurat schema de personal și n-am avut bani să-i dau șpagă directorului oțelăriei.

— Bagă, bagă, futu-i în cur să-i fut de mafioți! îl încuraja Muie.

— Periile OBAE au o calitate superioară. Sunt produse pe plan local, cu mână de lucru autohtonă și după o expertiză originală. Periutele de dinți OBAE pot rivaliza cu orice produs similar de import, chiar și cu periutele Colgate, care au stricat piața prin politica agresivă

de marketing.

— Las-o moartă cu reclama că te belesc. Bagă cu mafia!

— Produc periile OBAE pentru bunăstarea poporului meu! Românii au nevoie de perii ca să fie curați și să intre civilizați în Europa!

— Bravo! se auziră aplauze curajoase în mulțime.

— Nu distrugeți periile OBAE! Avem nevoie de periile OBAE! continuă ziaristul. Iată cum prin corupție și manevre oculte se poate uide o șansă de integrare a românilor în Europa! Ce părere aveți, domnule profesor Adrian Dura?

Sebastian îl descoperi pe mentorul său, cel care îi sugerase să lanseze și să construiască marca de perii OBAE, într-o stare deplorabilă: un bandaj gros îi înfășură gâtul și maxilarul inferior. De asemenea, două pansamente mari îi acopereau gura. Totuși, bătrânul reuși să se facă auzit cu o voce pițigăiată:

— Doamnelor și domnilor, ne aflăm într-un moment crucial! Complexul este o filă din istoria noastră recentă! De ce să acceptăm demolarea? Vreți să trăim din nou anii de teroare în care buldozerele lui Ceaușescu demolau sfintele noastre biserici? De ce să distrugem munca acestui om cu vocație de constructor? îl îmbrățișa pe Sebastian. Protestul său este pe deplin justificat. Vom trimite memorii la Uniunea Europeană și vom dezvălui afacerile pe care le fac autoritățile locale cu mafia rusească.

— Huooo, ratatule! urlă Aneta Bogdan.

— Doamnelor și domnilor, este adevărat: Complexul a reintrat în proprietatea Primăriei după o încercare nereușită de privatizare prin licitație publică. Dar este momentul să aflați că Aneta Bogdan Manea, inspecitoare la Serviciul Imobiliare din cadrul Primăriei și președinta Fundației „Armonia”, a luat mită 10.000 de dolari ca să anuleze în ultima clipă licitația. Cine a mituit-o?

— Calomnie! Te dau în judecată, ratatule!

— Filmează, Loredano!

— Milionara Teodora Enoiu a mituit-o! De asemenea, Enoiu i-a mituit pe președintele Consiliului Municipal și pe alți doi inspectori din Primărie ca să cumpere Complexul. Vă reamintesc că, în anul 1984, Teodora Enoiu i-a turnat la Securitate pe prietenii ei Daniel, Octavian și Horia...

Aneta Bogdan îl scuipă pe Dura, dar nu apucă să-l lovească,

pentru că Loredana sări s-o filmeze și îi descurajă orice pornire violentă.

— Uite aici mafia, gabore, și tu te legi de oameni nevinovați! Dă-ți demisia! De-mi-și-a! De-mi-și-a!

Scandările reporterului au incitat oamenii. Cele trei excavatoare din fața magazinului porniră motoarele și, în loc să atace Complexul, s-au retras cumiți, însoțite de huiduieli și fluierături. Idioții au sărit pe Sebastian, îmbrățișându-l ca pe un erou. Cineva i-a pus în mâini un carton mare pe care scria cu vopsea roșie GREVA FOAMEI. În mijlocul mulțimii, Mihai Lunescu lua interviuri „la cald”, iar Loredana filma retragerea utilajelor.

Bucuria victoriei împotriva mafiei locale a fost spartă de voci disperate care au anunțat iminenta ciocnire a Complexului de un bloc. Oamenii au fugit în fața Corporației, urmărind înaintarea amenințătoare a clădirii. Și Sebastian ar fi vrut să vadă ce se întâmplă, dar constată că nu poate să scape din lanț și, mult mai important, trebuia să rămână în GREVA FOAMEI, doar dăduse interviu la CNN. Complexul îl trăgea încet spre catastrofă. Inginerul intră în panică. Dacă blocul va fi lovit de Complex (socotise că într-o jumătate de oră se va produce coliziunea), viața sa va fi în pericol. Poate va muri. Gândul morții îl făcu să se zbată de câteva ori în lanțul strâns în jurul pieptului. Se simțea ca un câine uitat de stăpânul grăbit să părăsească gospodăria din calea râului ieșit din matcă. N-o să-l înghită apele, ci o să-l strivească zidurile astea blestemate pentru care intrase în greva foamei. În fața Corporației se auzeau din ce în ce mai tare țipete, semn că situația se agrava. Sebastian încercă să-și țină respirația ca să-și micșoreze cutia toracică, pentru a scăpa din strânsoarea lanțului. Înjură periile OBAE și, cu ură, periuțele Colgate, dușmanul său de moarte. O înjură și pe Teodora, dar fără patimă, din cauza ei se legase.

Zbaterea inutilă i-a fost întreruptă de apariția unui Matiz verde, din care a coborât un tânăr spilcuit, îmbrăcat într-un costum de blugi, mestecând gumă. După ce a examinat cu un aer arogant vitrina spartă, individul l-a întrebat pe Sebastian dacă ăsta este magazinul de perii OBAE. Chiorule! Firma luminoasă OBAE era la locul ei, putea să ridice capul, să se convingă. Inginerul a răspuns afirmativ. Tânărul venise după periute, era dealerul de la București.

— Pot să-ți dau acum doar o sută de periute la trei dolari bucata, începu Sebastian negocierea. Și dacă vii peste două zile, îți mai

dau o sută la șase dolari bucata. Îmi pare rău, dar este ultima sută de periute din stoc.

— Și *discountul* meu?

— Ești chior? Nu vezi că magazinul se mișcă? Periutele OBAE sunt rarități, tot Bucureștiul se va bate pentru ele! Unde găsești periute Colgate care să fie fabricate într-o locație care se mișcă singură cu o viteză de trei sute de metri pe oră?

Arogantul pufni în răs, ce bazaconie!

— Am pregătit contractul. Putem să-l semnăm pe loc, nu mă deranjează lanțul ăsta, îl încuraja patronul.

Dealerul clătină din cap, OK! Dar în loc să citească hârtia lui Sebastian, bucureșteanul intră în magazin și, după câteva clipe, iese ținând în brațe cutia de carton în care se aflau cele cinci sute de periute OBAE. Când individul așează cutia în portbagajul mașinii, Sebastian se prinse că este victima unui furt:

— Hoțul! Puneți mâna pe hoț! Sunt jefuit! Stai, bă, chiorule, că-ți crap capu'! strigă patronul, zbatându-se în lanț.

Arogantul demară în trombă, lăsându-l pe Obae să urle cu spume la gură:

— Ajutor! Ajutor!

În ajutorul inginerului au apărut cei cinci angajați ai săi, care l-au înconjurat cu niște mutre palide și resemnate.

— Am fost jefuit! Chemați poliția! Puneți mâna pe Matiz-ul verde! arată direcția în care plecase mașina.

În loc să-l asculte sau să-l elibereze din lanț, pensionarii îi făcură loc unui preot. Părintele cu barba sură și sprâncenele stufoase începu să citească răspicat și calm din Biblie. Cu privirile plecate, pensionarii nu mai conteneau să-și facă cruce. Din cauza emoției, Sebastian nu reușea să priceapă niciun cuvânt din lectura preotului, într-un târziu, desluși ceva:

— Lumina mai este puțină vreme în mijlocul vostru. Umblați ca unii care aveți lumină, ca să nu vă cuprindă întunericul. Cine umblă în beznă nu știe unde merge...

Mor! Nu mai am lumină, mă duc în beznă, tălmăci inginerul.

— Câtă vreme aveți lumină printre voi, credeți în lumină, ca să fiți fii ai luminii. Amin!

Preotul îi întinse o cruce pe care Sebastian o sărută cu buzele tremurând. Pensionarul bolnav de inimă așează la picioarele patronului

un borcan în care se afla o lumânare aprinsă. După ce își făcură cruce și îl îmbrățișară pe rând, în tăcere, bătrânii s-au retras împreună cu preotul. Sebastian reuși să-și facă cruce, prima cruce din viața lui, și se rugă: „Doamne, apără-mă și păzește-mă! Tatăl nostru care ești în ceruri, sfințească-se numele Tău... Pâinea noastră cea de toate zilele...”. Habar n-avea! Se ghemui lângă lumânare, așteptând catastrofa, sfârșitul, lumina de la Dumnezeu.

În fața Corporației au izbucnit urale ca pe stadion și, după câteva minute, inginerul a văzut grupuri de oameni ceva mai liniștiți retrăgându-se în blocurile lor. Nu-i mai puțin adevărat că, în resemnarea lui adâncă, Sebastian a simțit în lanț oprirea și apoi o ușoară schimbare a direcției de înaintare a Complexului, dar crezuse că are niște halucinații specifice unui condamnat la moarte. Niciun om nu-l băga în seamă, să-i spună ce se întâmplase. Ingerul suflă în lumânare, se așază în fund, cu pancarta pe care scria GREVA FOAMEI sprijinită de picioare, și începu să privească senin oamenii care se foiau fără rost, mulțumesc că m-ai salvat, Doamne!

Spre seară au apărut din nou cei cinci pensionari, dar, Slavă Domnului! fără preot. Bătrânii i-au povestit în amănunt cum Complexul s-a oprit la patruzeci de metri de bloc, apoi a pornit-o cam șui, la stânga, spre parcul abandonat. Diavolul alunecase, de aceea se schimbase cursul clădirii! – au insistat pensionarii, apoi i-au spus vestea cea mare, autoritățile locale au anunțat Guvernul și mâine dimineată se vor lua măsuri, l-au încurajat să reziste pentru că dreptatea este de partea lui, au observat că nu s-a mai aprins lumina la firma OBAE, asta înseamnă că s-au rupt instalațiile electrice, s-a terminat cu periile noastre, că nu mai avem curent, șefu! Printre alte văicăreli și oftaturi, bătrânii i-au împuiat capul cu tot felul de prostii. Mațele patronului chiorăiau de foame. Ar fi vrut să-i roage să-i aducă o bucată de pâine, dar îi era rușine din cauza cartonului de la picioarele sale. Când au început să vorbească de-a valma despre corupția autorităților locale și despre cum ar trebui să lupte oamenii simpli ca ei împotriva escrocilor care s-au îmbogățit peste noapte (aiureli!), unul dintre pensionari i-a arătat o rangă pregătită să-i dea în cap Anetei Bogdan ca să-i taie urechea de coruptă ce este! Atunci, Sebastian s-a revoltat:

— Bagă-ți sabia în teacă!

Pensionarii s-au retras dezamăgiți, domnu' inginer s-a tâmpit,

vorbește în metafore! Din întuneric, Sebastian a continuat să privească obosit oamenii care treceau prin fața magazinului, discutând cu însuflețire despre înaintarea Complexului spre parc. Mișcarea nu mai era vizibilă, dar inginerul o simțea în tensiunea lanțului. După miezul nopții, frigul a gonit majoritatea curioșilor. Câțiva au rămas de pază ca să dea alarma în cazul în care Complexul își va schimba direcția spre un bloc de locuințe.

Sebastian a fost trezit de un jeep care tocmai își stingea farurile pe strada pustie. A crezut că silueta care se îndreaptă vijelios spre el, ținând în mâini câte un sac burdușit, este un mafirot plătit ca să-l lichideze din cauza dezvăluirilor făcute la CNN. Inginerul își făcu cruce, apără-mă, Doamne! când individul aruncă sacii chiar la picioarele lui.

— Așa, Sebastian, fă-ți cruce! Ești primul om care o vede pe Teodora Enoiu cărând sacoșe cu mâncare.

Teodora își acoperise capul cu o basma neagră. Cu ochelarii în vârful nasului din cauza baticului care-i cădea pe frunte și cu nodul gros legat sub bărbie, milionara semăna cu Baba Cloanța. Mai făcu un drum la mașină, scuturându-și mâinile, și se întoarse cu o pătură pe care o întinse în fața inginerului. Răsturnă sacoșele pe pătură și începu să răscolească pachetele și cutiile. Sebastian îi ceru o brichetă.

— Tocmai acum îți arde de fumat, când nu-mi vād capul de treburi! îi reproșă Teodora, întinzându-i bricheta.

Sebastian aprinse lumânarea din borcan. Astfel, femeia reuși să găsească farfuriile și paharele de plastic, cutia de brânză topită, să desfacă pachetul unsuros cu pulpe de pui fripte la rotisor, să așeze pâinea feliată pe un șervet de pânză, să deschidă cutiuțele cu icre de morun, uite și roșii din Turcia, dacă-ți plac! Un picnic romantic, gândi inginerul, destupând o sticlă de vin.

— A murit mama și trebuie să dau de sufletul ei, turnă Teodora câțiva stropi de vin pe pătură. Hai, mănâncă, nu te uita așa la mine, că nu sunt Anna Kurnikova!

Sebastian murmură: „Dumnezeu s-o ierte!”, își făcu cruce și dădu pe gât paharul cu vin roșu, dulce, foarte bun. Întoarse precaut pancarta cu GREVA FOAMEI, mușcă sfios dintr-o felie de pâine unsă cu icre, așa, de poftă, apoi începu să înfulece. Teodora își aprinse o țigară. Cât timp chelio-sul a mâncat icre pe pâine, milionara a fumat, a băut și a vorbit cu voce egală și tristă despre nepriceperea ei în ale gospodăriei, ar fi putut s-o aducă pe menajera care îi făcea curățenie în

casă, dar nici casă nu mai am, își aminti, știi că mi-au dat foc la casă? Cine? se interesă Sebastian. A râs, cum s-o aducă pe femeie să le așeze masa tocmai acum, când a murit mama? Ia și măslina!... A izbucnit în plâns fără să-și strâmba fața, frecându-și ochelarii cu o batistă din piele de căprior. Și-a șters nasul cu un șervețel.

Sebastian mânca pui la rotisor, bogdaproste! Drept consolare pentru casa incendiată, patronul îi povesti cum fusese jefuit de dealerul de la București, periute de colecție, bune de pus în locul icoanelor, hă, hă! După ce s-a potolit de hihăit, Teodora vorbi la mobil cu cineva (un grangur din poliție?) căruia îi dădu semnalmente de hoțului și ale Matiz-ului.

— Măine dimineată o să ai periutele. Mi le vinzi, nu-i așa?

Sebastian o întreabă ce formații îi plac în afară de ABBA și ea se prinse unde bătea. Își aminti că pe vremea studenției lor, la Costinești, băieții agățau fetele în discoteca Ring cu propunerea: „Nu vrei să ascultăm niște muzică în căsuță la mine?”. Stupid! Sebastian se ghiftuise și trecuse pe vin, încercând s-o ajungă pe Teodora, care golea pahar după pahar, am portbagajul plin de Dubonnet! De fapt, au băut și-au vorbit stupizenii. Da, așa se dusesse vorba în cartier, că fusese chelneriță în București, ca să se întrețină în facultate, apoi curvă în port, dar nu-i nimic adevărat, ai cuvântul meu, Sebastian! Și eu am dat meditații la fizică. Da, îi turnase la Securitate pe Daniel, Octavian și Horia, dar numai pe ei îi turnase și pe nimeni altcineva, îți jur! Și eu am fost utecist, dar n-am plătit niciodată cotizația. Da, băieții se hotărâseră să fugă din țară, dar ea îl iubea pe Daniel, l-am iubit ca o proastă! Și eu ascultam Europa Liberă! Da, o șpăguise pe Aneta Bogdan și pe ceilalți conțopiști din Primărie, dar fără ca ei să știe de la cine sunt banii, pentru că banii n-au miros! Poate că trebuia să mă apuc de afaceri mai devreme, să nu pierd atâția ani la oțelărie. Da, am pierdut aiurea mulți ani din viață, ca personajele din filmul *Moscova nu crede în lacrimi*, nu ai *feelingul* ăsta? Au început să vorbească despre filme, el cu Al Pacino și de Niro, ea tot trăgându-i cu prostia aia de film rusesc. S-a pilit Teodora!

— Ce-ai face cu terenul de sub Complex dacă ar fi al tău?

— Terenul ăsta ars, plin de cenușă? Nu știu, l-aș vinde, răspunse inginerul înfrigurat.

— Da, da, da, repetă apăsător milionara, l-ai vinde... *Oceni harașo, celavec*... Tremuri, săracu' de tine, și nu spui nimic!

Teodora luă din mașină altă pătură și, călcând pe resturile pomenii, îl înveli. Sebastian o apucă de mâini și-o trase la piept, șoptindu-i prin basmaua care-i acoperea urechea:

— Cheamă Salvarea!

O durere ascuțită îi răscoli atât de tare vezica, încât urină instantaneu.

— Cheamă Salvarea! urlă Sebastian, ținându-se cu mâinile de burtă. Se mișcă piatra din rinichi!

11

Mamă, mamă, ce scumpă ai fost! Înfirmarea ta ne-a costat 768 de dolari. Teodora a plătit totul: coșciugul din lemn de nuc, parcă era lucrat pentru Regina Angliei, camioneta Ford care te-a dus la cimitir și care claxona mai tare ca mașina lui Postolache, crucea din piatră și garduțul din fier forjat, așa cum aveai de gând să-i faci lu' tata, dar e mai mare, pentru amândoi. Să nu te superi pe Teodora, bă, tată, și să nu-ți treacă prin cap s-o bântui, pentru că mi-a promis că într-o săptămână o să-ți comande și ție o cruce din piatră, așa cum are mama, să nu-i iasă vorbe în cartier cum că n-ar fi ținut la tine. Mamă, mamă, ce proastă ai fost! Cum ai putut să crezi că alimentele cu termen de garanție expirat erau de la Uniunea Europeană? Doar ți-am zis, dar n-ai vrut să mă asculți. Teodora mi-a spus, mă rog, știe ea mai bine, că erau alimente ascunse în depozitele secrete ale securiștilor și activiștilor de partid. Numai Dumnezeu știe cum le-au păstrat mai bine de unsprezece ani și cum au reușit ticăloșii să le bage pe ascuns în Alimentară, ca să păcălească oamenii: uite ce bine se înțelege guvernul nostru cu Uniunea! Vezi, măi, mamă, cum ne-au fraierit ticăloșii? Din cauza acestor alimente afurisite ți-ai distrus sănătatea! Mamă, mamă, ce de lume ți-a venit la pomană, toți vecinii din bloc și o groază de pomanagii. Au plâns ca niște prefăcuți și au mâncat ca niște porci toată mâncarea plătită de Teodora, iar boșorogul de Adrian Dura a avut tupeul să propună să ți se ridice un monument. Auzi la el, monument! L-am dat afară de la pomană și i-am spus că nu mai are ce căuta la noi. Bă, tată, tu nu știi cine este jigodia de Dura, o să-ți spună mama, că aveți o veșnicie la dispoziție. Doar atâta ți zic, să fii liniștit, nu e amantul lu' mama, ci o jigodie care a apărut în casa noastră după ce te-ai prăpădit. Orice ai spune, mamă, de la el ni s-au tras toate nenorocirile din ultima vreme. A venit să se răzbune pe Teodora, pentru că l-a turnat pe nepo-su la Securitate. Și de chestia asta tu știi

ceva, dar ai luat-o în mormânt. Nu e drept, măi, mamă, nu e drept să te fi dus așa! Am trăit ca un parazit, dar meritam și eu să știu ce-a fost în casa noastră. „Procesul Frigiderul” n-o să se mai țină, pentru că procurorii n-au găsit nicio dovadă împotriva Teodorei, așa că Dura a rămas cu buza umflată. Fii-ta nu a fost la pomană, m-a lăsat pe mine să am grijă de cele trei bucătărese pe care le-a angajat, dar a fost la biserică, unde a plâns în batistă. Poftim, am văzut-o pe fii-ta plângând și, dacă vrei să știi, a fost îmbrăcată ca o *lady*, mai ceva ca orice artistă din telenovelele tale, și toți pomanagiii au fost impresionați de cum plângea, demnă, stăpână pe durere, nu ca o parașută care urlă fără lacrimi: „Mămicuța mea, mămicuța mea, cui ne-ai lăsat?”. Dar nu orice femeie e în stare să ajungă milionară în dolari pe munca ei. Preotul a fost foarte mulțumit de câți bani i-a dat Teodora. Sebastian a lipsit pentru că a fost operat de piatră la rinichi. Am fost la el la spital și e bine, deși mai trebuie să-l opereze o dată, ca să-i scoată rinichiul stâng. N-aș vrea să te dezamănesc, bă, tată, dar nu cred că Teodora se va uita vreodată la el, să-l ia de bărbat, așa handicapat, fără un rinichi, chit că ea e chioară. Sebastian mi-a povestit că ar fi murit dacă n-ar fi fost Teodora să-l ducă la spital, dar este necăjit că atelierul de perii a fost închis.

— Tache, uite trenul lu’ taică-tu! strigă Maria din capătul cimitirului.

— I-auzi, tată, îți trece acceleratul! Acuma poți să-l vezi pentru că ți-am adus ochii. Un dement mi-a cerut 10.000 de dolari pe ochii trădătorului Radu Enoiu. Te-a făcut trădător, futu-l în cur! Am vorbit cu Teodora și a fost de acord să-i dăm banii. M-am dus la gară, cum mi-a spus dementul, am băgat banii într-o căsuță pentru bagaje, cheia am pus-o într-un plic și l-am trimis prin poștă la o căsuță poștală. Aș fi putut să-l pândesc pe dement să-i trag un cap în gură când ridică banii, de ce îl faci trădător pe tata, băi, secătură, sau să-l dau pe mâna lui Postolache, dar Teodora a zis că așa n-o să-ți mai recuperăm ochii. După trei zile, am găsit în fața ușii ochii tăi în borcanul cu formol. Vezi, bă, tată, ești mai scump decât mama! Teodora ți-a salvat ochii!...

— Mi-e foame, Tache! strigă Maria din poarta cimitirului, dar i-am făcut semn să aștepte.

— Mamă, mamă, dacă ai fi văzut ce mizerie a rămas în casă după pomană! Teodora a vrut să trimită niște femei să facă curățenie, dar eu am refuzat, nu, nu mai primesc străini în casa mea. Am făcut actele

apartamentului pe numele meu, Teodora n-a avut nicio pretenție... Am scos gunoaiele cu lopata, am dat cu aspiratorul, am bătut covoarele, am frecat pe jos cu detergent, am spălat farfuriile și cratițele, closetul și baia, am șters geamurile și praful de pe mobile. Două săptămâni am muncit să fac casa curată, așa cum ai lăsat-o, de aceea am venit la tine de abia acum, iartă-mă, mamă, mamă! Îți mulțumesc că m-ai trecut drept împuternicit la depozitul de 500 de dolari pe care l-ai făcut la bancă din chiria luată de la Dura. Deși n-a apucat să stea la noi toate cele șase luni, nu i-am dat niciun ban înapoi. Tu. i-ai fi dat, că ești corectă. Am strâns în total 1.488 de dolari, banii mei. Cu banii ăștia m-am gândit să plec în lume cu Maria... Nu sunt mulți bani, dar o să muncesc. Maria este o fată bună, bă, tată, artistă, dansează în *Lacul lebedelor* de Ceaikovski, mama a cunoscut-o, poate să-ți spună! Poate că sunt prea bătrân pentru ea, dar ne înțelegem bine, deși m-a stropit cu zoaie când pe mama a lovit-o criza mortală. I-am spus și Teodorei că plec cu Maria, dar soră-meă a râs în stilul ei flegmatic: *go!* adică să mă duc, dar să nu-mi ceri bani! Scroafa!... Am schimbat yala și am dat la vecini ghivecele cu flori, să nu se usuce la noi în casă. Am tăiat curentul și m-am scos de la întreținere...

— Hai, Tache, că pierdem Complexul!

Am săpat cu mâinile o groapă la baza crucii din lemn în care am așezat o punguliță cu doi sâmburi uscați: ochii lui tata. Îl mințisem. Când am deschis ușa să plec cu Maria după Complex, a fost cât p-aci să răstorn cu piciorul un borcan cu lichid galben în care se aflau două sfere vișinii, ochii lui tata. Dementul cu voce radiofonică îi lăsase pe preșul din fața ușii. M-am întors în casă și am așteptat telefonul lui. Doream să-i mulțumesc pentru că mi-i înapoiase fără niciun ban. Mulțumesc! După o oră de așteptare, timp în care Maria mă striga din stradă să cobor dracului, am înțeles că dementul n-o să mai sune niciodată, îi era de-ajuns că incendiasse vila Teodorei. Sictir!

Am mințit-o și pe mama. Teodora nu m-a băgat în seamă la biserică și cimitir, deși am încercat să-i spun: te-am iertat pentru că ai vrut să-mi rupi mâna! Dar ea nu putea să mă ierte, pierdusem albumul cu ilustrate primite din zeci de țări de pe cinci continente. După ce sicriul a fost coborât în groapă, sora mea a dispărut, poate era grăbită să-și ridice altă vilă. Grigore Postolache, care nu uitase că mama îi dăduse trei batoane de Salam de Sibiu, ajutoare de la Uniunea Europeană, mi-a șoptit ceva mai liniștit decât în noaptea incendiului că

răfuielele între barosani au încetat, au căzut la pace și că jeepul soră-mii nu mai este în pericol să explodeze. Aneta Bogdan a observat că Teodora m-a evitat și, în timp ce arunca bulgări de pământ pe coșciug, mi-a mărturisit că fosta ei colegă de liceu se pregătește să dea o mare lovitură în afaceri și că stă cu ochii pe mișcările ei. Poate îți mai pică vreo șpagă, am vrut să-i răspund. În mod sigur, sora mea nu fugise cu portocale la Sebastian, care se chinuia ca un câine în spital. Am mințit-o pe mama și în privința curățeniei din apartament. N-am atins niciun șervețel. Cele trei bucătărese s-au oferit să curețe casă, dar, văzându-mă cum stau ca un surdo-mut, lipit de fereastra bucătăriei, urmărind desfășurarea Armatei în jurul Complexului, s-au retras, făcându-și cruce. Și pensionarii au vrut să frece casa cu periile OBAE, dar nesimțirea mea i-a descurajat. În ultima noapte am dormit în pat (patul în care murise tata!) cu un câine maidanez. Totuși, înainte de a pleca după Complex, l-am dat afară, pentru că mi-a fost milă să-l las să moară de foame în patul meu. Dar cea mai mare minciună pe care i-o spuseseam mamei mele era legată de Maria. Părăsisem casa părintească nu ca să-mi fac un rost în lume, să muncesc sau să-mi caut fericirea împreună cu prietena mea sfrijită, ci pentru a fi alături de Complexul meu. Dacă aș fi rămas la fereastră, uitându-mă ca prostu' la parcela arsă de pământ pe care o studiau tot felul de savanți cu speranța că vor găsi explicația plecării Complexului, la Templul nemișcat, în care ruginea pompa de zoaie și se usca furtunul de 40 de metri, aș fi murit de bătrânețe și Teodora n-ar fi cheltuit niciun dolar pentru înmormântarea mea, sunt sigur. Cu cât eram mai aproape de Complex, urmărindu-i înaintarea lină și imposibil de anticipat, cu atât eram mai departe de moarte. Din cauza Complexului am lăsat casa într-o mizerie cruntă, mi-am abandonat cizmele de cauciuc și casca roșie de pompier lângă pompa de zoaie și am înfundat cu un băț de chibrit lacătul de la ușa Templului, să nu trăiesc cu gândul că mă pot întoarce să-l deschid.

— Ce secrete așa de importante i-ai tot spus mamei tale?

— Niște minciuni.

— Voi,ăștia născuți cu comunismul în cap, cum ești tu și unchiul Dura, mă enervați de mor, îmi reproșa nervoasă Maria, în timp ce ieșeam din cimitir. Nu vă mai săturați să vorbiți despre trecutul vostru, de parcă ați avea de împărțit milioane de dolari. Înțeleg să vă certați pe seama unor averi, pământuri, diamante, castele, dar când vă aud că mâncați atâta rahat despre Securitate și cât de rău ați trăit pe vremea

lui Ceaușescu, mă apucă toți dracii.

— Dacă nu înțelegi, taci dracului și ține-o înaintea! Aș fi putut să-i răspund că ea și toți puțorii din

ONX deschiseseră ochii la televizor cu Ceaușescu ciuruit și plin de sânge. Prima lor amintire despre lumea asta era o crimă pe care o vor purta toată viața și pe care o vor respinge cu aroganță ca să ne arate nouă, celor născuți cu comunismul în cap, că ei sunt curați și liberi. Căcat!

Mergeam pe lângă gardul cimitirului, Maria îmbufnată, cu rucsacul în spate, în care îmi băgasem aparatul de bărbierit, periuța de dinți, un tricou și o duzină de pungi de semințe de bostan, eu mulțumit că îi tăiasem revolta, cu mâinile în buzunarele gecii. Trebuia să-i spun că Dura o adusese în starea asta nevrică, pentru că acceptase să joace rolul jalnic de martor la „Procesul Frigidierul” și că, în ciuda scuzelor (unchiul m-a forțat, m-a îndocșinat, mi-a împuiat capul cu moartea fratelui meu, Daniel, ucis de Securitate din cauza Teodorei, chestie de care nu-mi amintesc pentru că eram prea mică, Muie a avut dreptate!), până la urmă ea era vinovată. Ai pus botul la niște povești pe care nu le înțelegi și degeaba te enervezi, bleago! Recunoscuse că Dura o plătise ca să-mi între sub piele, să ne împrietăim, cu excepția amorului din frigidier, care fusese pe bune, și îmi ceruse iertare pentru toată această manevră meschină. „Ce porcărie mai pune la cale unchiul tău?”, am întrebat-o când ne-am întâlnit în fața Alimentareii, imediat după ce Armata se retrăsese din Complex. „S-o ia dracu’ de rapandulă!”, s-a revoltat și m-a asigurat că nici nu mai vrea să-l vadă pe unchi-su, mai ales după paranghelie de la „Muie Show”. Sfrișită și-a cerut iertare și pentru zoaiile pe care mi le băgase pe gât, din cauza ei stătusem două zile în spital, cu spălaturi în stomac, vărsături cu sânge și vitamine, cât p-aci să pierd înmormântarea mamei mele. Încercase să mă salveze din mâinile turbașilor, dar în loc să țină furtunul pe ei, din cauza presiunii prea mari, nu știu cum s-a făcut, dar tot pe tine te-am nimerit, Tache! Bine că n-ai udat-o pe mama, că te strângeam de gât, sau n-ai fleșcăit-o pe Teodora, că fără ea n-am fi ajuns la spital, ce mișto le-ai tras-o turbașilor! Ne-am împăcat și mi-a propus să însoțim Complexul, va fi bestial, Tache! Ce va fi bestial, viitorul nostru? A repetat iritată: bestial, vom trăi bestial! Am minșit-o și pe Maria. Credea că o iubesc.

La capătul cimitirului, am făcut dreapta pe lângă fabrica de

îmbuteliat Coca-Cola și de aici trebuia s-o luăm pe câmp, pe lângă linia ferată ce duce la București, până întâlneam fâșia cenușie de pământ. Complexul ajunsese la 24 de kilometri de oraș. La nicio oră după ce Sebastian suferise criza de rinichi, potcoava a fost înconjurată de soldați înarmați, TAB-uri cu mitraliere în poziție de tragere și jeepuri militare, ca în filmul *Ziua cea mai lungă*. Cartierul era survolat de elicoptere. La 50 de metri de clădire s-a format un lanț de TAB-uri, dublat de un cordon de soldați. Câteva jeepuri cu megafoane circulau pe străzi, anunțând că soldații au ordin să tragă în civilii care îndrăznesc să forțeze intrarea în Complex. „Stare de asediu!”, a urlat Muie pe micul ecran, apoi și-a parcat Citroën-ul cu antena de satelit și camera de luat vederi în fața trupelor. Echipele de ziariști și cameramani ale televiziunilor din București au apărut ca din pământ. Concurența nu l-a enervat pe Muie, așa cum mă așteptam, dimpotrivă, și-a văzut liniștit de treabă: interviuri cu locuitorii cartierului care protestau împotriva intervenției în forță a Armatei, discuții cu generalul care coordona trupele, cu oamenii de știință care studiau mișcarea clădirii, imagini luate de pe blocuri sau din alte unghiuri inedite, toate aceste materiale fiind vândute CNN-ului. Muie semnase contractul mult visat de corespondent CNN! Cartierul nostru a fost asaltat de ziariști din toată lumea. Mai mult, orașul a fost invadat de străini, turiști, gură-cască, indivizi care pretindeau că sunt specialiști în stare să explice cauza înaintării clădirii, amatori de senzațional, toți înarmați cu binocluri, aparate de fotografiat și filmat. Armata permitea accesul în Complex numai persoanelor autorizate de guvern: geologi, ingineri și oameni de știință care aveau misiunea să descopere de urgență cauzele deplasării. La un moment dat, s-a lansat zvonul că președintele țării și primul-ministru vor veni să analizeze situația la fața locului, dar au renunțat, mulțumindu-se să ceară ajutorul comunității internaționale, în mod direct Uniunii Europene, poftim, mamă! în cele unsprezece zile cât a înaintat sub protecția Armatei, Complexul a arătat ca o fortăreață plutitoare: cuiburi de mitraliere instalate pe acoperiș, soldați care patrulau, elicoptere care brăzdau cerul. După ce a străbătut parcul, clădirea a trecut elegant pe lângă două blocuri de locuințe și a ieșit în plin câmp, fapt care a produs o detensionare a situației. Viteza nu era constantă și a fost măsurată în fel și chip, ceva mai mică noaptea și mai mare la prânz, dar toate cifrele indicau valori mai mici decât cea calculată de Sebastian. Complexul

lăsa în urmă o fâșie de pământ lată de 14 metri, exact cât măsurase

Aneta Bogdan. Pe această porțiune acoperită de cenușă, oamenii stăteau de vorbă și emiteau fel de fel de ipoteze: o alunecare ciudată de teren, o forță magnetică ce vine din fundul pământului, un blestem, un semn clar că ne putem aștepta la un cutremur din cauza reazășării plăcilor tectonice, o minune de la Dumnezeu, mișcările unor pânze freatice sau ale unor pungi de petrol, Diavolul și-a băgat coada (versiunea angajaților lui Sebastian care a fost preluată de membrii unor secte religioase obscure), vine Apocalipsa! S-au vânturat o grămadă de prostii. Și eu aveam o explicație aiurită, dar nu i-am spus-o decât lui Sebastian pe patul de spital: îi udasem cu zoaie atât de mult pe turbați, încât se formaseră niște pungi de apă sub Complex, de aceea plutește ca un vapor! Excelentă teorie, m-a încurajat inginerul, dar poți să-mi explici de ce Corporația este prova și Alimentara este pupa? N-am putut. Armata a vrut să îngrădească fâșia de pământ ars, dar în urma protestelor violente (ciocnirile s-au lăsat cu mâini rupte, capete sparte și arestări) și a criticilor dure ale presei, ideea a fost abandonată. Cert este că echipe de geologi români și străini au făcut numeroase foraje, fără niciun rezultat. În ziare au fost publicate fotografiile ale Complexului făcute de sateliții americani, degeaba! În talk-show-urile televiziunilor centrale au apărut o mulțime de analiști, comentatori și specialiști care și-au dat cu părerea până după miezul nopții, de-a-mboulea! A fost prezentat un boșorog sclerosat care susținea că este inginerul ce coordonase lucrările de ridicare a Complexului, amintiri din copilărie! Cu acest prilej am aflat că arhitectul care proiectase Complexul și, foarte important! Templul murise de ani buni, doborât de cancer la prostată, ca și tata. Ar fi fost o șansă de a afla ce gândise acest om când proiectase ditamai WC-ul. Pentru că nu se găseau niște explicații convingătoare, în oraș s-a instalat o stare de confuzie și panică. Pe de o parte, creștea numărul celor care doreau să vadă Complexul mișcător, pe de altă parte, mulți locuitori, temându-se să nu se întâmple vreo nenorocire, își părăseau casele, retrăgându-se în alte orașe. Străzile au devenit neîncăpătoare pentru mulțimea de automobile, așa încât Primăria a decis să interzică circulația mașinilor în cartierul nostru. Portul a fost închis și docherii s-au revoltat, amenințând Primăria cu devastarea. Au fost calmați de Guvern, care le-a plătit despăgubiri. În oraș au apărut, ca ciupercile după ploaie, restaurante, fast-food-uri, cluburi și tarabe cu artizanat

românesc, la mare preț fiind pungulițele-souvenir pline cu cenușa lăsată în urmă de Complex. Hotelurile aveau camerele închiriate pe o perioadă nedeterminată. Prețurile de închiriere ale apartamentelor din cartier au explodat (atunci să-i fi închiriat lui Dura, mamă!) și cele din oraș s-au triplat. Sunt sigur că Teodora n-a pierdut această oportunitate. Scumpirile au cuprins și piețele, noroc că îmi rămăsese destulă mâncare de la pomană. Am căutat-o de câteva ori pe Maria la ONX, până am aflat de la chelnerul cu mutră de cretin că *job-ul* ei de animatoare pe muzică *funky* fusese desființat. Barul era plin de clienți veseli. Criza spațiilor de cazare a devenit o problemă critică. Primăria a permis amplasarea corturilor atât în parcul din centrul orașului, cât și pe stadionul de fotbal. Dar n-a fost de-ajuns, corturile au pătruns și pe fâșia de pământ bătătorită de Complex. Noaptea se putea vedea cum focurile de tabără formează un râu luminos care ieșea din oraș și se întindea pe câmp până la Complexul luminat de reflectoarele Armatei. În ciuda acestor măsuri ale Primăriei, am văzut destui oameni care dormeau pe unde apucau. Și gunoaiele invadaseră străzile, am avut noroc că nu a izbucnit o epidemie. În tot acest timp, n-am stat ca o momâie la fereastra bucătăriei. În fiecare dimineață coboram din bloc, verificam lacătul din ușa Templului, de teamă ca vreun gură-cască să nu-mi fi descoperit pompa și racordul la conducta de evacuare a reziduurilor din cartier, și plecam pe jos la Complexul păzit de Armată. Mă opream la distanța regulamentară, îmi desfăceam o pungă cu semințe și mă foiam toată ziua printre oameni de felurite naționalități. Și japonezii veniseră să vadă Complexul nostru care înainta fără zgomot. De câteva ori, am surprins cum militarii au permis unor camioane cu geamuri fumurii să intre în potcoava Complexului. „A venit Pentagonul!”, a strigat Muie în fața camerei de luat vederi manevrate de harnica Loredana. Seara mă întorceam acasă, obosit și flămând. Zilnic, la buletinele de știri erau prezentate detalii despre drumul străbătut de Complex și se făceau tot felul de estimări ale direcției de deplasare pentru următoarea zi. Aceste rubrici deveniseră mai urmărite decât prognozele meteo. Cel mai dramatic moment înaintea retragerii Armatei s-a consumat când Complexul s-a apropiat la mai puțin de treizeci de metri de calea ferată ce duce la București. Circulația acceleratului de București a fost oprită. M-am numărat printre cei care au crezut cu groază că, pentru a preveni distrugerea căii ferate, soldații vor dinamita clădirea. Spre uimirea tuturor,

Complexul a mers paralel cu calea ferată până a ajuns la un pod, loc în care a coborât, a traversat albia râului și a urcat elegant pe câmpul cu lanuri de grâu încolțit. A fost o manevră monitorizată cu atenție de specialiști și o dovadă că ditamai clădirea nu înainta aiurea, ci era condusă de un sistem de orientare misterios și sofisticat. În acel moment a apărut ipoteza că este mâna rușilor, care teleghidează Complexul prin satelit ca pe o jucărie, o invenție ținută mulți ani la secret și scoasă la bătaie de abia acum, ca să-i descurajeze pe americani să extindă NATO până la granița lor. Căcat!

După unsprezece zile, am fost trezit în plină noapte de motoarele TAB-urilor și de marșul forțat al soldaților pe străzile cartierului. La televizor l-am văzut pe Muie, cu cearcăne adânci, anunțând la CNN, într-o limbă românească de om beat, dar tradusă în engleză din studio, că Armata s-a retras în cazarmă. „Complexul nu reprezintă o amenințare pentru securitatea țării”, a declarat generalul în exclusivitate pentru Muie. Am fugit cât am putut de repede. N-am avut norocul să prind o mașină din șirul care se îndrepta spre Complex. Am ajuns la ivirea zorilor, când am avut parte de cea mai frumoasă dimineață din viața mea: soarele a răsărit din Complex. Cu lacrimi în ochi, am intrat în Alimentara plină de oameni emoționați și gălăgioși. Frigiderul rămăsese neclintit. În ciuda bănuielilor noastre pesimiste, prezența Armatei nu afectase structura clădirii, niciun perete nu fusese dărâmat, nicio groapă săpată, niciun puț forat, nicio gaură în tavan. Totuși, fuseseră șterse toate urmele care puteau să amintească de supermarketul amenajat într-o singură noapte de turbații Teodorei. Atelierul de perii OBAE era perfect conservat cu placajele în locul vitrinei. Păcat că firma luminoasă fusese demontată. Din Corporație lipseau birourile de stejar, dar rămăseseră scaunele ergonomice. Totul era ca înainte.

Ne-am oprit în dreptul unui indicator pe care scria cu vopsea roșie „25 km”. Deștept omul care bătuse țarușul! Soarele se pregătea să apună în lanurile verzi de grâu. Maria avea o mutră ofilită și claiă de păr violet i se tuflise în creștetul capului. Trebuie să fie pe-aici, pe-aproape, o să bei apă și n-o să te mai plângi că te dor picioarele, am încurajat-o.

— E *housel* se lumină Maria.

— Ai dreptate, vom trăi bestial.

— E *housel* strigă sfrijita enervată de răspunsul meu resemnat.

Se cântă *housel* Auzi?

Ce să aud? Ce se cântă? Nici greierii nu se treziseră. Ea avea educație muzicală, eu aveam ureche de afon. Maria zâmbi pentru prima dată și îmi arătă cu o privire complice liziera din fața noastră în care intra fâșia de pământ ars, acolo, acolo se cântă *housel* Am clipit des, ținându-mi respirația să aud și eu *house*. Sfortărea mea caraghioasă o învioră brusc pe Maria, care izbucni într-un chiot prelung, aruncă rucsacul și o luă la fugă pe fâșia de pământ ars. Am pornit într-o goană nebună, dar n-am reușit s-o întrec (se plânse tot drumul că o dor picioarele, prefăcuta!), deși îmi doream să ajung înaintea ei, să-i arăt că sunt pregătit să trăiesc bestial, că sunt un om cu sufletul eliberat de obsesii și frustrări, uite cum alerg, ca un tip de douăzeci de ani, sunt liber, sunt liber sunt liber, Maria! De abia când am ieșit din lizieră, am auzit ritmurile puternice de *house* și am văzut săgețile luminoase ale reflectoarelor lovind cerul întunecat de deasupra clădirii. Puteam să mă opresc ca să-mi trag sufletul și să admir Complexul ce înainta ca un vas de croazieră fericit în singurătatea valurilor de grâu, dar am preferat să intru ca un orbete în mulțimea dezlănțuită, așa cum înotătorii temerari se aruncă în mare, spărgând valurile, fără să le pese de temperatura apei sau de riscul unui stop cardiac. M-am trezit pe acoperișul Complexului, cu un pahar de bere în mână, cu Maria lipită de pieptul meu, mirosindu-i sudoarea acră de pe ceafă (sau poate putea berea care îmi sărea din pahar?), ținându-mă, răcnind și fluierând înlănțuit de alți oameni transpirați, amețiți de ritmurile *house* eliberate de boxele înfipite pe o scenă pe care ținău trei soliste ce miorlăiau încontinuu în microfon. De fapt, nu mă trezisem acolo, în plină petrecere, ci doar sufletul meu amorțit tresărise pentru câteva clipe înainte de a aluneca într-o altă stare, mai zgomotoasă, dar la fel de blazată ca cea din care scăpase, în care nu-mi mai păsa că blugii mei sunt uzi din cauza berii (sau poate mă pișasem), că geaca mea este flească (sau poate borăsem de atâta ținându-mă), că sunt călcat, lovit cu pumni, îmbrâncit, dar am puterea să mă ridic și să lovesc pe alții, cu bucurie, fără ură...

— Ce-i cu tine, parcă n-ai dormit de trei nopți? m-a mângâiat Maria a doua zi, când ne-am trezit în frigiderul din tablă ruginită.

M-a sărutat, apoi am făcut sex fără să ne spălăm pe dinți, mirosind ca niște aurore. În următoarele zile, am băut butoaie de bere și căldări de vin, votcă cu lămâie și whisky cu gheață, am fumat

Lucky Strike fără filtru și am mestecat tutun cubanez, am mâncat spaghete cu ardei iuți și mere pădurețe, ne-am iubit cu furie în toate pozițiile permise de spațiul frigiderului, am țopăit la toate concertele de pe acoperișul Complexului, am hăhăit și am fluierat până ne-au ajuns balele la buric, am borât și ne-am făcut nevoile pe unde am apucat, nu ne-am spălat și n-am luat droguri, am scuipat mutrele de suedezi antipatici și i-am înjurat pe americanii aroganți care veniseră să belească ochii la clădirea noastră mergătoare, am strigat „Muie Steaua!” și ne-am băgat pula în guvern, l-am bătut pe un țigan care se pișase în frigiderul nostru și i-am tras o bășină în nas unui politician care încercase să țină un discurs electoral în Alimentară, am dormit beat-mangă în ploaie și am făcut plajă în pielea goală pe un câmp de cânepă, lângă niște poponari olandezi, am jucat fotbal cu sticle de gin și m-am șters la cur cu hârtia pe care obținusem autograful lui Wesley Snipes, venit să filmeze niște scene pentru un film idiot. A fost bestial, dar am trăit ca o bestie.

12

Complexul străbătuse 97 de kilometri când am constatat că mai aveam în buzunare vreo 40 de dolari. Tocasem toți banii mei muncitori în jumătate de an. Și Maria își cheltuisese banii, dar nu-i păsa. S-o ia dracu' de viață bestială! Am avut nevoie de câteva zile pentru a înțelege ce se întâmpla în Complex. Clădirea străbătea aceleași întinderi de grâu și cânepă sub soarele crud al lunii iunie, trăgând ca un magnet corturile și mașinile turiștilor străini, curiozitatea țăranilor din satele apropiate, cârdurile de ziariști care căutau știri de senzație, entuziasmul trupelor de mâna a treia care concertau *house & dance* în fiecare seară, cele patru cisterne cu apă potabilă, rulotele în care Coca-Cola, Tuborg, McDonald's și concurenții lor își comercializau sucurile, berile și chiftelele, paraziții nespălați și scârboși (de parcă eu și Maria aveam vreo ocupație!), negustorii de mărunțișuri, artiștii ratați în căutarea inspirației, țiganii care urmăreau să-i facă pe străini la buzunare și câțiva savanți care se încăpățâneau să afle misterul înaintării acestor ziduri. Aproape două mii de suflete, sute de mașini și zeci de căruțe fojgăiau în jurul Complexului. Nu înainta doar o clădire, ci un întreg orașel. Nimeni nu-ți cerea buletinul sau viza de flotant. Puteai să dormi unde doreai, mai puțin în atelierul lui Sebastian, care fusese baricadat. Puteai să mănânci ce vrei, mai ales că țăranii aduceau fructe și legume proaspete, ca la piață. Pentru că începutul verii era

călduros, mulți oameni dormeau în corturi, rulote și barăci. Puțini s-au adăpostit în Complex, așa cum eu și Maria ne amenajaserăm culcușul în frigider, pentru că nu prea puteau să se bucure de intimitate. Câteva cupluri au fost surprinse de turiști (cu copii!) tocmai când făceau sex. Pe noi nu ne-au surprins. Deși Complexul nu era locuit, gunoaiele umpluseră Alimentara, Corporația și amenințau atelierul de perii. Am făcut rost de o roabă și o lopată și m-am apucat să curăț mizerabila clădire.

— De-acum înainte, viața noastră va fi măsurată în kilometri, mi-a spus Adrian Dura după ce mi-a transmis condoleanțe pentru mama.

Nu mi-a venit să-mi cred ochilor când ne-am întâlnit în curtea potcoavei. Cercetătorul de la Institutul Român de Istorie Recentă renunțase la costumul negru în favoarea unei salopete galbene. Profesorul se cocoșase și tremurul capului i se accentuase. Totuși, era bărbierit impecabil și pe sub bluza de salopetă purta un tricou alb, curat.

— Știu că iubirea pentru Complex nu ți-o pot cumpăra. Permite-mi să-ți admir afecțiunea cu o sumă simbolică: doi dolari pe kilometru, la care adaug și un bonus pentru distanța parcursă până acum.

Adică pentru fiecare kilometru parcurs, Dura îmi dădea doi dolari ca să curăț Complexul.

— Când îmi plătești?

— La capăt.

— Unde e capătul?

— În locul în care ți se va stinge iubirea.

Te-ai scrântit, profesore! Când Complexul se va opri, îmi dai banii și bonusul. Ne-am înțeles din priviri, el aruncându-mi o privire obosită, eu mulțumindu-i cu o privire flămândă. M-a sfătuit să arunc gunoaiele la cel puțin cincizeci de metri de Complex. Apoi ne-am văzut de treabă fără să ne certăm pe seama „istoriei recente”, care nu ne folosea la strânsul mizeriilor. Mi s-a făcut milă de Dura când am observat că îi lipseau doi dinți de porțelan din față, dar nu i-am cerut scuze, meritase să i-o trag peste bot. Astfel, în afară de fâșia de pământ ars, Complexul a început să lase în urmă și grămezi de gunoaie. Am descoperit că bătrânul Dura avea grijă să umple cele patru cisterne, plătind șoferii să aducă apă din cele mai apropiate sate, și să bată

țăruii ce indicau numărul de kilometri parcurși de Complex, ce om deștept!

Maria s-a strâmbat când m-a văzut adunând gunoaiele în roabă, cine te plătește, rapandula? Este muncă patriotică, spirit civic, avânt revoluționar, dăruire sufletească, gratis, moca! Ai priceput? Pune mâna pe lopată să vezi cum e să tragi moca! Trădătorule! a scuipat ofticată, apoi a ridicat din umeri, ăsta-i iubitul meu cu apucături de brigadier de la Canalul Dunăre-Marea Neagră! M-a lăsat să adun gunoaiele, iar eu am lăsat-o să-și piardă vremea cu străinii și organizarea concertelor ținute de trupele de doi bani.

Muie și Loredana n-au fost surprinși să mă vadă cum împing roaba plină de rahaturi: „Ți-ai revenit, în pula mea!”, m-a dojenit ziaristul, care știa cât de bestial trăisem. Muie era nervos. Contractul de colaborare cu CNN încetase pentru că simpla relatare a drumului parcurs de Complex nu mai prezenta interes. Câştigase ceva bani, dar nu obținuse faimă. Asta își dorea: glorie! Loredana îl bătea la cap să se întoarcă în oraș, lăsaseră copiii în grija socrilor, aici nu mai este nicio știre! Blonda se temea ca nu cumva guristele care se tot vânturau pe acoperișul Complexului să-i excite soțul și să i-l atragă într-o aventură. La rândul său, ziaristul o bănuia pe nevastă-sa că deja și-o trăsesese cu un neamț în rulotă. Sictir, Muie!

Mihai Lunescu a revenit la viață după cinci kilometri. Pentru că știrile nu mai aveau audiență, ziaristul a dat-o pe *entertainment*, adică paran-ghelie live, în pula mea! A fost de-ajuns să-i invite pe băieții de la Holograf, care se abătuseră de la turneul lor prin țară pentru a vedea Complexul, să-i așeze pe scaunele ergonomice din Corporație, Loredana să-i filmeze cum povestesc impresiile lor despre mersul clădirii, despre ce-au mai făcut în ultima vreme, despre planurile lor de viitor, și să trimită caseta la o televiziune din București, că imediat Muie a fost sunat pe mobil și a semnat primul său contract de producător al unei emisiuni de divertisment: „Hărțuire Show”! (Muie a vrut să păstreze numele de „Muie Show”, dar șefii din Capitală n-au fost de acord.) Televiziunea i-a trimis un generator de curent alternativ, o stație de sunet și trei reflectoare. Peste noapte, Mihai Lunescu s-a transformat dintr-o javră gata s-o vândă și pe mă-sa într-un respectabil realizator de emisiuni de divertisment. Pentru că n-a vrut să fugă la un magazin din cel mai apropiat oraș, de teamă că cineva ar putea să-i ia locul, proaspătul producător a împrumutat

costumul negru și cămașa lui Dura și a cumpărat o cravată albastră cu dungulițe roșii de la un turist italian. În fiecare seară, timp de trei ore, Muie avea invitată o vedetă a show-businessului autohton. Moderatorul începea de obicei cu întrebarea: „Cum te simți la noi?”, iar vedeta răspundea: „OK, este foarte interesant!”. Răspunsul mă bucura pentru că eu făceam curățenie în Corporație, frecam scaunele și o ajutam pe Loredana să întindă cablurile, să potrivească reflectoarele și să verifice instalația de sunet. După această introducere, Muie o întreba ce mai face, cum o mai duce, o pune să cânte sau să danseze, să spună bancuri și să povestească amintiri din copilărie, apoi se lansau amândoi în bârfe, flecăreli, tachinări, totul desfășurându-se pe un ton relaxat, de vacanță. Și vedeta se simțea *hărțuită* OK. Muie trecuse de la stilul încrâncenat din „Muie Show” la superficialitatea mondenă din „Hărțuire Show”. În cele trei ore de emisie live, nu puteai să arunci un ac în Corporație, oamenii ocupându-și locurile cu mult timp înainte, care pe unde apucau, pe taburete, covorașe, saltele, dar majoritatea stăteau în picioare. Loredana, șefa de sunet și imagine, avea și misiunea de a face ordine printre spectatori. Blonda uitase de casă și copii. Cel puțin două sute de oameni urmăreau emisiunea în fața Corporației, pe două monitoare, fără să le pese de înaintarea clădirii. După douăzeci de kilometri parcurși de Complex, „Hărțuire Show” a devenit nu numai cea mai populară emisiune de divertisment a verii, dar a descurajat țopăiala *house* și *funky* de pe acoperiș. Maria, animatoarea țopăielilor, s-a recunoscut învinsă de paranghelia lui Muie. După ce și-a mai potolit invidia, sfrijita i-a propus producătorului un moment de balet după *Anotimpurile* lui Vivaldi, o să fie mai coo/emisiunea! Astfel, Maria a baletat în „Hărțuire Show” sub o ploaie de fluierături. Ce eșec! Ce minunat dansase pe gheața de pe acoperișul Complexului! Lebăda a plâns, dar a fost consolată de Muie, care i-a oferit postul de aplau-dac, cu vreo trei dolari pe seară, să dea semnalul ca publicul să aplaude la poantele vedetelor. Până la izbucnirea epidemiei, Muie a hărțuit actori, cântăreți, guriste de muzică pop, maneliști, dansatori, vedete *Playboy*, creatori de modă, stripperi, manechine, fotbaliști, lăutari, oameni de afaceri cuplați cu starlete, regizori, vedete porno, impresari, o întreagă galerie de fandoșiți. Mulți dintre ei au venit la Complex cu mașini mai tari decât Toyota Land Cruiser. Un om de afaceri, mai bogat decât Teodora, a aterizat cu elicopterul pe acoperișul Complexului. O zi întreagă m-am

chinuit să adun gunoaiele risipite de elicea aparatului. Cu cât Complexul se apropia de București, cu atât vedetele se înghesuiau la „Hărțuire” și emisiunea bătea recorduri de audiență, spre bucuria șefilor din Capitală. Oamenii politici au început să-l sune pe Muie, unii abordându-l familiar, dragă Muie! cu rugămintea ca să-i invite la „Hărțuire”. Fostul ziarist i-a refuzat politicos, este o emisiune de *entertainment* în care politicul nu are ce căuta, apoi i-a amenințat pe șefii de la București că va demisiona, în pula mea! dacă îi vor băga un politician *in show*. Este posibil ca aceste discuții telefonice să fi fost interceptate de televiziunea publică, altfel nu se explică telefonul primit de Muie din partea președintelui instituției care îi refuzase angajarea cu ani în urmă. MUIE! – a urlat Muie în telefon, și atunci am înțeles că Mihai Lunescu s-a răzbunat pe Televiziunea Română.

După vreo douăzeci de kilometri de la începerea emisiunii, m-am plictisit și nu m-am mai înghesuit în Corporație. Mă întindeam pe salteaua din frigider, cu mâinile sub ceafă, și mă gândeam la blocul meu, la fereastră bucătăriei, la Templu, amintindu-mi cozile la brânză, bucuria oamenilor care întâmpinau mașina cu tacâmuri de pui, întoarcerea victorioasă a mamei cu un kil de ulei de rapiță, furtunul și casca roșie de pompier, confruntările cu turbații, ajutoarele de la Uniune sau de la cine or fi fost. Mă gândeam cu frică la Daniel, Octavian și Horia, să nu mă bântuie, dracului, stafia unuia dintre ei. Auzeam ca prin vis aplauzele îndelungi ce marcau finalul „Hărțuirii”. După miezul nopții, Maria se întindea lângă mine și dormeam ca două valize în gară. Dimineața, atacam Corporația pustie cu lopata și roaba.

Într-o seară, în toiul „Hărțuirii”, Dura a bătut în ușa frigiderului. Am crezut că se oprișe Complexul și venise să-mi plătească banii. Bătrânul m-a rugat să-l însoțesc până în fundul Alimentarei, unde se aflau cândva rafturile cu paste făinoase. La lumina lanternei mi-a arătat zidul de cărămidă cioplit și distrus.

— Se fură bucăți din zidurile Complexului.

— Turiștii străini, să-i ia dracu’!

— Nu sunt străinii, ci traficantii, care le vând la prețuri fabuloase. Trebuie să-i pândim!

Într-adevăr, peretele era mâncat pe toată lungimea, l-am examinat atent a doua zi. Cărămizi întregi fuseseră dislocate cu cruzime. Dacă traficul continua în asemenea ritm, peretele se va prăbuși, a apreciat profesorul. În următoarea noapte, ne-am așezat la

pândă, înghesuindu-ne toți trei în frigider, în prima clipă, Maria a vrut să-l gonească pe unchi-su, dar am liniștit-o, luptăm pentru cauza Complexului! Lupta pentru cauza Partidului s-a terminat de mult, a bombănit flegmatică și a dormit ghemuită. Noi am pândit fără succes. De abia în a treia noapte am auzit zgomote. Am ieșit pâș-pâș din frigider, lăsând-o pe Maria să doarmă, și ne-am furișat spre perete, eu înarmat cu lopata, Dura cu lanterna. Patru momâi stăteau în genunchi și băteau cu ciocanele. Profesorul a aprins lanterna, ce dobitoc!

— Mâinile sus! Predați-vă!

Momâile s-au ridicat în picioare. Am crezut că sunt niște puțoi isterici, care vor fugi de amenințarea bătrânului. Spre ghinionul nostru, traficanții n-au fugit, dimpotrivă, văzându-ne că suntem în inferioritate numerică, au pornit spre noi cu ciocanele ridicate, ăștia ne sparg capetele! N-au apucat să ne atace și nici noi n-am apucat să ne retragem, pentru că din spate ne-au luat în primire complicitățile lor, alți trei hăndrălai, care l-au doborât pe profesor cu lovituri de picioare în cap. Am reușit să-l lovesc cu lopata în cap pe un hăndrălau, ah, unde e furtunul meu cu zoaie? dar am încasat o lovitură atât de puternică în genunchi, încât m-am prăbușit, gata, Tache, mori ca un erou pentru niște afurisite de cărămizi!

— Poliția, mâinile sus! a strigat cineva.

Traficanții nu s-au intimidat de această somație și s-a pornit o cafeală ca în filmele cu Chuck Norris. De unde apăruse poliția? Am reușit să-l scot pe bătrân din mijlocul luptei, pentru că era o luptă corp la corp între niște umbre, o luptă din care nu reușeam să disting cine erau traficanții și cine polițiștii. Bătaia i-a trezit pe oamenii din jurul Complexului și Alimentara a fost luminată dintr-odată de o mulțime de lanterne. Dura zăcea în nesimțire, iar eu șchiopătam și o strigam pe nesimțita de Maria. Cafeală s-a sfârșit cu prinderea traficantilor, numai că victorioși nu erau polițiștii, ci patru tineri... Turbații! Cei patru turbați ai Teodorei!

— Sunt angajații mei, mi-a răspuns Grigore Postolache, ștergându-și cu un prosop fața însângerată. Mi-am deschis o firmă de pază și protecție.

Postolache fusese dat afară din poliție. De ce? Pentru grave carențe în activitate profesională, pentru nesoluționarea corespunzătoare a unor anchete, pentru lipsă de combativitate și responsabilitate, pentru... Căcat! N-am vrut să fac jocurile barosanilor,

să intru în mafia lor, d-aia m-au concediat!

— Am fost un maște-fripte, mi-a spus scrâșnind Postolache. Acum lucrez pe cont propriu și pe cine prind în afara legii – îi fut muma-n cur!

Fostul comisar își lăsase familia cu cei trei copii în oraș, ratele la casă și frigider, și îi bătuse măr pe traficanții de cărămizi. Avea o misiune importantă: paza și protecția Complexului. Cine te plătește, în pula mea, guvernul, mafia rusească, americanii, evreii? s-a interesat Muie. Dacă n-ar fi ajuns producătorul celei mai populare emisiuni de televiziune, Postolache l-ar fi stâlcit în bătaie cu toată ura și frustrările adunate, dar a preferat să-l ierte cu o privire amenințătoare:

— Știi cine te-a plătit pentru „Muie Show”.

— Teodora? am sărit între cei doi. Te-a plătit Teodora ca să-i faci interesele și m-ai folosit drept interlocutor mincinos? apoi ai luat bani de la dușmanii ei ca s-o umpli de căcat? Spune, Muie, cine te-a plătit pentru „Muie Show”?

— Lasă-mă în pula mea că sunt varză de obosit, s-a eschivat producătorul cu aerul afectat al vedetelor pe care le hărțuia în fiecare seară.

Muie și Postolache s-au despărțit, lăsându-mă cu ochii în soare. Producătorul și-a văzut de „Hărțuire”, iar Postolache a organizat paza și protecția Complexului. Sub conducerea fostului polițist, care a devenit și mai posac, turbații patrulau zilnic prin clădire, echipați în salopete negre și înarmați cu bastoane de cauciuc. Erau băieți buni, cu doi dintre ei, absolvenți de liceu, am ajuns să ne amintim cafturile cu zoaie, nu-mi purtau pică, ne-am distrat ca niște copii care au spart geamuri cu praștia. Cel care era gata să-mi rupă mâna cu bâta de base-ball mi-a cerut iertare, dar m-a asigurat că avusesem noroc, dacă Maria mai întârzia o secundă cu furtunul, mi-o rupea, așa îi ordonase Teodora, fără milă! Când l-am întrebat pe hândrălău ce-a căutat pe podul de aer cu bazinul plin cu pești, a ridicat din umeri, ești matol, omule! N-au uitat-o nici pe Maria, când au vrut s-o facă poștă și cum sfrijita le-a turnat zoaiele pe gură, îmi vine să vomit numai când îmi amintesc! a râs un turbat. Cine vă plătește să păziți Complexul, nu cumva Teodora? Au râs, gata cu zoaiele! și l-au arătat pe Postolache, patronul. Zidul Alimentarei a fost renovat de niște zugravi angajați de Dura. Profesorul a zăcut în rulota unui suedez mai bine de 20 de kilometri, refuzând să fie dus la spital, deși ne aflam la doar 70 de

kilometri de București. În tot acest timp, eu am bătut indicatoarele ce anunțau distanța parcursă de Complex. Bătrânul și-a reluat munca purtând niște copci pe frunte și pretinzând că se simte bine. Tremura din cap și mai tare și mergea nesigur. Epidemia a lovit Complexul la kilometrul 193. Mai întâi, s-a zvonit că un student zace într-o baracă, doborât de febră și vărsături, o fi fumat iarbă! Aceleași simptome au fost observate și la o familie de francezi cu doi copii, or fi mâncat ceva stricat! Pe parcursul unui kilometru, febra și vărsăturile au cuprins o familie de țigani,ăștia nu prea se spală, o pereche de tineri din Australia, un geolog, doi vânzători de Tuborg și câțiva țărani care se țineau de Complex ca să-și vândă roșiile. Epidemia a luat amploare după ce un fotomodel a leșinat chiar în timpul emisiunii „Hărțuire Show”. Fata a căzut pur și simplu de pe scaun și a fost transportată la un spital din București, unde a murit în chinuri groaznice. În următoarea dimineață, au fost găsiți morți studentul în baracă și perechea de australieni în rulotă. Familia de francezi s-a curățat la dispensarul unui sat din apropiere, în presă a explodat bomba: epidemia a lovit Complexul! Șefii de la București l-au informat pe Muie că „Hărțuire Show” se întrerupe până la clarificarea situației. Atunci, producătorul a revenit la postura de ziarist și a pus-o pe nevastă-sa să sune la CNN și să anunțe că este gata să transmită un reportaj de mare audiență. Americanii i-au mulțumit, deja transmiseseră știrea. Ziaristul a sunat la televiziunea publică, dar a primit un răspuns conform poreclei sale. Adrian Dura a încercat să împrăspăteze apa din cisterne, dar șoferii l-au refuzat. A mai sosit o echipă de medici, care a fost depășită de numărul de bolnavi. Un elicopter a adus medicamente. Turiștii străini s-au urcat în mașini și au fugit. Rulotele McDonald’s, Coca-Cola, Tuborg și ale concurenței au dispărut. Țăranii și-au abandonat roșiile și cartofii. Cu mare greutate au ajuns vreo cinci Salvări, luându-i în mare grabă pe bolnavii în stare critică. Cei rămași aveau febră, vărsături, senzație de sufocare. Îi dureau oasele și erau flească, nici nu puteau să vorbească. Când s-a auzit în depărtare un zgomot greu de motoare, Muie a strigat:

— Vine carantina!

În câteva minute, Complexul a fost încercuit de TAB-uri și soldați înarmați.

— Cine va încerca să forțeze evadarea va fi împușcat! ne-a avertizat generalul.

În carantină au fost prinși vreo sută de oameni. Maria s-a gândit să evadeze, săpăm un tunel pe sub TAB-uri! Corect, s-a aprins Muie, ca în filmul *Marea evadare*, dar i-am descurajat ascunzându-mi lopata. Loredana a suferit o depresie și a fost izolată într-un cort militar, sub îngrijire specială. Circulația a fost interzisă în Complex. Au fost instalate toalete ecologice și dușuri. Gunoaiele au fost ridicate și arse departe de clădire. Curățenia a devenit o prioritate controlată de militari. Cele patru cisterne au fost înlocuite cu două rezervoare din inox. Bolnavii au fost izolați în corturi bine păzite. Oamenii sănătoși au fost cazați în Corporație.

Aici au fost aduse paturi de campanie, mese, scaune și panouri care să protejeze intimitatea, ca la spital. Astfel, s-au creat dormitoare pentru femei, bărbați și familiști. Am avut ocazia să dorm în același pat cu Maria, susținând că suntem soț și soție. Muie a ajuns și el în pragul depresiei, dar nu din cauza copiilor după care plângea Loredana, ci pentru că nu putea să-și facă meseria, carul de reportaj din vechiul Citroën fiind confiscat de Armată. După mai multe crize de nervi, generalul a ordonat sechestrarea ziaristului într-un cort special, un fel de arest. Dura și Postolache au devenit vecini de paturi. Pentru că nu i se mai permitea să pună indicatoare, profesorul a început să-și noteze numărul de kilometri parcurși pe un pachet gol de țigări. Un turbat a reușit să evadeze din încercuire și, deși a fost dat în urmărire generală, nu a fost prins niciodată. Cei trei turbați rămași s-au retras într-un colț al Corporației. Am fost supuși unui regim alimentar de cazarmă: cartofi și fasole. În fiecare dimineață eram examinați de medicii militari care ne dădeau tablete de vitamine. Țigările au ajuns să fie vândute la un dolar bucata, iar băutura a rămas doar o amintire.

Cei aproape o sută de kilometri cât a durat carantina au fost plictisitori. După ce s-a săturat să-mi asculte amintirile despre tragedia, disperarea și moartea din vremea mea, n-a avut încotro! Maria m-a învățat să dansez vals, tango și disco, a încercat să mă învețe limba engleză, dar nu s-a lipit nimic de mine, și mi-a predat câteva lecții de canto, dar și-a dat seama că nu am ureche muzicală. Am trăit ca doi îndrăgostiți, povestindu-ne câte-n lună și-n stele, sărutându-ne de față cu unchiul Dura și făcând sex târziu în noapte, crispați de corul de sforăituri, icnete și bășini din Corporație.

— Dacă mă omoară epidemia, ce-ai să faci, Tache? m-a întrebat Maria în șoaptă, ținându-mă în brațe.

Îi auzeam răsuflarea grea, dansase și ținăse toată ziua.

— Eu mă sinucid dacă te omoară epidemia, a răspuns sfrijita.

Prizonierii discutau toată ziua despre epidemie, a izbucnit din cauza străinilor și a țiganilor, o fi o nouă formă de SIDA sau vreun virus căruia americanii și Uniunea Europeană nu i-au dat de cap, regretau că veniseră să vadă Complexul, plângeau după rudele și prietenii de-acasă și își omorau timpul cu partide de table și șah, singurele jocuri puse la dispoziție de Armată. De câteva ori s-au iscat bătăi între bărbații care dădeau târcoale dormitorului femeilor. Turbații au intervenit înaintea soldaților, potolind pasiunile. Grigore și Dura își pierdeau zilele în discuții aprinse despre politică, istorie și chestiuni ce frământau omenirea, puțin le păsa de regimul cazon la care eram supuși. Profesorul se uscaseră la față, iar Postolache se îngrășase ca un porc de polițist. Epidemia a ucis vreo douăzeci de oameni în carantină. La un moment dat, când toți cei suferinzi se curățaseră, în ciuda eforturilor medicilor militari, iar cei sănătoși nu păreau să fie amenințați de febră și vărsături, s-a lansat ideea că vom ieși din carantină. Au fost voci care s-au răstit la general, ce dracu' ne mai ții aici, nu vezi că nu mai moare nimeni? Dar Complexul a mai străbătut câțiva kilometri buni până într-o noapte, când în Corporație s-a aprins o lanternă:

— Umblați ca unii care aveți lumină, ca să nu vă cuprindă întunericul.

Glasul lui Sebastian Obae a răsunat ca un tunet. Armata se retrăsese din fața Complexului, fără să mai ambaleze motoarele TAB-urilor. O manevră înțeleaptă. Ca orice mesager care aduce o veste bună, Sebastian a fost copleșit cu îmbrățișări și binecuvântări.

— Ce cauți aici, în pula mea? l-a luat în primire Muie.

Iar Sebastian a răspuns solemn:

— Lumină!

Am râs ca la un banc bun și l-am sărutat. Fostul meu coleg de liceu scăpase din spital fără rinichiul găurit de pietre. Slab ca un ogar, cu niște fire de păr de culoare incertă pe ceafă și deasupra urechilor, inginerul avea o privire fermă și optimistă. Nu venise singur, ci urmat de cei patru angajați ai săi. Unul dintre pensionari murise în urma unui infarct. Căutase să angajeze tineri, dar fără succes. Vor lefuri mari și n-au credință în Dumnezeu, mi s-a plâns Sebastian. În atelier a găsit cele cinci sute de periute de dinți pe care le furase *dealerul* de la

București. Teodora își ținuse promisiunea după ce îl transportase la spital. În timp ce supraviețuitorii carantinei se grăbeau să părăsească incinta Complexului cu îmbrățișări, lacrimi, schimburi de adrese și numere de telefoane, Sebastian și cei patru pensionari au făcut curat în atelier, au refăcut instalația electrică și au conectat-o la generatorul de curent rămas de la „Hărțuire Show”, au împărțit cele cinci sute de periute de dinți soldaților ale căror corturi rămăseseră la câțiva kilometri în urma Complexului, au montat o altă firmă luminoasă deasupra magazinului, au comandat prin telefon lemn de fag, mase plastice, păr de porc, uleiuri, piese de schimb, au dat drumul strungurilor și matriței asistate de calculator și, după cinci kilometri, au scos la vânzare primele periute de dinți din seria îmbunătățită a mărcii OBAE. N-au avut succes, pentru că în Complex mai rămăseseră o mână de oameni: Dura, care bătea indicatoarele, urmărea pe hartă traseul clădirii și se îngrijea de alimentarea cu apă a rezervoarelor din inox, Muie, care rătăcea cu mintea varză prin împrejurimi pentru că Loredana plecase la copii cu Citroën-ul, Postolache și turbații săi, care asigurau paza, eu, care adunam gunoaiile, după ce montasem toaletele ecologice și dușurile în Corporație, și Maria, care gătea execrabil din rezervele de cartofi și fasole abandonate de Armată și făcea nudism pe acoperișul clădirii. Sebastian nu s-a descurajat și și-a trimis angajații să vândă periile în satele din apropiere. Au vândut puțin, pentru că oricât încercau pensionarii să ascundă proveniența periilor, țăranii știau că sunt făcute în Complexul peste care dăduse epidemia și refuzau să le cumpere. În fosta librărie, Sebastian a amenajat o capelă cu un mic altar, un crucifix, sfeșnice cu lumânări și o icoană a Maicii Domnului, toate cumpărate de la cea mai apropiată biserică. După multe rugăminți adresate preoților din zonă, cheliosul a reușit să convingă unul care a sfințit capela pentru o cutie de periute de dinți OBAE. A mai dat o duzină de periute unui pictor amator care l-a pictat pe peretele dinspre răsărit pe Sfântul Gheorghe. Inginerul și cei patru pensionari se rugau în fiecare dimineață, apoi își vedeau de treabă. Astfel aranjată, nu era prea clar dacă este o capelă ortodoxă sau catolică. M-am rugat și eu de câteva ori pentru înaintarea Complexului, pentru sufletul părinților mei, pentru viața mea. S-a rugat și Maria.

Plictiseala era să ne omoare pe la kilometrul 320. Din cauza epidemiei, în pula mea! se enervă Muie. Trebuie să facem ceva ca să atragem atenția opiniei publice. Ce să facem? Pula mea! ridică din

umeri ziaristul. Profesorul Dura credea că lipsa de interes a oamenilor nu trebuie să ne îngrijoreze, important este că înaintăm (și nu trebuie să-mi plătești niciun ban – am gândit, împingând roaba plină cu gunoi) și trebuie să ne pregătim pentru marea încercare: în curând, câmpia se va termina și ne vor întâmpina dealurile subcarpatice. Plictiseala a tulburat viața în Complex. Postolache și Dura au început să se certe din cauza diferențelor de opinii, ajungând la jigniri: milițian corupt, incult, fricos, respectiv mâncător de căcat și slugă la fundațiile finanțate de americani și jidani care vor să rescrie istoria României. Turbații au pus ochii pe Maria, care se încăpățâna să facă nudism pe acoperiș. Ne-am certat violent, amenințând-o cu bătaia. M-am mutat în frigider, dracu' să te ia de nebună! După două nopți, sfrijita a venit la mine. Muie era deprimat, își băga pula în orice și din această cauză a fost foarte aproape să încaseze o bătaie de la turbați. Numai Sebastian și cei patru angajați ai săi nu erau atinși de plictiseală.

Când am atins kilometrul 350, făceam plajă cu Maria pe acoperiș. Sâni sfrijitei arătau ca niște bile de popice de atâta nudism. Jos, în fața Alimentarei, am auzit niște voci care semănau cu niște ciripituri. Maria s-a aplecat peste parapet și după câteva secunde am văzut-o făcând din mână: *Hello! Welcome!* Pune tricoul pe tine, sfrijito!

— Au venit turiștii! s-a întors Maria emoționată. Ce facem?

Ce să facem, stăm cu fundurile la soare, ce treabă avem cu ei?

— Trebuie să-i vrăjim și să le luăm banii, Tache!

Nu mai aveam chef de vrăjeli, de viață bestială și de țopăieli! Maria s-a îmbrăcat repede și a fugit. După câteva minute, am coborât în Alimentară și am descoperit-o înconjurată de cinci bărbați cu fețe pământii, umbrite de mustăți și bărbi până la piept, și două femei înfășurate în cearșafuri de culoarea cafelei. Arabii! Au venit arabii! Iată un popor curajos, care nu se teme de epidemie, ca europenii noștri! Maria le vorbea în rusește. La picioarele turiștilor se odihneau rucsacuri și sticle cu apă. Bătuseră atâta drum ca să vadă Complexul. Bravo, arabilor!

— Bagă textul cu Alimentara în vremea tragediei, disperării și morții! Îmi ordonă sfrijita. Am scos trei dolari pe cap de pinguin. Bagă, Tache!

În prima clipă, am ezitat, ce puteau să înțeleagă niște arabițoi despre lumea noastră dispărută? Dar Maria m-a înjurat de mamă și am băgat:

— Aici erau rafturile cu făină, 4 lei kilu', mălai, 8 lei kilu', zahăr și paste făinoase. Dincolo, uleiul de floarea-soarelui la 7 lei jumătate de litru, oțetul la 11 lei sticla...

Cele două femei mi-au făcut semne cu mâna, bine te-am găsit!... Țștia nu sunt pinguini! Sunt afghanii care își dăduseră foc pe acoperiș! Sunt afghanii care credeau că au ajuns la Köln și doreau să ia trenul spre München! Sunt sărmanii de care Muie își bătuse joc! Din cauza noastră murise șeful lor, mustăciosul! Bărbații se îngrășaseră, purtau blugi și cămăși de culoarea nisipului și îmi zâmbeau nostalgici. N-am avut curajul să le răspund, pentru că sub presiunea Mariei trebuia să le povestesc despre tragedia, disperarea și moartea din vremea mea. Când am ajuns în curtea Complexului, povestindu-le despre cozile la carne și portocale, afghanii l-au văzut pe Muie, dar în loc să sară să-i taie gâtul, s-au plecat cu smerenie, ca în fața unui salvator. Ziaristul ar fi fost în stare să le sărute pe cele două afgheane dacă n-ar fi apărut Loredana:

— Au muncit în piețe și în târguri și au strâns ceva bani. Acum vor să ajungă în Germania. M-am înțeles cu ei să-i duc mai ieftin decât cu trenul.

— Și de unde, pula mea, știi tu că vom ajunge în Germania?

Blonda a început să plângă, așa mă întâmpini, Muie? în loc să te bucuri că m-am întors la tine, copiii sunt bine, sănătoși, vor să te întorci acasă! Ziaristul a fost lovit atunci de o idee. Ne-a rugat să repetăm prezentarea din Alimentară, filmându-mă cum vorbeam despre tragedia, disperarea și moartea din vremea noastră, cum Maria traducea cu viteza unei mitraliere rusești și cum afghanii ascultau ca niște elevi silitori. Când am ajuns în dreptul frigiderului a intervenit Dura și a povestit cum au murit cei trei tineri, Daniel, Octavian și Horia. N-a uitat să precizeze că Teodora Enoiu i-a turnat la Securitate și că, în ciuda dovezilor strânse în ultimii ani de familiile celor trei, procurorii au dispus neînceperea urmăririi penale, o nedreptate strigătoare la cer! mai mult, încurajat de filmările lui Muie, boșorogul a scrijelit cu un cui numele celor trei băieți pe peretele raionului cu pește, dar l-am iertat, sictir, domnule profesor! Afghanii au fost cazați în Corporație, nu înainte de a-i plăti Mariei taxa de trei dolari de persoană. Pe fostul comisar l-au ignorat, deși Postolache a vrut să le explice că nu a fost vinovat pentru condițiile din arestul poliției în care îi ținuse o lună și nici de mizeria din căminul de azilanți în care, conform legii, fuseseră

trimiși. În aceeași seară, ziaristul și-a început în trombă transmisiunea din Alimentară cu ajutorul antenei de pe Citroën care a ridicat semnalul pe satelit:

— Suntem în aer, în pula mea!... Bine v-am regăsit, oameni buni! Mihai Lunescu vă invită la o ediție explozivă „Muie Show”! Vă transmit live din Muzeul Tragediei, Disperării și al Morții... Invitații mei din această seară sunt profesorul Adrian Dura și niște ciori, pardon!... turiști care au vizitat muzeul.

La început a fost difuzată înregistrarea vizitei pinguinilor în Alimentară, inclusiv intervenția lui Dura și scrijelirea numelor celor trei victime, apoi Muie l-a invitat pe profesor să vorbească despre importanța muzeului. Boșorogul și-a reluat discursul favorit: Securitatea, frigiderul, Teodora, tentativa de proces, i-a criticat pe procurorii care au refuzat să declanșeze urmărirea penală, facem un apel la Uniunea Europeană pentru a solicita guvernului României adoptarea de măsuri care să conducă la o Justiție independentă, căcat! Au vorbit și afganii, impresionați de tragedia, disperarea și moartea pe care le-au văzut la noi, și au încheiat politicoși: Aveți o țară frumoasă! Muie a introdus și câteva pauze publicitare, în care Sebastian, machiat de Loredana, și-a prezentat oferta de perii OBAE.

— Vreau scandal, în pula mea! a urlat ziaristul, nemulțumit, la sfârșitul talk-show-ului.

A doua zi, în arșița amiezii, un autobuz plin cu țărani îmbrăcați în costume populare a oprit în fața Alimentarei. Bătrânii purtau în piept medalii și ordine militare. Îi conducea învățătorul din sat, care ne-a explicat că sunt veterani de război ce se duc în audiență la președintele țării pentru a-și revendica pământurile furate de comuniști. După ce le-am prezentat tragedia, disperarea și moartea din Alimentară (pentru că nu am avut nevoie de translator și țăranii nu aveau bani, Maria nu s-a obosit să coboare de pe acoperiș), oaspeții ne-au povestit până spre seară tragedia, disperarea și moartea din vremea colectivizării forțate. Loredana a filmat cu lacrimi în ochi. Poveștile tale sunt o labă tristă, mi-a reproșat Muie. Dura i-a invitat pe veterani să scrijelească pe zid numele rudelor și prietenilor dispăruți în pușcăriile comuniste. Seara, la „Muie Show”, a izbucnit scandalul mult dorit de moderator. Pe de o parte, profesorul Dura a condamnat crimele și teroarea regimului comunist, pe de altă parte, Grigore Postolache, ce surpriză! a vorbit dezinvolt despre realizările epocii,

amintind că toată lumea avea serviciu, se construiau blocuri de locuințe și, foarte important, nu existau crime, droguri și destrăbălarea din prezent. M-am închis în frigider și am adormit înainte de terminarea scandalului televizat.

După veteranii de război au trecut prin Alimentară elevii cazați într-o tabără din apropiere, conduși de două tinere profesoare, cam bătute în cap pentru că au râs tot timpul, trei familii de pensionari în drum spre stațiunea Băile Herculane, niște țărani cu ditamai camioanele pline cu pepeni, doi reporteri de la Televiziunea Română pe care Muie i-a gonit cu pietre, o echipă de fotbal din divizia secundă (deși m-au urmărit cu priviri tâmpe, mestecând gumă, fotbaliștii au plecat ca de la un priveghi), sindicaliști care se duceau să protesteze în fața guvernului și mulți români care văzuseră la televiziunea lui Muie sau auziseră despre Muzeul Tragediei, Disperării și al Morții. Zidul dinspre raionul cu pește a fost acoperit cu peste două sute de nume ale victimelor comunismului. Dura adoptase un aer arogant. În sfârșit, la cincizeci de ani împliniți, Postolache se dezlănțuise, strivindu-și frustrările și apucăturile de milițian. Muie nu reușea să răspundă la toate apelurile de pe telefonul său mobil. Magazinul lui Sebastian era plin de oameni dornici să cumpere un suvenir: o perie OBAE. Loredana le-a trimis la bucătărie pe cele două afgthane în locul Mariei, care își băgase picioarele în mâncarea de cartofi și fasole. Sfrijita se simțea în plus, pentru că Muzeul era vizitat numai de români care nu aveau dolari și nici nu plăteau vreo taxă de vizitare. Cum să le ceri bani compatrioților tăi povestindu-le despre vremurile de disperare, tragedie și moarte pe care mulți dintre ei le-au trăit? am încercat s-o consolez. Ba să le ceri, pentru că au fost niște căcănari! mi-a strigat sfrijita cu ură. Un japonez a salvat-o pe Maria. (Japonezii sunt peste tot!) Pinguinul a vizitat Muzeul și s-a recules la Zidul Peștilor (astfel botezasem peretele cu numele scrijelite). Loredana l-a filmat pas cu pas, afghanii i-au dat de mâncare, Muie l-a invitat la „Muie Show”, unde, cu delicatețe și tact, cioara a polemizat cu Postolache și Dura pe seama tragediei de la Hiroshima, Maria l-a taxat cu 100 de dolari în calitate de translator de limbă engleză și Sebastian i-a vândut o duzină de periute de dinți, mai bune decât Colgate! Din acel moment, cred că străbătuserăm vreo 400 de kilometri, au început să dea năvală pinguinii grași: englezi, francezi, dar mai ales americani zâmbăreți, scandinavi idioți și nemți în pantaloni scurți cu care Dura se întreținea

în lungi discuții. Profesorul mi-a împrumutat costumul său negru din stofă fină și pantofii de lac, moi ca niște papuci. Maria a fost impresionată, ești *cool*, mai ales că am fost obligat să mă bărbieresc în fiecare dimineață. Deși am devenit principalul ghid al Muzeului, Dura nu m-a scutit de strângerea gunoaielor. În ciuda afluenței de pinguini, compatrioții noștri nu ne-au ocolit. În aceste condiții, Maria a decis să afișăm tarifele de vizitare: doi dolari la cursul zilei pentru români și opt dolari pe cap de penguin. Bani îi încasa sfrijita și-i împărțeam frățește după miezul nopții. Turbații lui Postolache asigurau ordinea rândului format la intrarea Muzeului. Fostul polițist a refuzat să primească un procent din încasări pentru acest serviciu. Și Muie a refuzat. Dimpotrivă, el trebuie să ne plătească pentru că ne filmează! mi-a tras o palmă peste frunte Maria. Într-adevăr, nu trebuia să-i port de grijă ziaristului, care nu mai făcea față comenzilor de publicitate la „Muie Show”. Cred că a câștigat cel mai mult dintre noi, Maria bănuindu-l că le vindea la negru românilor din străinătate casete video cu prezentările noastre. Sfrijita a reușit să facă un contract cu o agenție de turism din București care a inclus Muzeul pe lista ofertelor turistice. Pensionarii, în frunte cu Sebastian, trăgeau la strunguri de dimineață până seara și tot nu reușeau să satisfacă cererea de perii OBAE. Asaltați de cârdurile de pinguini, uitasem să urmăresc înaintarea Complexului, care, după 500 de kilometri, începuse să se strecoare cu grijă printre dealurile subcarpatice. Am muncit cu entuziasmul unui brigadier și am făcut bani împins de lăcomia unui lăutar.

În noaptea în care a murit Adrian Dura, un vânt rece de toamnă răscolea Complexul.

— S-a oprit, m-a trezit bătrânul.

Maria dormea covrig. Dura a dat din cap, vino să vezi! Am pornit în urma lui, încercând cu mintea încâlcită de somn și vijelie să socotesc câți bani îmi datorează pentru gunoaiile strânse. Complexul ajunsese pe un platou. În spate lăsase o pădure de brazi și umbrele unor dealuri. Sclipirea galbenă a lanternei lui Dura m-a condus în fața Corporației. Mi-am lipit spatele de perete. Într-adevăr, se oprise. De ce? De ce, domnule profesor?

— E o prăpastie, mi-a răspuns Dura ascuns în beznă.

Am înaintat vreo zece metri și l-am descoperit pe bătrân ghemuit pe un bolovan. La un pas se căsca prăpastia în care lanterna bătea neputincioasă.

— Am ajuns! a strigat. Vom rămâne aici pentru a cinsti memoria celor care au luptat în munți împotriva comuniștilor. Nici dacă am fi căutat cu lumânarea n-am fi găsit un loc atât de minunat! Oamenii vor veni în pelerinaj ca la o mănăstire și ne vor admira cum păstrăm cu sfințenie trecutul lor. Vom fi reperul moral al României. În sfârșit, după o jumătate de secol, poporul român va avea puterea să-și recunoască lașitatea, compromisurile, greșelile și să-și câștige demnitatea. Tache, te rog să-mi spui acum dacă ești pregătit să devii reperul moral de care poporul tău are nevoie!

— Trebuie să-mi plătești vreo 300 de dolari...

Dura se ridică de pe bolovan și îmi fixă lanterna în piept. Mâna îi tremură odată cu țeasta, dar nu din cauza vântului.

— Am rugămintea să iei toată benzina din rezervorul mașinii domnului Lunescu și să stropești Corporația.

— De ce?

— Vom incendia Corporația ca să-i crească valoarea istorică. Vom da vina pe foștii securiști și pe torționarii comuniști care au pus la cale incendiul, dar noi am reușit să-l stingem și să salvăm adevărul istoric. Imaginează-ți cum va arăta Complexul de jos, din vale: ca un castel triumfător! Istoria are nevoie de ruine. Și Complexul tău, pe care îl iubești atât de mult, trebuie să intre în istorie. Nu te poți opune istoriei, nu-i așa, Tache?

— Adică eu iubesc Complexul, dar îi dau foc ca să-l bag în istorie?

— Merită sacrificiul, nu crezi?

— Nu pot să-ți dau un cap în gură, pentru că ți-am mai tras unul și nu mai ai dinți. Și nici să te scuipe în gură nu pot, pentru că bate vântul, jigodie!

— Las-o baltă, Tache! urlă boșorogul. Nu ai niciun drept să vorbești în numele celor care au trăit tragedia, disperarea și moartea. Mama ta, care a stat la cozi, sau tatăl tău, care a condus trenul pe ger și arșiță, da, ar avea dreptul să vorbească, dar în niciun caz tu, care ți-ai ratat viața stând la fereastră și uitându-te la oamenii care așteptau înghețați venirea mașinii cu carne. Ți-am urmărit expunerile din Alimentară și m-am convins că, în ciuda amănuntelor pe care le-ai reținut, a vocii tale plângărețe și demne de milă, ai fost un spectator timid, un laș care n-a avut curajul să aplaude cu frenezie sau să fluiera cu pasiune. Ai mințit sute de oameni cu prețurile la uleiul de soia și

rapiță, cu scâlâmbăiata ta chinuită de actor ratat și cu amintirile tale penibile și derizorii. Acestea n-au fost esența răului pe care l-au trăit românii. Nici nu știi ce-ai trăit, Tache! Și numai eu, Adrian Dura, știu că minți, pentru că niciodată n-ai văzut tragedia, disperarea și moartea din Complexul tău! Du-te și împrăștie benzina în Corporație, mincinosule!

Vijelia mi-a umplut ochii de lacrimi. Iubirea ta pentru Complex s-a stins, Tache! Boceam cu scâncete și am crezut, o clipă, că bătrânul mă va îmbrățișa, ascunzându-mi fața la pieptul lui, să-mi plâng acolo ratarea, minciuna, impostura, fără să fiu văzut și auzit. Aveam nevoie de îmbrățișarea lui protectoare. Dar Dura aștepta să împrăștii benzina. Da, domnule Dura, nu am niciun drept să le arăt altora cum au suferit mama și alți sărmani ca ea, atât timp cât am privit neputincios, de la înălțimea ferestrei mele, suferința și mizeria lor! Nu am niciun drept să transform tragedia lor neștiută într-un comerț de sentimente, atât timp cât n-am trecut și eu prin tragedia, disperarea și moartea lor. Ai dreptate, domnule Dura! Mă duc să dau foc Complexului, pentru că sufletul meu e o ruină...

Mi-am șters mucii din barbă cu mânăca, apoi l-am împins pe Dura în prăpastie. Lanterna mi-a căzut la picioare. După ce s-a rostogolit de câteva ori, boșorogul s-a trezit plutind pe aer, parcă era purtat de vânt. Și, la fel ca atunci când a fost îmbrâncit de Maria pe fereastra bucătăriei, Dura s-a ridicat precaut și a încercat să se întoarcă pe pământ. Din spate au apărut două fulgere. N-a avut timp să-și ducă orbit mâinile la ochi, pentru că a fost aruncat ca o cârpă în smoala prăpastiei.

Cele două fulgere au scrâșnit scurt, oprindu-se în dreptul bolovanului, apoi au pâlpâit complice, dar nu le-am înțeles mesajul.

— Dă-te la o parte, *loser-e!* mi-a strigat Teodora, cu capul scos pe fereastra automobilului Toyota Land Cruiser.

Am făcut câțiva pași înapoi și mașina a întors pe pământ, în fața Corporației, dar s-a oprit din nou pe podul de aer, după ce roțile au împins în prăpastie bolovanul pe care stătuse Dura. Teodora a sărit de la volan, a deschis portbagajul și mi-a ordonat să scot colacul de cablu și să-l leg de Complex, vezi și tu de unde-l legi, să nu scape! N-o să țină, i-am spus. Ba o să țină, că este fir elvețian! m-a contrazis. Am legat cablul de un stâlp din Corporație. Sora mea a legat celălalt capăt de bara de protecție din spatele mașinii. I-am făcut semn, OK! Teodora a

urcat la volan, a băgat-o într-a-ntâia, cablul elvețian s-a întins și, fără să mai verific, cu spatele lipit de zid, am urcat pe acoperiș să văd mai bine cum sora mea, la volanul unei Toyota Land Cruiser cu farurile aprinse, trăgea Complexul pe podul de aer încet, foarte încet, ca un bou înhămat la jug. Munții Carpați nu mi s-au părut așa de înalți cum îi văzusem la televizor.

13

— Proprietățile pe care le dețin, anvergura afacerilor și statutul meu de principal finanțator al unor proiecte de infrastructură nu mi-au permis să declar public că Daniel, Octavian și Horia m-au violat. Sunt convinsă că imaginea mea ar fi avut de suferit dacă aș fi mărturisit că m-am răzbunat pe violatorii mei turnându-i la Securitate. Tata nu m-a crezut că cei trei m-au violat chiar în camera mea, în după-amiaza în care îi invitasem să ascultăm AC/DC, să spunem bancuri și să facem planul de fugă. Nu m-a crezut nici când i-am spus că mă aruncasem pe fereastra bucătăriei, dar scăpasem datorită podului de aer – cum numești tu acest miracol. Mi-a zis că-s curvă, îl făcusem de râsu' lumii... *By the way* Poarta fostei mele case a fost frecvent umplută de flegme cu sânge. Vezi, Tache, m-au scuipat și când n-am vrut să le spun adevărul.

— Trebuia să-ți iei un câine rău.

— Am avut instalat un sistem de supraveghere video de ultimă generație.

— Să știi că n-am scuipat niciodată cu sânge sau cu muci. Doar așa, te-am făcut scroafă pentru că nu treceai s-o vezi pe mama.

— Am fost deșteaptă, nu m-am dus la Miliție să fac plângere și să fiu umilită într-o anchetă în care violatorii mei puteau să scape cu intervenții, ci la Securitate. Am spus totul: data, ora, vaporul, tot planul. Mi-a plăcut să-i dau în gât. A fost ca un orgasm. Nu am nicio remușcare că i-am turnat și au murit din cauza mea. Niciuna...

În Toyota mirosea a levănțică. Sora mea mi-a întins o hârtie pe care erau lipite două timbre ștampilate, te-am făcut proprietar, Tache! Teodora câștigase procesul cu Primăria, probabil îi mituisese pe judecători, și îmi făcuse actul de donație al Complexului pe numele meu. De ce, Teodora?

— Cu donația asta îmi reduc cu un procent cota de impozitare pe profit, își potrive ochelarii pe nas, apoi izbucni într-un râs nervos. Sunt curioasă să văd cum te descurci. Ai grijă, Tache! mi-a mângâiat

obrazul ca o soră mai mare și mi-a deschis portiera.

Soarele urcase pe crestele munților. Am împăturit hârtia și am ascuns-o în geacă. Complexul cobora pe un tăpșan. Căinii de la stâna din apropiere au lătrat Toyota până când a dispărut pe drumul forestier.

Am fugit înapoi, cu gândul să intru pe podul de aer. Poate că podul apare numai pentru a-i ajuta pe oamenii disperăți, poate că străbate zeci de țări de pe cinci continente, trecând și prin dreptul ferestrei noastre, sau poate se oprește aici, deasupra prăpastiei. Cu siguranță că tata s-a speriat când a auzit că în frigiderul din Alimentară au fost găsiți morți Daniel, Octavian și Horia, cei trei violatori ai fiică-sii. Teodora i-a citit în ochi frica de moarte și a plecat din casa noastră, cruțându-l. Dacă ar fi rămas, putea să-l ucidă oricând, cu sânge rece.

— Tu i-ai scos ochii lui tata, demento! am strigat din rărunchi în ceața care cobora spre fundul prăpastiei.

Când am deschis ușa frigiderului, să mă culc lângă Maria, m-a izbit o putoare acră. Pe salteaua noastră se întindea o borătură galbenă cu pete mov, cine dracu'... Maria stătea cocoșată pe o bordură din Alimentară, ținându-și capul în palme.

— Îmi pare rău, unchiul Dura a plecat la București, m-am grăbit s-o anunț. A fost chemat urgent la Institutul de Istorie. L-am condus până la drumul forestier.

Sfrijita era albă la față ca hârtia mea de proprietar al Complexului.

— Sunt însărcinată.

A-ha, de aceea borâse, pentru că este însărcinată! Voi fi tată... Voi avea un copil, Teodoro! Mă șterg la cur cu donația ta!

— Și de ce-ți pare rău că a plecat la institutul lui?

— Așa, pentru că e un om bun.

— Căcat! A fost o rapandulă...

Maria a borât pe pantofii mei, apoi mi-a spus:

— Să știi că-l păstrez... De ce nu te bucuri?

— Ba mă bucur, dar trebuie să mă interesez care sunt îndatoririle unui tată responsabil.

— Interesează-te, să-mi spui și mie.

Din acea zi, am renunțat să mai prezint pinguinilor tragedia, disperarea și moartea din Complex, spre nemulțumirea lui Muie, ești

un labagiu, Costache! Nu mai iubeam Complexul și toate amintirile mele despre acea vreme mi s-au părut, dintr-odată, niște rahaturi. Și nu aveam niciun chef să bag rahaturi în gura oamenilor. Cu siguranță că, într-o zi, ar fi apărut în Complex un om care, la fel ca și Dura, ar fi recunoscut că tot trecutul pe care-l povesteam era o mare minciună. Mi s-a făcut rușine de minciuna mea. Să-ți fie rușine, Tache! Nimeni nu s-a încumetat să-mi țină locul, deși au continuat să sosească pinguini care s-au învățat prin Alimentară, au fotografiat, au scrijelit nume pe Zidul Peștilor, au cumpărat perii OBAE și au mâncat fasole sau cartofi gătiți de afgane. În absența profesorului Dura, care era așteptat să se întoarcă de la Institutul Român de Istorie Recentă, Postolache n-a mai avut cu cine să polemizeze la „Muie Show”, și emisiunea s-a transformat într-o peltea patetică, amintiri, lacrimi, căcat!

Până la trecerea graniței cu Ungaria, Maria a fost o singură dată la medic. Sarcina se dezvoltă normal. Sebastian și pensionarii ne-au zidit în Corporație o cameră în care au instalat un calorifer electric și un boiler. În nopțile reci ale sfârșitului de toamnă, căutam cu voce tare un nume pentru copilul nostru. Căutam de unul singur, pentru că Maria nu era dispusă să-l caute. Simțeam că făcea mari eforturi să nu-mi spună ce gândește; ești un mincinos, nici nu-ți dorești copilul! Dormea mult, ca o pisică, și mânca enorm, ca o scroafă. În timpul zilei, stătea la taclale cu Loredana despre chestii femeiești.

Am strâns gunoaiile și am curățat WC-urile ecologice până în dimineața când ne-au trezit vameșii maghiari. Postolache și turbații au părăsit clădirea pentru că doar până la graniță fuseseră plătiți de Teodora să asigure securitatea și protecția Complexului. (Până la urmă, fostul polițist mi-a dezvăluit că sora mea îl plătise.) Postolache s-a întors la familie, turbații au tăiat-o spre Italia. Ungurii ne-au primit cu entuziasm, în ciuda suspiciunilor lui Muie, care se temea că ciorile vor dinamita clădirea. Vreo câteva sute de maghiari n-au mai avut răbdare să aștepte trecerea graniței și au năvălit în Complex. Maria a fost răsfățată cu fructe și lapte, Sebastian a vândut o grămadă de perii OBAE, iar Muie și Loredana au luat interviuri, trăiască prietenia româno-maghiară! Seara, vecinii noștri au organizat o petrecere în Alimentară, transmisă live la „Muie Show”. Atunci, i-am dat Mariei actul de proprietate al Complexului. Îi donasem ei clădirea. De ce, Tache?

— Donația asta îmi scade din impozitul pe venit...

Am început să râdem ca proștii. Nu pot, doream să-i spun Mariei, nu pot să am grijă de un Complex pe care-l urăsc, nu pot, nu pot să fiu tatăl unui copil care vine prea târziu în viața mea, nu pot să trăiesc în lumea care ne așteaptă dincolo. Nu pot să te iubesc! Maria m-a sărutat pe obraz, o să mă descurc și singură, s-a resemnat. A scos din rucsac un caiet gros cu coperte roșii din piele, albumul cu ilustrate din zeci de țări de pe cinci continente, albumul Teodorei! Sfrijita îl subtilizase în timpul parangheliei de la „Muie Show”, când îi trăsesem un cap în gură lui Dura, dar uitase să mi-l înapoieze. Vei avea nevoie de album ca să vezi în care orașe vom ajunge, s-a scuzat și a fugit la petrecere, așa, cu burta la gură, avea chef de țopăială.

— Teodora are o Toyota bestială! Zboară ca o rachetă, mi-a strigat sfrijita înainte de a se pierde printre petrecăreți.

Am plecat la miezul nopții, nu înainte de a scrijeli numele părinților mei pe Zidul Peștilor. Când n-am mai auzit în spate viorile ce revărsau ceardașul, am început să plâng fără să întorc capul spre Complex. În zori, am prins un tren în prima haltă care mi-a ieșit în cale. Am răsfoit albumul Teodorei, admirând Domul din Köln și alte ilustrate îngălbenite din zeci de țări de pe cinci continente, și până la următoarea haltă l-am aruncat pe fereastră. Peste două zile am intrat în cartierul meu cu 1.000 de dolari în buzunar. În locul Templului, se construise o stație de benzină Shell, iar fâșia de pământ ars fusese acoperită cu asfalt pe o lungime de câțiva zeci de kilometri.

— Soră-ta a dat lovitura, m-a luat în primire Aneta Bogdan. A pus mâna pe contractul de construcție a autostrăzii care va traversa țara noastră. Toarnă basculante de beton în urma Complexului și își bagă în buzunare milioane de dolari. Dar n-o să prindă și concesionarea autostrăzii, ascultă-mă pe mine! Noi vom exploata drumul spre Europa, dragă Tache! (Adică mafia rusească și securiștii lui bărbatu, am completat-o în gând.)

Vreo câteva luni am muncit pe șantierul autostrăzii, apoi la benzinărie. Maria a născut în Austria. Muie m-a sunat, ai o fată, în pula mea! o cheamă Teodora, ca pe boarfa de soră-ta! După ce Complexul a ajuns la Köln și afganii au luat trenul spre München, Muie și Loredana s-au întors în țară și, cu banii strânși din afaceri, au lansat o televiziune cu studiouri, prezentatori, emisiuni de știri și divertisment, cea mai tare din zonă. În fiecare seară apar la „Muie Show”, după ce Loredana mă machiază cu mâna ei, și dezbat cu Muie binefacerile autostrăzii

care pornește din orașul nostru spre inima Europei. Vorbim despre integrarea țării noastre în Uniunea Europeană, despre globalizarea economiei mondiale și protejarea stratului de ozon. Ne doare în cur de audiență, dar ne distrăm. Și Sebastian are succes. Complexul l-a condus într-un orașel de pescari din Normandia, unde și-a deschis magazinul de perii OBAE. Pensionarii s-au prăpădit pe teritoriul Olandei.

În ultimii cinci ani, de la fereastra bucătăriei privesc zilnic autostrada care intră în oraș, mănânc semințe de bostan și îmi imaginez Complexul meu cu oameni fericiți, încărcăți cu sacose pline cu mâncare, copii cu obraji murdari de ciocolată și înghețată, camioane care descarcă butoaie cu ulei de floarea-soarelui, zahăr și telemea de oi. Toți sunt veseli și singura lor grije este să-și arate unii altora ce-au cumpărat din Complex. De mai multe ori, am încercat să pun piciorul dincolo de pervazul ferestrei. Podul de aer s-a dărâmat.

Maria îmi telefonează o dată pe săptămână din Madrid, acolo unde s-a oprit Complexul de mai bine de doi ani. Afacerea cu Muzeul Tragediei, Disperării și al Morții merge bestial. Pinguinii pun botul mai ceva ca la luptele cu tauri! exagerează sfrijita, dar n-o contrazic. Mă bucur că nu dansează într-un club sau că nu se cocoșează la cules de căpșune. Fetița mea stă toată ziua pe acoperișul Complexului și privește ore în șir oamenii care mișună în jurul stadionului de fotbal Santiago Bernabeu. De o lună i-a apărut pe frunte o pată verde, ca o limbă de ceas, îmi descrie maică-sa, îngrijorată. Sunt sigur că nu este ceva ereditar, îi răspund, frecându-mi fruntea instinctiv, și nu mai sunt atent la ce îmi mai povestește, pentru că îmi repet cu o bucurie dobitoacă: ce frumoasă a fost viața ta de *loser*, Tache!